

Mù Mất

Contents

Mù Mất	1
1. Chương 1: Chưa Chết	1
2. Chương 2: Ở Chung	3
3. Chương 3: Khóa Trường Mệnh	4
4. Chương 4: Hiểu Lâm	6
5. Chương 5: Hứa Hẹn	10
6. Chương 6: Xin Lỗi	13
7. Chương 7: Viết Chữ	15
8. Chương 8: Ca Ca	18
9. Chương 9: Cùng Tắm	22
10. Chương 10: Khiêu Khích	24
11. Chương 11: Sự Phụ	27
12. Chương 12: Vụng Trộm	30
13. Chương 13: Tắm Rửa	33
14. Chương 14: Biển Trú	35
15. Chương 15: Đêm Tối	39
16. Chương 16: Rơi Xuống Nước	42
17. Chương 17: Tuyết Rơi	47
18. Chương 18: Tin Tức	52
19. Chương 19: Gặp Lại	58
20. Chương 20: Vào Đêm	63

Mù Mất

Giới thiệu

Editor + beta: Mộc Phong VânTình trạng raw: Đã hoàn (20 chương)Thể loại: Đam mỹ, cổ đại, nguyên sang, thuần ái, l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mu-mat>

1. Chương 1: Chưa Chết

“Á! Ăn trộm kia, tiểu tử thôi! Bắt lấy nó cho ta!” Trên đường cái nhộn nhịp bỗng bị tiếng la hét tác động mà trở nên náo loạn, đám người dân dạt ra hai bên, có một bóng người lão đảo chen chúc trong dòng người, lao theo sát phía sau là mấy tiểu nhị ở tửu lâu, một bên hùng hùng hổ hổ một bên xắn tay áo tìm kiếm trong đám người.

Bóng hình nho nhỏ kia dưới sự che chở của đám đông cực kỳ nhanh nhẹn luồn lách khắp các hẻm nhỏ, thuần

thực tránh né các sạp hàng bày bên đường, rẽ vào nhiều con ngõ mới thở hồng hộc ngồi xổm xuống góc tường. Bàn tay vô cùng bẩn thỉu luồn vào trong vạt áo cũng bẩn không kém, móc ra một miếng gà nướng nan nát, cũng mặc kệ quần áo bị dầu mỡ trên gà dính vào hay bùn đất trên quần áo dính vào gà, cứ vùi đầu vào ngặm từng miếng lớn.

Há miệng lớn vừa nhai vừa cắn, miệng dính toàn mỡ gà, cả mặt và tóc cũng rất nhanh bám đầy dầu. Nhưng vẫn chưa ăn được mấy miếng, thằng bé* đã bị nghẹn, vừa rồi trốn chạy quá nhanh lại còn ăn quá nhanh, còn chưa kịp thuận khí, miệng đầy thịt trực tiếp nghẹn tại cổ họng.

*Gốc là tiểu nhân

Nó vội dùng tay vỗ ngực, nhưng vỗ đến đâu vẫn không có tác dụng, đành phải đưa tay móc họng, nhưng ngón tay không đủ dài để móc tới chỗ hóc, chốc lát mặt đã đỏ tới mang tai.

“Mấy tên ăn mày thật đúng là không gạt người mà,” Mấy tiểu nhị nhanh chóng bước đến chỗ góc tường, triệt để chặn đường lui của thằng bé, “Nhóc con, có bản lĩnh thì chạy đi! Dăm ba bữa lại đi ăn trộm, mấy người bọn ta sắp bị ông chủ mắng chết rồi, hôm nay không đánh chết tiểu tử thối này thật sự không giải được mối hận!” Người nọ nói xong hung hăng đá thằng nhóc kia một cước.

Thằng bé đỏ hết cổ, mặt cũng đỏ bừng, gà nướng rơi xuống một bên, nó bây giờ ngay cả thở cũng chẳng nổi chớ nói chi đến chạy trốn, nhưng nó vẫn không cam lòng trừng mắt nhìn mấy kẻ trước mặt.

“Ha, còn dám trừng! Ta cho người trừng, ta cho người trừng này!” Tên tiểu nhị nọ vừa vặn liếc thấy ánh mắt quật cường dưới mái tóc lộn xộn của nhóc kia, thoáng cái nổi điên, một cước bay thẳng đến bụng nó, sau đó mấy người khác cũng lập tức động thủ đá đánh nhóc.

Nó nghiêng người nằm trên mặt đất, cuộn mình ôm đầu, cảm thụ rõ ràng từng trận đau đớn trên thân thể, một tiếng động cũng không phát ra.

Một tên tiểu tư trong số đó hung hăng đạp một phát vào lưng thằng nhỏ, nó chỉ cảm thấy ngực một trận nhức nhối, sau đó mãnh liệt ho khan, từng luồng không khí to lớn xông thẳng vào phổi.

Thằng nhóc ôm lấy đầu, hung hăng thở, híp hai mắt lại theo khe hở nhìn ra ngoài, rõ ràng nhìn thấy hai đôi chân người trước mắt, cứ một phát lại một phát đá vào thân thể mình.

Trên người rất đau nhưng nó tự đứng lại muốn cười, xem ra mình hôm nay phải chết ở chỗ này rồi, thà bị người đánh chết còn hơn bị nghẹn chết, bằng không thật sự chết quá uất ức.

Nó cứ như vậy lẳng lẳng nhìn mặt đất phía trước, lần lượt từng người đánh đá, không rên một tiếng, nó cảm thấy ý thức có chút mơ hồ.

Bỗng nhiên trước mắt nhiều hơn một đôi giày vải màu xanh, sau đó là một hồi tiếng rút kiếm, tiếp nữa chung quanh an tĩnh lại, người cũng tựa hồ nhẹ đi không ít.

Thằng bé vẫn không động, vẫn đang cuộn mình, nó mơ hồ cảm giác được đôi giày kia bỗng nhúc nhích, sau đó trước mắt hơi tối lại.

“Sẽ không chết chứ?” Tô Ân ngồi xổm xuống trước mặt nhóc, hai tay vươn về phía mặt nó.

Tô Ân chẳng phí bao nhiêu khí lực đã kéo được hai tay che đầu của nó, y tự đưa tay sờ đến động mạch cổ mới nhẹ nhàng thở ra.

Lúc Tô Ân kéo hai tay thằng bé ra nó mới nhìn rõ người trước mặt, cảm giác thân thể mình chợt nhẹ, sau đó liền rơi vào một mảnh hôn ám.

Aizz Trung thu cái con khỉ ấy. Mệt muốn chết còn ăn ngay quả bóng nước, ném bay cả mắt kính người ta
(21/9/2018)

2. Chương 2: Ở Chung

Thằng nhóc bị một trận ồn ào đánh thức.

Nó vừa mở mắt liền nhìn thấy nóc nhà, không khỏi trở mắt nhìn.

Nóc nhà... Sao có thể có nóc nhà chứ? Mình từ trước tới giờ đều là cảnh màn trời chiếu đất tùy tiện tìm một chỗ mà ngủ, thường xuyên trải qua một đêm ở xó tường, tốt một chút thì là ngủ ở mấy nhà hoang sắp phá bên đường, mỗi lần tỉnh dậy thứ đầu tiên nhìn thấy đều là nền trời, đây là lần đầu tiên khi tỉnh lại được nhìn thấy nóc nhà trong mấy năm qua.

Thằng bé có chút hoảng hốt, mở mắt, lại nhắm mắt một hồi mới xác nhận mình không nằm mơ.

Mà cách đó không xa có tiếng nói.

“Tiểu Ân à, đứa bé kia ở vài ngày thương thể tốt lên thì phải để nó đi thôi.”

“Thương thể của nó vài ngày không thể tốt lên được.”

“VẬY... Chẳng lẽ con nhất định muốn thu lưu nó sao?”

“...”

“Con... Con đây là cố ý muốn thu lưu nó rồi á hả?”

“Vâng.”

“Aizz —— con, con đứa nhỏ này, tuổi của con như vậy mà còn mang theo đứa này thì cô nương nhà nào sẵn lòng gả cho con đây!”

“... Dì Lưu, con biết rõ tình huống của mình, cho dù không có đứa bé kia cũng sẽ chẳng có cô nương nào gả cho con đâu.”

“Aizz, chuyện đó...”

“Dì Lưu à dì đừng nói nữa mà, đứa bé này con quyết định nuôi rồi.”

“Con, con đứa nhỏ này, ta chỉ vì muốn tốt cho con thôi! Con năm nay đã mười bảy rồi, tuổi cũng không còn nhỏ, con mà mang theo đứa bé này, chuyện đó thật sự...”

(Vâng 17 tuổi, lớn quá rồi, thời xưa hay thật)

“Sắc trời không còn sớm nữa, dì Lưu người về sớm đi!” Sau đó là tiếng đóng cửa.

“Aiz! Con đứa nhỏ này sao lại không nghe lời khuyên của ta thế này? Con mở cửa ra đi!”

Nữ nhân ngoài cửa lặp lại câu nói kia vài lần, đoán chừng Tô Ân không có ý mở cửa mới rời đi.

Thằng bé nghe có tiếng bước chân đi tới, lo âu nhắm mắt lại.

“Vẫn chưa tỉnh sao? Không ngờ bị thương nặng vậy luôn.” Thằng bé chỉ cảm thấy giường trùng xuống, sau đó có bàn tay người sờ lên thân thể, nhẹ nhàng mơn trớn miệng vết thương, cẩn thận kiểm tra.

“Au ~” Tiểu nhân nhện không được kêu khê, Tô Ân đụng trúng xương sườn của nó, lập tức đau nhức, có thể là bị đá gãy mấy cái.

“Người tỉnh rồi? Chớ lộn xộn, người bị gãy mất hai cái xương sườn rồi.” Tô Ân nhanh nhẹn sờ thân thể nhóc lại.

“Là người đã cứu ta?” Tiểu nhân vừa nói vừa mở mắt, theo đoạn đối thoại mới này, mình tuyệt đối được cứu rồi.

“Người bỏ tay ra đi...”

—— Mở

Tiểu nhân còn chưa nói xong đã ngậy ngẩn cả người, thẳng tắp nhìn đôi mắt của kẻ trước mặt.

“Là ta không tốt, động đến miệng vết thương của người rồi à?” Tô Ân vội vàng thu tay, cho là mình đã đụng đau thằng bé.

“Người —— ánh mắt của người...” Tiểu nhân không động để tránh đụng đến miệng vết thương, chỉ có thể hơi nghiêng đầu nhìn Tô Ân.

Tô Ân lúc này đối diện với thằng bé, nhưng ánh mắt lại không có tiêu cự.

“Ta bị tật ở mắt, không thể nhìn thấy rõ mọi vật.” Tô Ân giải thích nói.

Thằng nhóc nâng bàn tay trái không bị thương nặng quơ quơ trước mặt Tô Ân.

“... Ta không bị mù mà.”

Tô Ân chậm rãi nói, loại tình huống này mình đã gặp nhiều rồi, mình mặc dù vì gặp nạn mà bị tật ở mắt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng, nhìn được cái bóng mơ hồ, chứ không phải như mù cái gì cũng không nhìn được.

Đứa nhỏ dừng lại, yên lặng thu tay, quay mặt đi, tựa hồ hơi xấu hổ.

Tô Ân sờ tóc nó, thằng bé lại theo phản xạ muốn tránh, nghiêng đầu đi mới thấy mắt Tô Ân trầm tĩnh lại.

“Ta tên Tô Ân, về sau người cứ ở đây với ta, người chịu không?”

Thằng bé nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Người có thích uống rượu không?”

“Không thích uống.” Thằng bé hơi thở nhẹ ra.

“Người sẽ đánh ta phải không?”

“... Sẽ không.”

“Vậy người sẽ để ta ăn cơm chứ?”

Tô Ân thấy nhóc càng hỏi càng không theo lẽ thường, không khỏi thở dài.

“Ta sẽ không đánh người nhưng nếu người phạm sai ta sẽ dạy dỗ người, ở chỗ này của ta người sẽ không chịu đói không chịu lạnh, nhưng sẽ có bữa có thịt có bữa không. Người có giường ngủ, cũng sẽ không ai khi dễ người, những thứ kia người có thể dùng, về sau nơi này chính là nhà của người. Hiểu chưa?”

Thằng bé sững sờ nghe xong, lại sững sờ gật đầu, xem ra vẫn chưa tiêu hóa xong hiện thực này.

Tô Ân mơ hồ thấy nó trước mắt nhẹ gật đầu, liền đem đồ ăn đã sớm chuẩn bị tốt qua cho nó ăn, lại đỡ nó nằm xuống.

Tô Ân bưng chén đĩa, như có điều suy nghĩ mà cúi đầu, hai con người buông xuống, hình như đang nhìn bàn tay vừa sờ đầu nhóc kia, lẩm bẩm nói: “Xem vẫn cần phải tắm rửa cho người trước đã.”

Tô Ân thinked đầu bản quá toàn chảy giận với gàu không hà:v

3. Chương 3: Khóa Trường Mệnh

Tô Ân ở trong bếp ăn qua loa vài món, rồi đi nhóm lửa nấu nước.

Trong thời gian đợi thì mang vô phòng nhóc kia một chiếc ghế nằm, thuận tiện thay ga giường vô chăn, thấy nước chưa sôi thì thuận tay giặt luôn. Làm xong mấy chuyện này, nước cũng vừa vặn sôi, liền ôm thằng nhóc đi tắm rửa.

Nhóc con được Tô Ân ôm trong lòng ngực, đôi mắt đen láy mở to, một lúc lại nhìn đường đi một lúc lại nhìn Tô Ân, bây giờ sắc trời đã có chút tối, cửa sổ cũng đóng lại, trong phòng không có lấy một ngọn nến, nhưng bước chân của Tô Ân lại chẳng ngập ngừng mà ôm nó tiến về phía trước, không dụng phải bất kỳ vật dụng gì.

Tô Ân cẩn thận đặt thằng bé lên ghế trúc, sau đó đẩy thùng gỗ sang chỗ trống, đi lấy nước ấm cứ một thùng rồi một thùng đổ vào trong, thấy đủ rồi thì cho một túi thảo dược vào thùng nước lạnh, dùng tay thử thử nước ấm mới nhẹ nhàng ôm lấy thằng bé, đưa tay cởi y phục trên người nó.

Chả hiểu sao nhóc kia đột nhiên co rụt lại, tiếp theo là tiếng kêu đau do đụng vào miệng vết thương.

“Đau chỗ nào à?” Tô Ân ân cần hỏi, định vươn tay xem xét.

“Không!” Thằng bé lo lắng đáp, “Ta, tự mình cởi... Người thả ta ra đi.”

Tô Ân thấy nó có vẻ không phải không muốn tắm rửa, phần nhiều chắc cho ngượng, liền nhẹ nhàng thả nó ra, lại để nó đứng trên ghế trúc, một tay đặt lên ghế dựa để nó đỡ ngã.

Thằng bé đi chân trần, do dự nhìn Tô Ân vài lần, mới nhe răng trợn mắt cởi quần áo.

Bởi vì khắp thân thể đều là vết máu ứ đọng do bị đánh, nhưng lại có mấy vết động tới xương cốt, cho nên mỗi lượt cử động đều đau đến cong người. Nó mãi lâu sau mới cởi xong quần áo, lúc này trời đã tối, Tô Ân cũng lẳng lặng đợi ở bên thật lâu, thỉnh thoảng không để lại dấu vết thoáng dỡ một cái.

“Ta... ta xong rồi.” Thằng bé nhìn bóng dáng Tô Ân trong màn đêm nói.

“Ừm.” Tô Ân khẽ lên tiếng, đưa tay thử nước ấm, lại thêm một chút nước ấm mới chậm rãi ôm lấy nó thả vào làn nước.

“Có thể ngồi xuống chứ?” Tô Ân ước lượng lượng nước trong thùng gỗ.

Đưa nhỏ lắc đầu, thấy Tô Ân không có phản ứng mới nhớ ra y không nhìn được, nói: “Nước nhiều lắm.”

Tô Ân trong bóng tối sờ sờ cái gì đó, sau rồi hình như cầm cái gì đó bỏ vô thùng gỗ, tiểu nhân sờ lên, là một cái ghế đầu.

“Ngồi lên ghế thử xem.”

Nó ngồi trên ghế, mặt nước vừa đến dưới vai một ít.

“Được rồi chứ?”

Thằng bé gật gật đầu rồi lập tức lên tiếng.

Lúc này Tô Ân mới cần lấy khăn mặt lau cho nó.

Trong bóng tối, tiếng nước nhẹ vang lên.

Thật lâu, Tô Ân mở miệng hỏi: “Tên ngươi là gì?”

“... Tiểu Tử.” Tiểu nhân do dự nửa ngày mới đáp.

“Tiểu Tử á?”

“Ừ.”

“Sao lại có người có tên như vậy chứ?”

“Người thu lưu ta trước kia gọi ta là tiểu tử.”

“...” Tô Ân dừng một chút, “Trước kia cũng từng có người thu lưu ngươi sao?”

“Ừ, nghe người khác nói ông ta là thợ săn trên núi, là ông ta nhặt ta về.” Thằng bé nói xong thì ngẩn người, không biết hôm nay vì có gì mình lại nói nhiều với người trước mặt này như thế, rõ ràng còn chưa biết tốt hay xấu.

“Vậy người biết năm nay mình bao tuổi rồi không?”

“Mười tuổi.” Thằng bé khẳng định đáp, “Những thứ khác đều không thể nào nhớ rõ, nhưng ta nhớ khi ấy ta ba tuổi.”

Tô Ân đương nhiên biết cái từ “khi ấy” chỉ thời điểm nhóc được người ta nhặt.

Trong bóng tối, hương thảo được trong nước dần tỏa ra, bao trùm lấy hai người, nước cũng đủ ấm, nó đã lâu rồi chưa được thư thái như lúc này.

Sau một hồi lâu, tiếng trò chuyện của thằng bé thấp dần, đầu lệch về phía Tô Ân nằm lên cánh tay y. Tô Ân chỉ cảm thấy trên cánh tay bỗng nặng, có khí tức ôn hòa phía trên, sau đó nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Tô Ân cong khoe miệng, cầm khăn mặt sạch ở một bên nhẹ lau khô tay chân cho nó, lại cẩn thận mặc lý y cho nó, mới ôm nó lên giường an trí thật tốt.

Bóng đêm càng dày đặc, bên ngoài ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng chó sủa.

Tô Ân tắm rửa sạch sẽ, thu dọn phòng bếp, mới cầm quần áo của mình và nhóc kia định đi ném vào chậu mai giặt.

Bỗng nghe thấy âm thanh “leng keng” vang lên trong bóng tối, Tô Ân cảm thấy có gì đó rơi xuống từ y phục trong tay.

Tô Ân cúi người sờ soạng bên chân, tay lập tức đụng phải một thứ đồ lạnh lạnh, liền nhặt lên, sờ sờ, hình như là khóa trường mệnh của tiểu hài tử.

Chắc đây là đồ của đứa bé kia, mai trả lại nó vậy.

Tô Ân đứng dậy muốn đi, lại nhớ tới thằng bé mới vừa bảo mình được thợ săn thu dưỡng, nhưng chỉ bằng cách gọi nó là “tiểu tử” kia của ông ta, chắc chắn sẽ không mua khóa trường mệnh cho nó, khóa này rất có thể được nhận trước khi nó được thu lưu. Nghĩ nghĩ, vừa hình dung khóa trường mệnh trong tay một lần.

(Vì đây là buổi tối, và A Ân không nhìn được nên phải sờ, vừa sờ vừa hình dung ra hình dáng của khóa trường mệnh nhé)

Tô Ân từ sau khi bị tật ở mắt, các cảm quan khác trở nên linh mẫn hơn rất nhiều, xúc giác càng khỏi nói. Ngón tay dọc theo đường vân trên khóa khe vuốt, khóa trường mệnh này một mặt có khắc “Sống lâu trăm tuổi”, mặt kia thì không khắc chữ, nhưng khi Tô Ân sờ đến phần cuối cùng, lại mơ hồ cảm nhận được gì đó.

Hình như ở đó có khắc hai chữ.

Hình như là —— “Huyền Ngự”

Huyền Ngự à... t thấy tên này cũng hay đấy nhỉ

4. Chương 4: Hiểu Lâm

Thằng bé tỉnh lại thì Tô Ân đã ra ngoài rồi, ở ghế bên cạnh có đặt mấy cái bát, phía trên có úp đĩa, nhóc bỏ đĩa xuống, thì thấy một bát cháo thịt nạc nóng hổi, hai bát khác là mấy món thanh đạm.

Trên người sạch sẽ, đau đớn cũng giảm đi không ít, nó lập tức cảm thấy bụng rỗng không, liền vươn tay định cầm, bàn tay cứ lơ lửng giữa không trung. Chạm rai thu hồi tay phải đau đến phát run, nó mới đổi thành tay trái, cầm chén cháo từng ngụm từng ngụm uống hết. Mắt nhìn đôi đũa bên cạnh, cũng không biết nên dùng thế nào.

Ăn như hổ đói một hồi, nó thỏa mãn chép chép miệng. Theo thói quen muốn bôi bàn tay dính dầu lên quần áo, cúi đầu xuống thấy quần áo trắng tinh lại ngượng nghịu thu tay. Liếc nhìn chung quanh, thấy bên cửa sổ có mảnh vải bố, cũng mặc xác nó là cái lấy qua lau tay, dù có là cái gì đi nữa thì cũng đỡ hơn lau lên quần áo.

Ăn uống no đủ, thằng bé trở lại giường nằm một lát, nhưng ở cái tuổi này ai lại nhàn rỗi như thế cho được. Con mắt đảo loạn, chốc lát sau đã khắp khiêng đi bộ trong phòng. Một lúc lại sờ cái này một chốc lại sờ cái kia, rất nhanh đi dạo hết một vòng quanh phòng.

Nhóc con nhàm chán đảo qua bàn sách bên cửa sổ, nó không biết chữ, cứ thấy những con chữ chẳng chịt là càng thêm hoa mắt. Nó nhìn ánh nắng len qua khe cửa, hôm nay thời tiết có vẻ đẹp, vừa nghĩ đến đây trong lòng lại ngứa ngáy, lặng lẽ đẩy cửa, ánh nắng tươi đẹp lập tức tràn vào.

Thằng bé hai mắt mở lớn, lông mày hơi nhíu, nhưng ánh mặt trời ôn hòa rất nhanh khiến nó thoải mái hơn.

Nằm bò ra bàn, thằng bé qua khung cửa sổ nhìn trái ngó phải, phía trước là một tiểu viện tử, dùng hàng rào đơn giản vây lấy, sân nhỏ rất sạch sẽ, một bên trồng cây bạch quả, bên kia là hai cây đào, lúc này là thời điểm đào nở hoa rực rỡ, giữa hai cây mắc một sợi dây thừng, ở trên phơi quần áo.

Thằng bé lướt qua từng cái, thấy y phục của mình cũng treo bên trên, nhìn nhìn lại quần áo của Tô Ân, bản thân cũng không nhận được chế nhạo. Mấy cái thứ kia của mình cũng có thể coi là quần áo sao, không phải thùng chỗ này thì cũng vá nham nhở chỗ kia, màu thì xám xịt cho dù có giặt cũng nhìn không ra màu sắc ban đầu, cũng khó hiểu vì sao Tô Ân còn giặt sạch chúng.

Khoan đã!

Giặt sạch quần áo?

Vậy, vậy cái thứ kia của mình đâu rồi?

Thằng bé đột nhiên cuống lên, sờ khắp người cũng không thấy đồ của mình đâu cả, lại quay người đi về phía giường, trên giường cũng không có.

Không ổn, nhất định Tô Ân kia đã lấy đồ của mình đi mất rồi!

Nó càng nghĩ càng giận, cà nhắc đi tới những nơi có thể tìm lục lọi hết một lượt.

Giữa trưa Tô Ân trở về đẩy cửa ra thiếu chút bị ghế ở cạnh cửa đổ xuống đập vào chân, lúc đi vào cũng đá phải nhiều thứ, nhất thời còn tưởng trong nhà gặp trộm nữa, lo lắng đi xem tình hình nhóc kia.

Vào phòng ngủ liền thấy một bóng người nho nhỏ đầu cắm xuống đất, dưới móng hình như còn trùn chần.

“Đây là thế nào đây?” Tô Ân vươn tay muốn kéo nó lại bị hất ra.

Thằng bé uất hận ngẩng đầu, hốc mắt đỏ bừng, cắn răng nói: “Trả lại đồ cho ta mau lên!”

Tô Ân sững sờ lập tức giặt mình, vốn định sáng nay trả khóa trường mệnh kia lại cho nó rồi, nhưng sáng sớm vội nấu cháo vội ra ngoài nên quên mất.

Nghe lời nói của thằng bé lúc này, có vẻ là đồ cực kỳ quan trọng, lo lắng móc khóa trường mệnh kia từ trong áo ra đưa cho nó.

Thằng bé thấy đồ đúng ở chỗ Tô Ân, càng vững tin là y lấy trộm, ấn tượng đối với Tô Ân thoáng cái tụt xuống thấp nhấp, giật khóa trường mệnh từ tay y, nắm chặt trong lòng bàn tay.

“Khóa trường mệnh này là cha mẹ thân sinh để lại cho người à?” Tô Ân biết việc này là do mình sơ sót, khiến nhóc không vui, dứt khoát ngồi xổm xuống đối mặt với nó.

Thằng bé cúi đầu không rảnh để ý đến câu hỏi.

Tô Ân kiên nhẫn dõi theo hướng nhìn của nó, biết tâm tình nó không tốt, chắc chắn cho mình là người cực kỳ xấu.

“Phía trên này có tên của người.”

Thân hình đứa nhỏ cứng đờ, nội tâm khê động, đôi mắt nhìn chăm chăm khóa trường mệnh trong tay, một chốc sau mới chậm rãi ngẩng đầu, ánh sáng trong đôi mắt đen láy chớp động. Nhìn chăm chú đôi mắt mơ màng của Tô Ân, nội tâm nửa nghi ngờ nửa chờ mong.

“Ở phía cuối của khóa có khắc hai chữ —— Huyền Ngự, có vẻ là tên của người.” Tô Ân ôn nhu nói.

Huyền Ngự sao? Huyền Ngự...

Thằng bé yên lặng niệm mấy lần tên mình trong lòng, ánh mắt nhìn Tô Ân vẫn có chút đề phòng, nhưng luôn nhớ kỹ hai từ kia.

Huyền Ngự —— là tên của ta đó!

Tô Ân bận rộn sắp xếp lại phòng ngủ, Huyền Ngự tuy không để ý tới y nhưng vẫn tận lực phối hợp.

Tô Ân nhặt chăn rơi trên đất, yên lặng thở dài.

Dọn dẹp xong phòng ngủ, Tô Ân lại đem đồ ăn mới mua về bày ra, vì Huyền Ngự không tiện nên trực tiếp chuyển chỗ ăn sang cái bàn bên cạnh cửa sổ.

“Đây là quần áo cho người thay đổi.” Tô Ân đặt một cái bao lên mặt bàn liền xoay người đi ra ngoài, y còn phải dọn những gian phòng bị lục tung khác.

Huyền Ngự mở bao ra, thấy bên trong là hai bộ quần áo mới tinh, còn có hai đôi giày vải. Mấy ngày này toàn là mặc quần áo Tô Ân, giày đeo cũng là của y, vốn chân đi cà nhấc lại còn xỏ giày rộng, thế là đi đường cứ loét quà loét quẹt, lúc này mới lấy đôi giày vải bên trong bọc ra đi vào, vừa xinh.

Huyền Ngự quay đầu nhìn bóng hình bận rộn của Tô Ân ngoài cửa, lại nhìn nhìn đồ mới trên bàn, đột nhiên cảm thấy người này cũng tốt với mình đấy chứ.

Mà bên kia Tô Ân cũng sút đầu mẻ trán thu dọn tàn cuộc, mắt mình nhìn không tốt, đồ trong nhà phải đặt ở vị trí cố định như trước kia, mình lấy cũng thuận tay. Nhưng bây giờ bị Huyền Ngự xáo trộn hết cả, Tô Ân sờ tay vào ghế, sờ hết mấy cái mới mò mẫm tiến lên phía trước, nhặt từng thứ từng thứ đồ rơi trên đất, xác định xong đó là vật gì mới đặt lại chỗ cũ.

(A Ân nhìn không rõ, phải sờ vị trí mấy cái ghế để xác định và mấy thứ đồ xem nó là cái gì, này là dọn xong rồi xác định lại, vị trí không thể giống y hết trước kia)

Đồ trong nhà tuy không nhiều lắm, nhưng Huyền Ngự ngay cả giá sách cũng lục tung. Trước kia mắt chưa bị nghiêm trọng như vậy, Tô Ân cực thích xem sách, cũng thích sưu tầm sách, số sách không ít tự nhiên bị Huyền Ngự lục tung, này khiến độ khó khi dọn dẹp của Tô Ân tăng cao.

Tô Ân thở dài thật sâu, sớm biết nuôi trẻ nhỏ là chuyện phí sức lực như vậy, lúc trước có lẽ nên nghe dì Lưu khuyên.

Nhưng một thoáng ý nghĩa lóe ra, Tô Ân lập tức xua tay, thoát khỏi mặt trái của vấn đề, tiếp tục nhặt sách.

Tô Ân dọn phòng xong, lại tới phòng ngủ dọn bát đĩa, cầm quần áo của Huyền Ngự, mơ hồ thấy nhân ảnh nằm trên giường, đoán chừng nó đang ngủ, mới vội vã bước ra ngoài.

Ngay tại lúc Tô Ân mở cửa ra, người trên giường trở mình, hai mắt bình tĩnh nhìn nóc nhà, trong lòng tựa hồ không có bất kỳ cảm xúc nào.

Tô Ân vội vã tới tiêu cục*, mọi người đã đợi sẵn, vừa thấy Tô Ân vào cửa đã nhao nhao chào hỏi: “Chào Tô sư phụ.”

*Tiêu cục: kiểu vận chuyển hàng hóa, bảo vệ hàng hóa an toàn đến tay người nhận, hoặc nhận bảo vệ một ai đó

“Ta đến muộn, lại để chư vị đợi lâu rồi.”

Tô Ân ở huyện Thúy Trúc làm cho tiêu cục của Lô gia, dạy những đệ tử mới nhập môn tập võ, dạy một chút công phu trụ cột, xem như chức vụ thanh nhân.

“Không muộn không muộn, Tô sư phụ không cần vội vã vậy đâu.” Một thiếu niên mười hai mười ba tuổi cười hi hi khoác vai thiếu niên thanh tú bên cạnh.

“Nói luôn là người lười biếng, chỉ ước sao Tô sư phụ không đến thì có!” Thiếu niên bên cạnh đẩy cánh tay khoác vai mình xuống, tức giận nhìn thiếu niên cười hi hi.

“Hi hi, đây là người nói đó, không phải ta đâu nha.”

“Người ——”

Tô Ân cười đợi bọn họ náo loạn một lúc mới kêu dừng lại.

“Được rồi được rồi, Tiểu Tuần Tiểu Mạt, đừng nghịch nữa, bây giờ mọi người luyện tập lại mấy động tác mới dạy ban sáng vài lần đi, mấy người đằng sau qua một bên đứng trung bình tấn.”

Tô Ân mơ hồ thấy trước mặt một đồng màu xám đứng, đó là quần áo của đệ tử chưa học võ, những đệ tử đã học được hai ba năm như Tiểu Tuần Tiểu Mạt này thì mặc quần áo luyện công màu xanh đậm. Đệ tử mới tới không có tư cách học các chiêu thức, mấy loại kiến thức cơ bản như đứng trung bình tấn này phải luyện thật lâu.

Một vài đệ tử bị gọi đến kia tuy trong lòng có trăm ngàn cái không vui nhưng vẫn phải qua một bên đứng trung bình tấn.

Mọi người bình thường mặc dù vui đùa âm ỉ, nhưng một khi bắt đầu chính thức thao luyện thì vẫn chăm chú, dưới sự chỉ dạy của Tô Ân cũng ra hình ra dáng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chúng đệ tử tạm biệt Tô Ân, Tô Ân ngồi lên ghế trong sân nghỉ ngơi một lát, sờ đến chén nhỏ bên bàn trà, cầm lấy uống một ngụm, đã nguội. Lúc Tô Ân làm giáo thụ dạy võ không ngừng nghỉ, vô cùng tận chức tận trách, khiến các đệ tử âm thầm kêu khổ liên tục, giờ dạy xong rồi mới ngồi uống trà nguội.

Áng chừng sắc trời không còn sớm, trong nhà còn có người chờ cơm, cũng không ngồi lâu lắm liền đứng dậy.

Cầm lấy bội kiếm bên cạnh, vừa đứng lên liền chóng mặt dữ dội phải ngồi trở về.

“A Ân, A Ân người về chưa? Đang muốn gọi các người ở lại... Oái, A Ân người làm sao vậy!” Một bóng người lo lắng chạy tới đỡ lấy bả vai Tô Ân, trong mắt tràn đầy ân cần.

“Thiếu gia, lão gia không cho người tới luyện võ đường đâu.” Sau lưng bóng người còn có một tiểu nha hoàn, vội vã đuổi theo sau, vừa thấy Tô Ân liền cúi người vấn an: “Tô sư phụ.”

“Lạc Lê, ta không sao.” Tô Ân ngẩng đầu nhìn Lô Lạc Lê, vỗ vỗ bàn tay hần, bày tỏ mình không sao.

(tên anh lắm L quá anh ơi, đọc quéo mồm)

“Sao lại không có việc gì chứ! Người chiếu chút nữa đã bất tỉnh rồi!” Lô Lạc Lê vốn định bảo hạ nhân truyền lời mời Tô Ân ở lại ăn cơm chiều, đợi trái đợi phải vẫn chưa thấy về mới tự mình qua xem, kết quả vừa tới liền thấy Tô Ân là cái dạng này, sao hần có thể không lo cho được.

“Chắc do hôm nay gấp quá, quên ăn trưa, lại một buổi chiều bận rộn, lúc đứng dậy lại vội vã nên có chút choáng đầu thôi.” Tô Ân chậm rãi đứng lên, “Sắc trời không còn sớm, ta phải về rồi.”

“Vậy sao được! Ta là tới mời người ở lại dùng cơm mà, huống hồ bộ dạng người thế này làm sao khiến ta yên tâm để người về được?” Lô Lạc Lê kéo tay Tô Ân không cho y đi.

“Lạc Lê, hôm nay không được, hôm khác nhé?”

“Vậy người theo ta ăn chút điểm tâm đi, bằng không xem người thế này ta sợ người thực sự té xỉu dọc đường mất.” Lô Lạc Lê thấy Tô Ân không muốn ở lại, cũng không miễn cưỡng nữa, chỉ là không thể để y bụng rỗng trở về.

“Vậy được rồi.”

Tô Ân bị Lô Lạc Lê kéo đến phòng khách uống trà nóng, ăn điểm tâm, cơ thể cũng dễ chịu hơn rất nhiều, lúc ra về Lô Lạc Lê còn chọn mấy món y thích ăn gói lại cho y mang theo.

Lô Lạc Lê đứng ở cửa nhìn Tô Ân rời đi, thẳng đến khi không nhìn thấy nữa vẫn đứng ở bậc cửa.

“Thiếu gia, Tô sư phụ đã đi được một lúc rồi đấy.” Tiểu nha hoàn thấp giọng nhắc nhở.

“Ta biết.”

Lô Lạc Lê lúc này mới thu hồi tầm mắt, sờ lên mu bàn tay phải, mới vừa nãy bàn tay này vẫn còn kéo A Ân đấy.

aizz, học hành căng quá đi, cho con một ngày nghỉ với pls

5. Chương 5: Hứa Hẹn

Tô Ân được Lô Lạc Lê giữ lại một lát, khi về tất nhiên sẽ trễ, đến nhà trời cũng đã tối.

Trên tay Tô Ân cầm theo mấy bao điểm tâm Lô Lạc Lê cho cùng với ít đồ ăn mua trên đường về, khi đẩy cửa ra trong nhà hoàn toàn yên tĩnh.

Y đặt đồ lên bàn trong phòng khách, bước tới phòng ngủ, bên trong rất im ắng.

“Huyền Ngự, Huyền Ngự? Ta về rồi.” Tô Ân gọi vài tiếng, không ai đáp lại.

Đang định xoay người đi sang phòng bếp xem thử, bỗng từ phía chân giường truyền tới một hồi tiếng quần áo xột xoạt.

“Huyền Ngự, là người sao?”

Tô Ân đi về phía chân giường, hướng về bóng tối mà hỏi.

Trong góc tối truyền đến một tiếng nức nở rất nhỏ rồi lại quay về yên tĩnh.

Tô Ân ngồi xổm xuống, vươn tay sờ soạng.

Tay cảm giác được mềm mại, là mái tóc rối tung của Huyền Ngự.

Xuống chút nữa, Tô Ân thấy đầu ngón có chút ướt ướt.

Tô Ân trong lòng căng thẳng, không khỏi ôm người vào trong ngực, thấp giọng an ủi: “Là ta không tốt, hôm nay có việc trì hoãn nên mới về trễ.”

Huyền Ngự không đáp, cũng chẳng giẫy dụa.

“Đói bụng không? Ra ăn cơm nào.”

Tô Ân ôm Huyền Ngự muốn đứng dậy, lại bị người túm chặt góc áo, sau đó là thanh âm quật cường lại có chút dè dặt.

“Không phải người không cần ta nữa sao?”

Tô Ân nhú mào, thẳm than chẳng lẽ ấn tượng về mình trong lòng Huyền Ngự xấu đến vậy sao?

“Ta đã nói thu lưu người tuyệt sẽ không không cần người, nếu có một ngày ta không cần người thì khi đó chính là người không cần ta. Người an tâm chưa?”

Huyền Ngự suy tư một lát, mái đầu tựa vào trước đầu Tô Ân nhẹ gật, thấp giọng nỉ non: “Ta sẽ không không cần người đâu.”

“Gi cơ?” Tô Ân chỉ nghe được tiếng nói mơ hồ không rõ.

“... Không có gì, ta đói bụng rồi.”

Tô Ân thuận thế ôm Huyền Ngự, đặt nó trên ghế trong phòng khách, đi vào phòng bếp lấy hai bộ bát đĩa tới.

Một bên mở điểm tâm trên bàn, một bên đưa đĩa cho Huyền Ngự.

“Hôm nay bạn ta cho chút điểm tâm, có bánh nhân đậu đỏ, kẹo đường vùng, bánh hoa quế và bánh rán hành, không biết người thích loại nào, nên chọn bữa vài cái.”

“—— Ừ.” Huyền Ngự nhỏ tiếng đáp.

“Không phải vừa bảo đói bụng sao?” Tô Ân đưa đĩa mà Huyền Ngự một mực không cầm, không khỏi thắc mắc.

“...”

“Sao thế, vết thương trên tay còn đau à, ta dứt người ăn nhé?” Tô Ân tưởng tay Huyền Ngự bị thương chưa lành, nên không thể tự mình dùng đĩa ăn cơm, trực tiếp cầm đĩa gấp một miếng điểm tâm đưa tới trước mặt Huyền Ngự.

“Ném thử điểm tâm này, bắt quá ta không biết đây là loại nào, người ném một miếng trước, nếu không ăn được thì đổi cái khác.”

“——” Huyền Ngự nhắm mắt nhú mào, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ, vươn tay kéo kéo áo Tô Ân, do dự nói: “Trong phòng này tối đen, ta không nhìn thấy gì hết.”

“...” Lần này đến phiên Tô Ân trầm mặc.

Mình bị tật ở mắt đã nhiều năm, thị lực cũng ngày càng kém, các phòng không thay đổi cùng vật dụng bày trí quen thuộc, bất luận là ngày sáng hay đêm tối cũng đã thành thói quen, nên tối ít thấp nển. Giờ trong nhà nhiều thêm một người, vấn đề này thoáng cái phát sinh.

Huyền Ngự khác mình, mình đã quen hoạt động trong bóng tối, nhưng Huyền Ngự không thể, hướng hồ trên người còn đang bị thương.

Tô Ân gấp miếng bánh vào trong chén Huyền Ngự, đứng dậy rời đi chốc lát.

Tiếng bước chân trong bóng tối dần xa, sau đó một hồi tiếng đóng mở tủ, lại nghe tiếng Tô Ân quay lại.

Trên bàn vang lên tiếng vật gì đó được đặt lên bàn, sau đó là “Xoẹt” một tiếng, ánh lửa màu vàng phá tan bóng tối, Tô Ân cẩn thận che nển, một tay vẩy bỏ diêm vừa dùng để châm.

Ánh nển vàng nhạt khẽ động, chiếu sáng một vùng nhỏ trước mặt Huyền Ngự.

“Có thể nhìn thấy chưa?” Tô Ân để dịch nển vào phía trong bàn, mình chỉ có thể nhìn thấy trước mặt có ánh sáng, chứ chẳng rõ hơn là bao. Nển này là lúc mừng năm mới dì Lưu tế trời để lại, vẫn luôn cất trong tủ, giờ may là cần đến, chứ không quên mất tiêu.

“Ừ.” Huyền Ngự gật đầu đáp, nhìn nhìn thức ăn trên bàn và điểm tâm, thò tay cầm miếng bánh trong chén lên. Cắn một cái, bên trong tràn ngập hương vị đậu đỏ của nhân bánh.

“Hương vị thế nào?” Tô Ân nghe thấy tiếng nó nuốt, hỏi.

“... Trước kia chưa từng nếm qua.” Huyền Ngự lại cắn một miếng, ăn sạch sẽ miếng bánh đậu đỏ mới nói tiếp: “Ăn ngon.”

Tô Ân cười một cái, “Người thích là được rồi.”

Tay cầm bánh của Huyền Ngự đột nhiên dừng lại, nhìn Tô Ân rồi lại có chút thất thần, những ngày này đây là lần đầu tiên mình nhìn kỹ mặt Tô Ân. Y tuy bị tật ở mắt, nhưng lớn lên quả thật thanh tú, thân hình hơi có vẻ đơn bạc, làn da cũng trắng trẻo, không tỳ vết, nếu không phải mình được chính y cứu thì thật chẳng tin y là người tập võ.

Dù sao thì trên thân Tô Ân cũng thiếu đi hào khí của người luyện võ, mà thay vào đó là vài phần cảm giác thanh tịnh. Nếu không có bội kiếm tùy thân kia, ấn tượng đầu chính là thiếu niên tuấn tú mảnh khảnh điềm đạm nho nhã, khuyết điểm duy nhất chính là trong ánh mắt xinh đẹp kia không có **.

Tô Ân không nhìn tới biểu cảm của Huyền Ngự, tự cầm dưa bắp rau. Mỗi một lần gấp đều chuẩn xác chắm vào bát tương, chỉ cần đặt đúng vị trí, Tô Ân đều có thể nhớ kỹ không sai.

“Hôm nay nghỉ sớm đi, thương thế của ngươi không tốt, cần tĩnh dưỡng.”

Huyền Ngự phục hồi tinh thần ứng thanh, cúi đầu ăn cơm.

Tô Ân đã ăn không ít điểm tâm ở tiêu cục, nên rất nhanh đã no. Y đặt dưa xuống lẳng lặng ngồi, đột nhiên cảm giác có chút kỳ quái. Vì sao chỉ nghe được tiếng cắn nuốt rất nhỏ của Huyền Ngự chứ không nghe được tiếng dưa vậy?

“Huyền Ngự.”

“...” Huyền Ngự đối với “tên mới” của mình vẫn chưa quen, sững sờ chốc lát mới kịp phản ứng, “Sao vậy?”

Đôi lông mày đẹp của Tô Ân thoáng nhăn lại, hơi ngồi gần lại Huyền Ngự, chậm rãi hỏi: “Ngươi —— có phải không động vào dưa không?”

“——! Ta, ta không có mà.” Huyền Ngự lo lắng né về phía sau, giấu bàn tay đầy dầu mỡ về sau lưng.

Tô Ân vươn tay ra, Huyền Ngự không hiểu một hồi khẩn trương, lại thấy Tô Ân chuẩn xác cầm lấy đôi dưa ở chỗ y vừa để.

Tô Ân sờ sờ đôi dưa chính tề kia biết ngay mình đoán không sai.

Ăn cơm không cần dưa, này không thể được!

Tô Ân lấy ra một chiếc khăn tay từ trong áo, đứng dậy kéo bàn tay dính dầu mỡ của Huyền Ngự qua, cẩn thận lau sạch sẽ.

“Sao không dùng dưa vậy?” Tô Ân cầm dưa nhét vào tay Huyền Ngự.

“Ta... Ta tay đau.” Huyền Ngự trong lòng sầu muộn, nhiều năm vậy mình toàn dùng tay trực tiếp ăn, dùng cái gì dưa chứ, bốc tay ăn mới ngon mà!

Tô Ân khẽ giật mình, mới nhớ tới tay phải Huyền Ngự bị thương chưa khỏi, cắn môi nghĩ nghĩ, “Mà thôi, mấy ngày nay cơm ngươi ăn ta sẽ đút cho ngươi vậy, chờ thương thế ngươi tốt lên phải tự mình cầm dưa ăn cơm đây.”

Huyền Ngự ban đầu còn mừng thầm, câu sau khiến nó méo mặt luôn, thật sự không hiểu sao Tô Ân lại chấp nhất với đôi dưa như vậy.

Tô Ân ngồi một bên đút Huyền Ngự ăn no, sau đó ôm nó về phòng thay thuốc. Huyền Ngự vốn ghen một bụng khí, giờ thả lỏng một chút rất nhanh đã ngủ mất.

6. Chương 6: Xin Lỗi

Ngày hôm đó ở tiêu cục đến phiên Tô Ân được nghỉ ngơi, sáng sớm y đặc biệt tới quán ăn ở thành nam mua bánh hoa mai* mới ra lò, thuận tiện mua một ít điểm tâm.

*Bánh hoa mai: bánh có hình bông hoa mai

Tô Ân trước đem đồ ăn sáng và điểm tâm về nhà, lúc này Huyền Ngự còn chưa tỉnh. Tô Ân cầm bánh hoa mai được đóng gói cẩn thận vượt qua tường rào, theo con đường nhỏ phía sau đi một đoạn, đứng ở trước mấy gian phòng bé, vừa kéo cánh cửa gỗ khép hờ trước sân nhỏ, cửa đã được mở từ bên trong.

Dì Lưu cầm chậu rửa mặt định hắt ra ngoài sân, vừa vặn gặp Tô Ân, thấy đồ trong tay y cầm thì bất đắc dĩ thở dài, đứa nhỏ này thực hết cách mà

~“Dì Lưu.” Tô Ân khẽ gọi dì Lưu, chỉ đứng yên cạnh cửa chứ không bước lên, trong mắt một mảnh sương mù. Hôm nay y mặc một bộ đàn y nguyệt bạch, không đeo bội kiếm, mấy năm gần đây lại cao thêm không ít, càng làm nổi bật dáng người cao gầy tuấn dật của y.

Dì Lưu bỗng có chút hoảng hốt, phảng phất người đứng trước mặt không còn là đứa nhóc năm đó rụt rè hoảng sợ trốn sau lưng mình nữa, một đôi mắt xinh đẹp mà mờ mịt bất an nhìn mình.

“A —— tới đây.” Trong lòng dì Lưu đã sớm không còn tức giận nữa, đứa nhỏ Tô Ân này vẫn luôn khiến người ta không thể giận nổi.

Tô Ân lúc này mới đóng cửa gỗ đi vào phòng.

“Dì Lưu, đây là bánh hoa mai dì thích ăn nhất, chân dì bất tiện nên con tiện đường mua một phần cho dì.” Tô Ân quen thuộc dì Lưu như người trong nhà, không trở ngại đặt bánh hoa mai lên bàn.

Dì Lưu buông chậu rửa mặt, bất đắc dĩ cười cười.

Đứa nhỏ này thực sự nói dối cũng không biết đường nói, cái gì mà tiện mua một phần chứ. Mình và nó đều ở thành bắc, bánh hoa mai này ở thành nam mà mới sáng sớm tiện đường mua gì chứ?

Chân của mình không tiện chẳng lẽ mắt nó thì dễ dàng lắm sao?

“Phiền con như vậy, bánh hoa mai này lại còn mắc, với cả mắt con không tiện nên về sau không cần quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt kiểu này nữa ha.”

“Không sao đâu, đường này con quen rồi.” Tô Ân cởi bỏ dây thừng buộc gói bánh, lấy bánh hoa mai nóng hổi đưa đến trước mắt dì Lưu, “Dì nếm thử đi, vẫn còn nóng đấy.”

“Aiz ~ Con đứa nhỏ này, chuyện hôm đó ta đã không còn tức giận nữa rồi.” Dì Lưu nhận miếng bánh của Tô Ân cắn một cái, Tô Ân rất ít khi khiến mình tức giận nhưng mỗi lần đã giận rồi, nó sẽ lạnh lẽo tới quán ăn ở thành nam mua bánh hoa mai mình thích nhất. Quán này là quán bánh hoa mai nổi tiếng nhất huyện Thúc Trúc này, giá cả cũng chẳng rẻ, dân chúng bình thường chẳng nỡ mua ăn. Sau khi Tô Ân mua về cũng không nói những thứ khác, chỉ yên lặng đem cho mình, cái này làm sao có thể khiến mình giận được nữa đây?

“Con biết dì Lưu tốt nhất mà.” Tô Ân ngồi xuống một bên, hơi cong miệng cười, lúc này trông có chút trẻ con.

“Hôm nay coi như thái bình, nhưng hài tử trên đường cũng không ít đâu, con định đi đường đụng mặt một đứa thì mang về một đứa sao?” Dì Lưu rót chén sữa đậu nành tự mình xay đặt vào tay Tô Ân.

“Dì Lưu yên tâm, con cho dù cố tình cũng không thu dưỡng được nhiều hài tử như vậy đâu.” Tô Ân nhấp một ngụm sữa đậu nành thơm ngào ngạt, thuận miệng khoa trương nói: “Vẫn là sữa đậu dì Lưu làm uống ngon nhất, ở bên ngoài không cái nào so được.”

Dì Lưu ý cười đầy mặt: “Con thật biết nói ngọt.” Bà lấy ra một ít đồ ăn đặt lên bàn, lại đưa bát đĩa cho Tô Ân, mới hỏi: “Sao ngày ấy con lại gặp mà thu lưu đứa bé kia?”

Tô Ân đặt chén trong tay xuống, hai mắt bị lớp sương mù che chắn nhìn về phía trước, có chút suy tư rồi mới chậm rãi nói: “Ngày ấy con và Lạc Lê đi gặp phu tử, trên đường về thấy nó bị một đám người đánh, thuận tay cứu thôi. Thấy nó tuổi còn nhỏ lại thương nặng, nếu bỏ mặc thì sợ sẽ chết mất, mang về nhà coi như tích một việc thiện.”

“Thật sự là thế sao?” Dì Lưu gấp thức ăn vào bát cho Tô Ân.

“Nghĩ lại cũng coi như duyên phận ha ~”

Tô Ân ăn sáng ở nhà dì Lưu, hai người lại hàn huyên một lát mới về.

Tô Ân bước vào sân nhỏ nhà mình, nghe thấy trong phòng ngủ có động tĩnh, hẳn là Huyền Ngự rời giường. Những ngày này dưới sự chăm sóc chu đáo của Tô Ân, vết thương của Huyền Ngự đã nhanh tốt lên, ngoại trừ hai chỗ bị thương trên chân và xương sườn thì không còn gì đáng ngại nữa, một số việc thông thường như mặc quần áo hay ăn cơm cũng có thể tự mình làm được, cũng giảm bớt không ít việc cho Tô Ân.

Đêm qua trời đổ mưa, hoa đào trong sân rụng không ít. Tô Ân đứng dưới tàng cây cả nửa ngày, hoa đào rụng hết lên quần áo và tóc. Y chạm vào một đóa hoa đầu cành, đầu ngón có hơi ướt.

Ngày ấy thật sự chỉ là thuận tay cứu sao?

Mười tuổi — không phải là tuổi tương tự như mình năm đó sao?

Tô Ân tự biết việc thiện gì đó, duyên phận gì đó, chẳng qua chỉ là nói cho dì Lưu nghe thôi. Ra tay cứu giúp có thể nghe được, nhưng sau rồi mang về nhà giữ lại thì thế nào đây?

Ngày đó Huyền Ngự bị nhiều người đánh như vậy cũng không kêu một tiếng, không khóc cũng chẳng cầu tha, chỉ yên lặng đón nhận, khi đó nó không phải nên bỏ chạy sao? Cứ như vậy tiếp nhận vận mệnh của mình — chẳng khác gì mình năm đó.

Có lẽ chính vì như vậy, mình mới cứu được nó thu lưu nó.

Vì nhìn nó cứ phảng phất thấy được bản thân năm ấy vậy.

Trong phòng truyền đến một hồi tiếng bước chân rồi đến tiếng ghế lạch cạch, Tô Ân lấy lại tinh thần nhìn về phía căn phòng không khỏi cong môi cười.

“Dậy rồi à?” Tô Ân đi vào phòng, nghe thấy tiếng cái bàn kêu, tựa hồ có bóng dáng lác lác ngồi xồm trên mặt ghế, chính là Huyền Ngự vừa rời giường.

“A... Ừ, dậy rồi.” Huyền Ngự lo lắng thả bánh bột mì trong tay xuống, vội vàng giấu tay ra đằng sau.

Từ khi thương thế ở tay Huyền Ngự tốt lên, mỗi lần ăn cơm Tô Ân đều nhất định bắt nó dùng thìa. Nhưng nhiều năm như vậy không dùng, bây giờ chẳng muốn học lại nữa, Huyền Ngự ngại phiền liền lấy tay vụng trộm bốc đồ ăn. Tô Ân mỗi lần phát hiện liền dùng thìa gõ tay Huyền Ngự, Tô Ân dùng lực mạnh lại có kỹ thuật, mỗi lần tuy không làm tay Huyền Ngự bị thương nhưng cũng đủ khiến nó đau đến rụt ngay tay lại.

Huyền Ngự lặng lẽ nhìn nghiêng về phía Tô Ân, thấy y cũng không nhìn về phía mình, trong mắt vẫn một mảnh mông lung, trong lòng lại ngứa ngáy nữa, bàn tay phía sau lưng chậm rãi theo mép bàn vươn lên.

“Đũa đâu rồi?”

Tô Ân đột nhiên mở miệng, khiến Huyền Ngự cả kinh vợ vội lấy đũa: “Đây, đây, ở đây này!”

Huyền Ngự cầm đũa, lập tức ngồi xuống bên cạnh Tô Ân, bất đắc dĩ lại có chút không cam lòng cắn đầu đũa. Trong lòng bất mãn nói thầm, Tô Ân rõ ràng cả mình lớn như này cũng không nhìn rõ, nhưng sao mỗi lần mình không cầm đũa đều bị y tóm được chứ, thật là người tức chết mà!

“Hôm nay ta được nghỉ, sau khi ăn xong sẽ dạy ngươi viết chữ.”

“A —— Hả?!”

Dạo này lắm thứ cần học quá, cho! nên! lịch đăng sẽ chậm lại, có thể là 2 chương 1 tuần, có khi chỉ 1, rảnh thì 3 nha ^^

7. Chương 7: Viết Chữ

Huyền Ngự phiên muộn ăn xong điểm tâm, vào phòng thay quần áo, tuy trong lòng không mấy vui vẻ nhưng vẫn ngồi lên ghế xem Tô Ân dọn dẹp bát đũa, sau đó cẩn thận trải giấy mài mực.

Trước đó vài ngày Tô Ân đặc biệt bớt chút thời gian đi mua nển, thuận tay mua ít tứ bảo văn phòng*, tuy trong nhà có, nhưng vẫn muốn dạy Huyền Ngự bằng một bộ đồ thật mới.

*Tứ bảo văn phòng (nguyên QT nha): bao gồm có bút, mực, giấy và nghiên

Tô Ân từ nhỏ chưa từng rời khỏi huyện Thúy Trúc, cũng không tính là người có học vấn quá phong phú gì. Bất quá may mắn lúc nhỏ khi cha mẹ còn tại thế, mẫu thân là đại phu, được học võ lòng, đọc sách tập viết cũng khá sớm, hơn nữa tât mắt lúc đó còn chưa nghiêm trọng như bây giờ đã đọc không ít sách, dạy Huyền Ngự xem ra vẫn thừa sức.

“Hôm nay trước hết dạy ngươi vết tên mình đã.”

“...” Huyền Ngự rũ bả vai, ngay cả đũa mình còn cầm không được huống chi nói đến tay viết chữ?

“Giờ ngươi nhìn ta viết mẫu một lần trước nha.”

Tô Ân nâng ống tay áo, một tay cầm bút lông bắt đầu chuẩn xác chấm vào nghiên mực, quét nhẹ vài cái vào thành nghiên rồi viết ra hai chữ Huyền Ngự trên giấy Tuyên Thành*.

*Giấy Tuyên Thành: loại giấy thường được dùng để viết chữ ngày xưa:v

Huyền Ngự vốn không có hứng thú, giờ tinh thần lại tập trung tới mức cao nhất trừng lớn mắt nhìn Tô Ân.

Không ngờ người quanh năm cầm kiếm như Tô Ân đây lại dùng bút lông viết được chữ đẹp nhường kia, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng đưa cán bút mảnh mai, chữ lại viết ra nhanh thoăn thoắt, cho dù kẻ không biết chữ như Huyền Ngự cũng biết Tô Ân viết rất đẹp. Nhưng càng đẹp hơn là Tô Ân, hôm nay y nghỉ ở nhà, khoác trên mình đàn y nguyệt bạch có tay áo rộng, bên hông đeo đai lưng xanh nhạt, phác họa ra tấm lưng hơi chút mảnh khảnh, mái tóc đen như mực tùy ý dùng dây cột lên. Lúc này thân thể hơi nghiêng về phía trước, ống tay áo được nâng lên, đầu hơi cúi, dây buộc tóc hơi rủ xuống, tất nhiên trong ánh mắt vẫn mang sương mù, Huyền Ngự ngắm đến ngây người.

“Viết xong rồi, ngươi qua đây xem đi.” Tô Ân buông bút lông, nghiêng đầu nhìn Huyền Ngự.

Huyền Ngự sững sờ nửa ngày thẳng đến khi Tô Ân mở miệng lần hai mới khôi phục tinh thần, lo lắng đi đến bên cạnh Tô Ân, bất giác hơi siết chặt vạt áo.

“Sao rồi?”

“Rất, rất đẹp.”

“...” Nghe được câu trả lời của Huyền Ngự Tô Ân bật cười, “Không phải hỏi ta viết thế nào, mà là người nhớ như nào rồi?”

Tô Ân đổi giấy Tuyên Thành mới, đưa bút lông cho Huyền Ngự.

“Ban nãy ta viết người nhớ rõ chưa, người cứ y theo bộ dạng mới rồi ta viết ấy.”

“——” Huyền Ngự có chút bất an nhận bút, nếu đánh lộn hay trộm đồ thì khỏi cần nói đối với mình tuyệt đối dễ như trở bàn tay, nhưng bắt mình ngay ngắn nghiêm túc ngồi đọc sách viết chữ thì hơi làm khó rồi.

Huyền Ngự cầm bút lông mà như cầm đũa, cần cần môi dưới, được rồi, phải viết bằng được!

Chiều theo chữ Tô Ân viết, Huyền Ngự gian nan cầm bút lông vạch, rõ ràng cũng là nét gạch ngang gạch dọc, nhưng sao của mình cứ xiên xiên vẹo vẹo thế này, sao Tô Ân lại viết thẳng thế kia?

Thật vất vả viết xong chữ “Huyền” (), Huyền Ngự nhìn chữ “Ngự” () liền muốn bỏ cuộc. Chữ trước có vài nét bút mà mình đã viết không nổi, giờ đến chữ phức tạp như vậy! Huyền Ngự bắt đầu có chút không thích tên mình rồi đó.

“Sao thế?” Tô Ân thấy Huyền Ngự dừng lại, tiến đến gần bên tai hỏi nó.

“A —— không, không có gì...” Huyền Ngự cảm giác được hơi thở của Tô Ân phả vào lỗ tai mình, tâm đột nhiên có chút loạn, lỗ tai với gò má hơi nóng lên. Mặc dù biết Tô Ân không nhìn rõ nên mới tới gần xem, nhưng cũng không tránh khỏi có chút quá gần rồi...

“Chính là chữ thứ hai viết khó quá.”

Tô Ân gật đầu, “Đúng là có chút phức tạp thật, để ta dạy người.”

Tô Ân nói xong liền nắm lấy tay Huyền Ngự, “Tư thế cầm bút của người không đúng.” Tô Ân nhẹ nhàng chỉnh lại ngón tay Huyền Ngự cho đúng, nắm tay nó bắt đầu múa bút trên giấy Tuyên Thành.

Huyền Ngự cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay Huyền Ngự, ghen lời, mặt đỏ bừng hết lên, tim đập nhanh, lúc này không khỏi cảm thấy may mắn rằng Tô Ân không nhìn rõ được mặt mình.

“Nhớ chưa nào?” Tô Ân dán lên lỗ tai của Huyền Ngự nói.

“Nhớ, nhớ rồi.” Huyền Ngự lo lắng đáp lời, kỳ thực vừa rồi lực chú ý của mình hoàn toàn đặt trên người Tô Ân, sao mà nhớ viết như nào chứ.

“Vậy tự luyện một lúc đi nhé, có gì không hiểu thì hỏi ta đấy.”

Tô Ân buông tay Huyền Ngự ra, cảm giác được ấm áp rời đi, Huyền Ngự bỗng nhiên có chút không nỡ.

Huyền Ngự hơi híp híp mắt, khoe miệng nhếch lên đầy thâm ý.

“Là như này phải không?” Huyền Ngự “vẽ” chữ cực nhanh trên giấy.

“Nhanh vậy sao?” Tô Ân cúi người xuống, cầm chặt tay Huyền Ngự, “Ta nắm tay người, người viết lại một lần ha.”

“Được.” Lần này Huyền Ngự cẩn thận tỉ mỉ vẽ lại một lần chữ Huyền Ngự. Bàn tay quanh năm cầm kiếm của Tô Ân không thể nào mềm mại nhưng lại vô cùng ấm áp, Huyền Ngự rất hưởng thụ chút ấm áp trên mu bàn tay.

“Ừm, chữ Huyền Ngự viết rất khá, ta chỉ viết một lần người đã nhớ kỹ được, quả nhiên Huyền Ngự rất thông minh mà ~” Tô Ân người sờ đầu Huyền Ngự.

Huyền Ngự mừng thầm, có chút đắc ý nho nhỏ.

“Được rồi, người luyện tiếp đi.”

Tô Ân nói xong muốn thu tay lại, Huyền Ngự nhắc thấy liền nói ngay: “Còn có một chữ này nữa! Chữ kia có thể khó hơn nhiều.”

Tô Ân thấy có vẻ cũng đúng, lại cầm chặt tay Huyền Ngự.

Huyền Ngự trong lòng buồn lũng, nhìn nhìn chữ Tô Ân viết trên giấy. Ừm, rất đẹp, viết rất đẹp! Huyền Ngự lại thích tên mình rồi

~Huyền Ngự cầm rì rì làm theo, thỉnh thoảng cố ý viết sai một vài chỗ, không phải nét gạch quá lớn thì là thiếu một nét.

Tô Ân dạy Huyền Ngự nhiều lần vẫn thấy nó nhầm, không khỏi nghi hoặc, tuy nói chữ Ngự vẽ nhiều hơn viết, nhưng Huyền Ngự cũng sai quá nhiều rồi, mỗi lần lỗi sai lại không giống nhau.

“—— Huyền Ngự, người tự mình luyện cho tốt đi, nhìn kỹ chữ ta viết, người là đứa trẻ thông minh, tự mình chậm rãi lĩnh ngộ so với ta cầm tay dạy người tốt hơn nhiều.” Tô Ân thu tay lại, sửa sống tay áo, y cảm thấy có thể phương thức dạy của mình không đúng, tay nắm tay ngược lại đã hạn chế sự phát huy của Huyền Ngự, có lẽ nên để nó tự mình lĩnh ngộ thì hơn.

Huyền Ngự hơi nhú lông mày, lập tức nói được.

Tô Ân ngồi nghỉ ngơi một lát, rót chén nước cho mình và Huyền Ngự, lại dọn một chút giấy đã dùng qua trên bàn, đang chuẩn bị ngồi xuống chợt nghe Huyền Ngự hô lớn: “Ta viết xong rồi!”

“Ừ, viết cho ta xem nào.” Tô Ân không thấy rõ chữ Huyền Ngự, chỉ có thể lại cầm tay nó, theo động tác của Huyền Ngự mà cảm nhận nét chữ.

Huyền Ngự lần này viết rất nhanh còn không sai, kỳ thật Huyền Ngự rất thông minh, chẳng qua nó ngay từ đầu đã không muốn học thôi, một khi chú ý sẽ học rất nhanh.

“Tốt lắm, chữ phức tạp như vậy cũng viết được rồi, vậy sau này học những chữ khác cũng không khó nữa.” Tô Ân cười đến vô cùng ôn nhu, tay khoác lên vai Huyền Ngự, dù trong mắt mơ hồ nhưng vẫn nhìn ra sự vui mừng và khen ngợi dành cho Huyền Ngự.

“Hôm nay đến đây thôi, đã rất ổn rồi.” Tô Ân vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Huyền Ngự, vươn tay thu dọn giấy tờ trên bàn. Đối với loại người không có nền móng trước như Huyền Ngự mà nói, học tập không thể nóng lòng cầu thành, hơn nữa mình cũng chỉ muốn nó có thể đọc sách viết chữ thôi là tốt lắm rồi.

“Đợi một chút ——” Huyền Ngự nắm lấy tay Tô Ân, sờ đến làn da trắng nõn ấm áp không khỏi siết chặt thêm.

“Sao thế?”

“—— Ta, ta muốn biết tên người viết như nào?” Huyền Ngự nhìn về phía Tô Ân, trong mắt pha chút chân thành tha thiết.

Tô Ân thần sắc không đến nỗi quá vui mừng, nhưng lại có chút vui sướng, khoe miệng cong lên, cười một cái.

“Được.”

Hôm nay Huyền Ngự cứ một lần lại một lần bảo Tô Ân dạy nó viết chữ, Tô Ân cũng bị tinh thần hiếu học này của Tô Ân khiến cho cảm động, không ngại ngần cầm tay Huyền Ngự viết hết lần này tới lần khác trên các trang giấy.

Thẳng đến khi viết kín ba trang, Huyền Ngự mới tận hứng mà dừng lại.

Tô Ân xoa xoa phần eo có chút mỏi và tay, trong lòng tràn ngập vui mừng, chỉ là duy nhất không hiểu tại sao ba trang giấy kia đều viết tên mình?

8. Chương 8: Ca Ca

Hoa đào trong viện đã tàn, chồi non xanh mơn mớn, ngẫu nhiên có thể tìm thấy vài chiếc lá vừa thành hình thành dạng.

Huyền Ngự tuy thỉnh thoảng làm âm, nhưng ở phương diện uống thuốc lại nghe lời một cách thần kỳ, cái này khiến Tô Ân bớt lo không ít. Mỗi ngày có thể thoải mái nghỉ ngơi trên giường, một ngày ba bữa không cần quan tâm, hôm nay vết thương trên người cơ bản đã ổn hết.

Hôm đó Tô Ân về nhà ăn cơm với Huyền Ngự, Tô Ân gấp một đĩa thức ăn vào chén cho Huyền Ngự, nó bình thường ngoan ngoãn mà nay lại không ăn, chỉ cúi đầu cầm đĩa gầy gầy đồ ăn trong chén, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

“Sao vậy, không thoải mái ở đâu à?” Tô Ân dùng đĩa, vươn tay sờ sờ trán Huyền Ngự.

“Không phải.” Huyền Ngự để Tô Ân tùy ý vuốt trán mình, còn đung đung, cọ cọ lòng bàn tay Tô Ân, “Ta chỉ đang nghĩ xem nên gọi người như thế nào?”

“?” Tô Ân sờ thấy ấm vừa đủ thì an tâm, “Chỉ cần ta ở đây, người gọi ta là ta tới liền thôi ~”

“—— Ý ta không phải vậy.” Huyền Ngự nhú mày, nghĩ lại hình như mình chưa từng gọi người trước mắt này, vẫn luôn có gì thì nói thẳng, chẳng xưng hô gì hết. Sao trước kia lại quen quá mà sơ suất không nghĩ tới chuyện này nhỉ?

“Ta đang nghĩ không biết nên gọi người là ”Tô Ân” hay gọi người là “cha” nữa?” Huyền Ngự cầm chặt tay Tô Ân, nghiêm túc nói.

“...” Tô Ân cũng sờ, không khỏi bật cười, thật sự khó có thể hình dung cảnh tượng Huyền Ngự gọi mình là “cha”. Trước đây mình đúng thật không nghĩ tới chuyện này, cũng không để ý xem Huyền Ngự gọi mình là gì, chỉ cần có thể sống hòa thuận thôi, nhưng hôm nay Huyền Ngự đã nói ra thì cũng nên cân nhắc một chút.

“Vậy người cứ kêu ta Tô Ân là được rồi.”

“Không được, như vậy quá xa lạ.” Đôi mắt đen láy của Huyền Ngự nhìn chăm chú ánh mắt mờ mờ của Tô Ân, lời lẽ nghiêm túc cự tuyệt.

“Vậy cũng không thể gọi ta là ”cha” chứ?” Tô Ân cười khổ, mình năm nay mới mười bảy, đột nhiên có một đứa nhỏ mười tuổi đã không biết làm sao rồi

~Tô Ân sờ tóc Huyền Ngự, một lát sau nói: “Thế gọi ca ca đi, được chứ?”

Huyền Ngự mở lớn hai mắt, nghĩ một lát, mới miễn cưỡng đáp: “Được rồi, vậy tạm thời gọi ca ca đi ——”

Tô Ân có chút vui vẻ, tiểu quỷ này, còn “tạm thời gọi ca ca” nữa, bắt quá so với “cha” thì còn tốt hơn chán. Chỉ là ngẫm lại nếu sau này cùng ra cửa, nếu trước mặt người khác bị Huyền Ngự gọi là “phụ thân”, tròng cảnh đó chắc chắn sẽ rất mắc cười

~Hai người cơm nước xong xuôi, buổi chiều Tô Ân còn phải tới tiêu cực. Huyền Ngự hôm nay cũng giúp một chút, Tô Ân dọn bát đĩa xong nó sẽ lau bàn sạch sẽ.

Huyền Ngự đứng ở cửa tiễn Tô Ân đi.

“Buổi tối có muốn ăn gì không? Ta sẽ tiện đường mua về cho.” Tô Ân sờ sờ đầu Huyền Ngự, ôn nhu hỏi.

Huyền Ngự lắc đầu, Tô Ân cảm giác được, “Ta đi đây.”

“Ừ.” Huyền Ngự trầm thấp lên tiếng.

Huyền Ngự nghiêng đầu dựa vào khung cửa, ánh mắt nhìn mãi theo bóng dáng Tô Ân cho đến cửa trước sân nhỏ, Tô Ân quẹo phải đi mất, lúc sắp không nhìn thấy nữa, Huyền Ngự bỗng nhiên có chút không ổn, mở miệng kêu: “Ca ca!”

Tô Ân dừng bước chân, xoay người lại, hướng một nụ cười trong trẻo về phía Huyền Ngự.

“Sao thế?”

“Không có gì...” Nhìn nụ cười trong trẻo như vậy, Huyền Ngự có chút xao động, đôi gò má hơi nóng lên, “Đúng rồi, sớm về nhé.”

“Được.”

Tô Ân cười đáp, trong lòng một hồi vui thích.

Xem ra đây là đã tiếp nhận mình rồi

~Lúc thương thế của Huyền Ngự chưa tốt lên đã không chịu ngồi yên, hôm nay vết thương tốt lên rồi thì càng thêm âm ỉ.

Chỗ ở hiện giờ của Tô Ân rất yên tĩnh, bên cạnh là nhà di Lưu, gần một chút là vườn nhãn của nhà khác. Huyền Ngự đi dạo hết tất cả những chỗ có thể đi dạo mới bắt đầu đi kiếm việc làm cho mình, thị trấn tạm thời không thể đi, dù sao cái mạng nhỏ của Huyền Ngự cũng mới được nhặt về nên không dám mạo hiểm, đương nhiên Tô Ân biết nên cũng không tức giận.

Trước đó vài ngày Huyền Ngự có xới một miếng đất nhỏ trong sân, trồng một ít hoa cỏ mang từ rừng về. Lúc đầu còn hứng thú dạt dào, nhưng không qua mấy ngày đã bay sạch, nếu không phải Tô Ân nhớ ra tưới chút nước mỗi ngày, mấy bông hoa cỏ kia đã sớm chết rồi.

Hôm ấy Huyền Ngự lại ghé vào cửa sổ, rảnh rỗi lại trò chuyện với mấy trái đào nhỏ. Nhưng không phải một lúc đã buông tha chúng, mà nói đến lúc chán chê rồi mới thôi.

Hiện tại thời gian trôi qua thật sự quá thoải mái, mỗi ngày chính là ăn cơm, ngủ, đợi Tô Ân, sau đó lại ăn cơm, ngủ, đợi Tô Ân, đây là cuộc sống mà trước kia chưa từng mơ tới.

Có thể thật sự an ổn sống như vậy, mình lại bắt đầu cảm thấy nhàm chán.

Huyền Ngự có chút ghét bỏ bản thân, mình bây giờ không phải nhóc ăn mày hay bị mấy công tử đánh rồi nữa mà? Chính là, là, “Có phúc mà không biết hưởng”...

Thật vất vả mới không cần lo ở chỗ nào, ăn cái gì, có phải sẽ bị người đánh hay không, mình phải quý trọng mới đúng chứ!

Huyền Ngự xoa xoa cái bàn, linh quang chợt lóe.

Đúng vậy! Tô Ân đối tốt với mình như vậy, mình có phải nên làm gì không ta?

Nhưng phải làm gì bây giờ?

Huyền Ngự đảo mắt qua cái giường loạn thất bát tao của mình, vỡ đầu một cái.

Dọn phòng!

Huyền Ngự nhanh chóng nhảy lên giường, chiếu theo trình tự gấp chăn của Tô Ân mà nhét chăn thành một cục đặt ở đầu giường.

Mắt Tô Ân không tốt, đáng lẽ mình phải sớm giúp y mới phải!

Nhanh chóng dọn dẹp phòng ngủ và phòng khách, nhìn gian phòng trống trơn, Huyền Ngự không khỏi có chút bội phục mình, mình thật sự có thể làm được! Biết mình không thích hợp trồng hoa hoa cỏ cỏ, nhưng mặt khác thì vẫn có thể!

Cuối cùng là phòng bếp.

Huyền Ngự bình thường không vào bếp, dù sao thì Tô Ân ngoại trừ nấu nước nóng cùng buổi sáng nấu cháo thì đều không dùng bếp lò. Ngắm lại, tất ở mắt của Tô Ân nghiêm trọng, làm cơm vẫn có chút miễn cưỡng.

Huyền Ngự một bên cầm khăn lau lau tượng trưng, mở một bên cánh tủ ra, nói nó đang dọn dẹp chi bằng là nói đang lục lọi.

“!” Chén nhỏ trên tầng cao nhất đặt một bát sứ lớn, trên có đây một cái đĩa, huyền Ngự tò mò hé ra một khe nhỏ.

Lập tức, mùi thịt xộc vào mũi.

Trong chén là một cái chân heo lớn ướp gia vị, hiện ra vàng óng.

Huyền Ngự liếm liếm khoe miệng, Tô Ân cái gì cũng tốt, chỉ là ăn hơi thanh đạm, mình một tháng qua đã thèm muốn chết rồi.

Nhưng sao ở đây lại có một miếng thịt lớn như vậy?

Chẳng lẽ Tô Ân giấu mình vụng trộm ăn?

Không không không, Tô Ân đối tốt với mình như vậy tuyệt đối sẽ không ăn mảnh đầu.

Đó là cho mình ăn?

Nhưng đã cho mình ăn thì sao phải để chỗ cao như vậy để mình không thấy chứ?

Huyền Ngự nghĩ không ra, dứt khoát cầm bát thịt xuống, nghĩ nghĩ lại đem đặt lên bàn ở phòng khách, chuẩn bị đợi Tô Ân về thì hỏi y.

Nhưng qua trưa rồi, Tô Ân chắc tới chạng vạng tối mới có thể về. Huyền Ngự ngồi xồm trên ghế, nhìn chăm chăm thịt trong chén.

Làm sao bây giờ? Thơm quá, nhưng phải chờ Tô Ân nữa.

Thịt trong chén cứ lẳng lặng nằm đó, nhưng mùi thơm hấp dẫn cứ không ngừng bay vào lỗ mũi Huyền Ngự, câu cả người nó đến nỗi sắp úp sấp lên bàn.

Không nên không nên.

Nhưng mà ——

Tô Ân đã từng nói, mọi thứ mình có thể dùng mà

~Không được!

Tô Ân còn nói, nếu mình phạm sai lầm y sẽ dạy dỗ mình nữa.

Nhưng đây là chuyện sai sao?

Huyền Ngự xoắn xuýt đủ kiểu, bất giác ngửi mùi thịt đến ngủ mất, trong mơ thấy mình đang đuổi theo một miếng thịt lớn óng ánh màu sắc, thật vất vả mới túm được một góc, đang chuẩn bị há miệng ăn thịt thì bị hung hăng cho một cái tát, lập tức tỉnh dậy.

“Sao lại ngủ ở đây thế này?” Bên tai truyền đến thanh âm ôn nhu của Tô Ân, Huyền Ngự đứng dậy lau lau nước miếng chảy ra, nhìn ra bên ngoài trời đã tối, mình đã ngủ lâu vậy sao?

“Hửm? Sao cái chén lại ở chỗ này?” Tô Ân vừa vào cửa đã nghe thấy mùi thơm trong này, lòng đại khái đã đoán được, thầm nghĩ muốn trêu chọc Huyền Ngự.

“A... Ta, lúc ta quét dọn phòng phát hiện ra, nên... nên đem ra.” Huyền Ngự nói chi tiết.

“Vậy thì tốt, tối nay ăn cái này đó.” Tô Ân nín cười, có thể nghe được tiếng nuốt nước bọt của Huyền Ngự, cũng khổ cho nó đợi mình về.

“Thật vậy không? Ta đi lấy dao cắt.” Huyền Ngự đôi mắt sáng ngời, âm điệu cũng dường như cao lên.

Tô Ân cười ngăn bàn tay nó lại.

“Thịt này không trực tiếp ăn được, nếu không sẽ bị đau bụng mất.”

“...?”

Tô Ân đi vào bếp, chốc lát sau đã bưng thịt đã chưng xong ra, thuận tiện dọn ra những món khác.

Huyền Ngự đã sớm đợi không nổi, thịt vừa đặt xuống đã nhét một miếng vào miệng.

“Ưm!”

Đôi mắt Huyền Ngự đen láy càng thêm sáng, nhìn thịt rồi nhìn trong chén Tô Ân, vội gắp một đĩa thịt lớn cho Tô Ân.

“Ăn ngon! Ca ca người cũng ăn đi.”

Tô Ân đứng dậy châm nến, mới ngồi xuống ăn cơm.

“Đây là thịt trước đó vài ngày dì Lưu cho ta, người khi đó thương thể còn chưa khá lên nên không được ăn đồ quá nhiều mỡ, ta định đợi đến lúc thương thể người tốt lên một chút mới ăn, bây giờ vừa vặn.”

Huyền Ngự liên tục gật đầu. Quả nhiên là cho mình ăn, biết ngay Tô Ân là tốt nhất mà!

“Đừng chỉ ăn thịt, ăn một chút đồ ăn khác đi nếu không quá mặn sẽ không tốt với thân thể người đâu.” Tô Ân nói xong gắp chút đồ ăn cho Huyền Ngự.

Bữa cơm này Huyền Ngự ăn đến thoải mái, ăn hết ba chén cơm mới dừng lại.

Tô Ân bắt đắc dĩ, bắt quả Huyền Ngự đang ở tuổi ăn tuổi lớn, xem ra sau này nên mua chút thịt rồi.

Dùng cơm tối xong, Huyền Ngự cầm nến về phòng trước.

Tô Ân dọn xong, theo thói quen tới phòng khách rót nước uống, lại không sờ thấy ấm trà như nguyện.

Nghĩ thầm có thể là Huyền Ngự đem tới phòng ngủ, liền đến sờ soạng trên mặt bàn phía trước cửa sổ trong phòng ngủ. Nhưng cũng không thấy, ngay cả sách cũng không thấy đâu.

“Huyền Ngự, ấm trà trong phòng khách với sách đâu hết rồi?” Tô Ân hơi cau mày, không biết tiểu gia hỏa này lại bày trò gì.

“Hôm nay ta dọn phòng, nên dọn hết đi rồi.” Huyền Ngự ngồi ở đầu giường, thanh âm ả ả chút kiêu ngạo nho nhỏ.

Tô Ân đỡ trán, trong lòng có dự cảm không hay.

“Cất hết rồi? Cất đi đâu rồi?” Tô Ân đi đến bên Huyền Ngự ngồi xuống, sờ sờ đầu nó.

“—— Đều ở trong tủ, cất ở ngăn tủ quần áo kia.”

Tô Ân theo lời mở tủ, sờ sờ phân biệt rõ đồ vật bên trong, ở đây có ít quần áo bình thường của mình và Tô Ân cùng với chăn không dùng đến. Hôm nay nhét thêm sách của mình, khăn lau bàn, mấy cây nến chưa dùng tới còn có ấm trà nữa.

Thì ra cái này chính là dọn phòng của Huyền Ngự à

~Tô Ân thở dài một hơi, nhận mệnh lắc đầu, sau đó lấy từng thứ ra, may là Huyền Ngự cất ở trong ngăn tủ độc lập, không lẫn với quần áo chăn mền, bằng không Tô Ân chắc phải đem tất cả quần áo chén cốc rửa hết một lượt.

Lau sạch đồ trả lại chỗ cũ, Tô Ân mới trở lại bên giường.

Huyền Ngự vừa rồi im lặng nhìn Tô Ân làm hết thấy cũng đoán được mình có vẻ đã làm không đúng, lúc này thấy y ngồi xuống, nhẹ nhàng đến bên cạnh Tô Ân, lặng lẽ hỏi: “Có phải ta làm sai gì không?”

Tô Ân nắm bả vai Huyền Ngự, để nó nhích lại gần mình, ôn nhu an ủi: “Là có chút sai, bắt quá dự định của Huyền Ngự rất tốt. Biết được Huyền Ngự muốn giúp ta, ta đã rất vui rồi.”

“Ta có phải cái gì cũng không làm được không? Viết chữ không được, trồng hoa cũng chết, dọn phòng chẳng tốt...” Huyền Ngự thấp giọng nói, tâm tình có chút hụt hẫng.

“Sao lại không làm được gì chứ? Huyền Ngự chỉ là không tìm được việc mà mình biết thôi.”

“Ta lúc nào mới có thể tìm được việc mình biết?”

“...” Tô Ân nhìn ánh sáng chiếu lên mặt bàn gần đó, suy nghĩ một lát, “Huyền Ngự có muốn học kiếm thuật không? Người nếu muốn học ta có thể dạy người.”

Mẹ ơi mắt của con, dịch xong khoảng 8000 chữ bên Love by chance vs khoảng 2500 chữ bên này đau mắt muốn chết @@ Aizz, ngày chủ nhật mà chẳng được nghỉ, học hành cl -_-

9. Chương 9: Cùng Tắm

Tiết đầu hạ, trời đã có chút nóng nực.

Thời gian ban ngày dài hơn, mà hôm nay Tô Ân về sớm, vừa mới bước qua cửa vào sân nhỏ liền thấy dưới tán hai cây hoa đào nhiều hơn một bóng người màu nâu.

Tô Ân đến gần, nhìn như vô ý đá phải hai chân của bóng người kia, nhưng kỳ thực dùng lực rất lớn.

“Ừm, đứng tán cũng tốt đấy, hôm nay đến đây thôi!”

“Ta lúc nào có thể học chiêu thức chính thức vậy?”

Huyền Ngự đứng thẳng sống lưng, giọng nói hơi có vẻ phàn nàn.

Bóng người đứng tán trong sân mấy canh giờ kia chính là Huyền Ngự, từ lúc Tô Ân nói muốn dạy kiếm thuật cho mình đến giờ đứng tán đã lâu, mà trừ thứ đó ra Tô Ân lại chẳng dạy mình thêm cái gì cả.

“Người năm nay mười tuổi, kỳ thật học kiếm thuật đã hơi trễ mất, nên những kiến thức cơ bản cần nắm vững. Theo quan sát những ngày qua, xem ra ngộ tính cũng không tệ, cũng thích hợp để tập võ, chỉ là không nên vội.”

“Ta biết mà...” Huyền Ngự thở dài, Tô Ân mỗi lần đều an ủi mình như vậy. Mặc dù biết chuyện tập võ không thể gấp, không có đại hiệp nào qua một ngày có thể trở thành cao thủ được, mình cũng thấy tiến bộ mấy ngày nay. Lúc mới bắt đầu mình đứng tán không chuẩn, thiếu kiên nhẫn, Tô Ân chỉ hời hợt đá một cái mình đã ngã, giờ Tô Ân tùy tiện đá thế nào chân mình vẫn đứng vững cũng đã là tiến bộ rất lớn rồi, chỉ là kiến thức cơ bản này quá buồn tẻ rồi.

“Mấy ngày nữa ta lại dạy người vài loại bộ pháp, vài ngày sau lại dạy người kiếm quyết, được chứ?”

“Được.” Huyền Ngự nghĩ nghĩ đáp, thà học bộ pháp còn hơn học đứng tán, hơn nữa sau đó còn có thể học kiếm quyết.

Tô Ân kỳ thật cũng không quá cầu nệ hình thức, mặc dù mình năm đó lúc học kiếm thuật bị phụ thân nghiêm khắc luyện tập, kiến thức cơ bản rất vững chắc, nhưng Huyền Ngự ngộ tính thực sự rất cao, thật tiếc mấy đệ tử kia trong tiêu cục không được như Huyền Ngự.

Những ngày sau đó Tô Ân vẫn mỗi ngày đúng hẹn đến tiêu cục, lúc rảnh rỗi sẽ dạy Huyền Ngự tập viết hoặc học kiếm. Huyền Ngự học rất nhanh, một chút đã hiểu.

Phương diện chữ nghĩa thì có thể tự đọc một ít sách vỡ lòng, chỉ là Tô Ân phát hiện Huyền Ngự tựa hồ không quá có hứng thú với chuyện đọc sách, nhưng cũng may mỗi lần luyện chữ đều rất chăm chỉ, chỉ cần mình ở bên dạy Huyền Ngự học đặc biệt nhanh, nhưng mỗi lần Huyền Ngự đều muốn mình nắm tay dạy nó. Mặc dù hơi phiền nhưng nhân nhượng Huyền Ngự học tốt, Tô Ân vẫn đồng ý. Kiếm thuật ngược lại khiến Tô Ân có chút kinh ngạc, từ lúc bắt đầu học kiếm quyết, thân pháp về sau, Huyền Ngự tiến bộ nhanh chóng, rất nhiều động tác mới dạy một lần Huyền Ngự đã nhớ kỹ, bất luận là ngộ tính hay thiên phú đều vượt xa những đệ tử mình đã dạy trong quá khứ.

“Huyền Ngự tới nghỉ ngơi đi, hôm nay luyện nhiều rồi.” Tô Ân đến sân luyện tập của Huyền Ngự gọi.

Huyền Ngự sau khi ăn xong cơm chiều vẫn luôn luyện kiếm trong nội viện, mấy ngày gần đây ban ngày nóng nực nên Tô Ân không cho Huyền Ngự tập sau giờ Ngọ, Huyền Ngự liền mỗi ngày tập từ sáng sớm đến giữa trưa, nghỉ lúc nóng nhất vào ban trưa, sau bữa cơm chiều lại luyện một chốc.

Trước kia Huyền Ngự thích nhất là luyện chữ, vì mỗi lần Tô Ân đều ôn nhu nắm tay dạy mình, nhưng giờ luyện kiếm lại thành chuyện Huyền Ngự thích nhất rồi, không đơn giản là có thể giết thời gian, quan trọng là... Tô Ân mỗi lần không chỉ mỗi lần nắm tay dạy mình mà còn đứng sát người để chỉ dạy, điều này khiến Huyền Ngự phấn chấn hẳn lên. Thêm ngộ tính của bản thân, học kiếm thuật lại cực nhanh, Tô Ân thỉnh thoảng tán thưởng càng khiến Huyền Ngự hứng chí bồng bồng.

“Được, ca ca.” Huyền Ngự thu kiếm gỗ trong tay, tiện tay lau một đồng mồ hôi đổ đầy đầu, nghe lời đi về phía Tô Ân.

“Người đầy mồ hôi kìa, mau đi tắm rửa.” Tô Ân cười kéo Huyền Ngự qua, dùng khăn lụa lau khô mặt Huyền Ngự, cầm lấy kiếm gỗ, “Quần áo đặt cạnh thùng gỗ rồi đó, nên thì tự đi tắm đi, có việc cứ gọi ta.”

“Ừ.” Huyền Ngự thuận miệng đáp, cởi chiếc áo bị mồ hôi làm ướt, chằm chằm nhìn cái cổ trắng nõn của Tô Ân, đáy mắt xẹt qua một vòng ám quang.

Huyền Ngự cởi quần áo xong vẫn ngồi trên ghế đầu trong thùng, chậm rì rì gội nước lên người, sau đó háng giơng một cái.

“Ca ca ~ ca ca ~”

“Hửm, làm sao vậy?” Tô Ân vốn ngồi trong phòng khách nhắm mắt dưỡng thần, lúc này nghe thấy tiếng Huyền Ngự gọi.

“Ca ca có thể giúp ta chà lưng một chút không? Ta với không tới.”

“Được.” Tô Ân mang một cái ghế đến ngồi bên cạnh thùng gỗ, thì nghe thấy tiếng Huyền Ngự lại gần.

Tô Ân cầm lấy khăn Huyền Ngự đưa tới, chà lau cả vai Huyền Ngự.

Huyền Ngự mấy ngày nay tập kiếm, thân thể so với lúc mới tới rắn chắc hơn không ít, Tô Ân chậm rãi đi xuống dọc theo lưng Huyền Ngự, cảm nhận được cơ bắp, trong lòng vui mừng.

Mà Huyền Ngự quả thực nhìn đến khó chịu, từ tai đến cổ hồng thành một mảng, lại phải đè nặng khí tức của mình sợ bị Tô Ân phát hiện. Tô Ân càng nhẹ chà lau, Huyền Ngự lại càng muốn chỗ khác.

Đột nhiên Tô Ân cảm thấy thân thể phía dưới trượt xuống, vội đứng dậy thò tay tìm kiếm dưới nước.

“Huyền Ngự, sao vậy?” Tô Ân nắm được eo Huyền Ngự kéo nó ra khỏi mặt nước mới nhẹ nhàng thở ra, vội hỏi.

“Không, không sao hết, chỉ là chuột rút thôi...” Huyền Ngự lau nước trên mặt, nhìn tay áo và cổ áo ướt nhẹp của Tô Ân, biểu hiện bình tĩnh nhưng trong lòng không nhìn được mừng thầm, ánh mắt cũng càng nóng bỏng.

“Mấy ngày gần đây cũng đã luyện được chút ít rồi, xem ra phải điều chỉnh một thoáng...” Tô Ân mở to đôi mắt mờ sương tự nhủ, chưa từng phát giác Huyền Ngự đang nhìn chằm chằm mắt mình.

“Ca ca, quần áo người ướt hết rồi kìa.” Huyền Ngự giật giật ống tay áo của Tô Ân.

“Sao?” Tô Ân sờ sờ, vón tay đã ướt rồi, sờ rồi lại càng khiến những nơi sờ qua ướt hơn. Vón trời nóng mặc mỏng, Tô Ân lại mặc quần áo màu sáng, dính chút nước đã nhìn hơi thấu rồi.

“Ca ca, nếu không người cùng tắm đi? Dù sao thùng gỗ cũng lớn, ta chẳng chiếm mấy chỗ, còn đỡ phải múc nước.”

“... Cũng được.” Tật mắt của Tô Ân không ảnh hưởng quá lớn tới sinh hoạt hàng ngày, dù sao chuyện mỗi ngày đều đã quen rồi, nhưng mỗi lần nhóm lửa, múc nước, thậm chí đơn giản như châm nến, Tô Ân chỉ có thể dựa vào cảm giác mà làm, xem ra cũng đỡ hơn. Nên Tô Ân nghĩ nghĩ liền đáp ứng, dù sao Huyền Ngự cũng là nam hài tử còn nhỏ, mình thấy không rõ, chắc nó cũng không ngại đâu.

Huyền Ngự ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Tô Ân chậm rãi cởi dây lưng.

Tô Ân đưa lưng về phía Huyền Ngự cởi đai lưng xuống đặt lên ghế trúc, kéo vạt áo ra, da thịt trắng tuyết từng chút lộ ra, tấm lưng xinh đẹp nhanh chóng lồ lộ trước mắt Huyền Ngự, dưới ánh nến vàng nhạt càng tinh xảo hơn, Tô Ân cởi xong quần áo rồi, chậm rãi xoay người.

“A ——”

“Sao vậy?” Tô Ân đi tới bên cạnh thùng gỗ, sờ sờ để bước vào.

“Không sao không sao!” Huyền Ngự sờ thấy không có gì khác thường mới buông tay đang che mũi, kịp phản ứng lại mới chột dạ, đỏ mặt nhìn Tô Ân ngồi xuống đối diện mình. Trong lòng nghĩ nên dịch sang bên cạnh một chút, nhưng thân thể lại không tự chủ nhích gần lại chỗ Tô Ân vài phần.

Thẳng đến khi tắm rửa xong, Tô Ân xối qua nước, Huyền Ngự vẫn cảm thấy khí huyết dâng trào, trong quá trình tắm rửa không chỉ một lần sờ mũi, sợ một khắc không khống chế được mà phụt máu mũi, tắm rửa xong nằm chết dí trên giường.

Tô Ân giặt quần áo xong, cất kỹ thùng gỗ, cũng về phòng nằm xuống. Dò xét bên Huyền Ngự, xác định đắp kín mền rồi, liền nghiêng người nhắm mắt lại.

Từ khi Tô Ân phát hiện Huyền Ngự khi ngủ không nằm yên, dễ bị rớt xuống giường, đã để Huyền Ngự ngủ ở trong mình ngủ ở ngoài. Huyền Ngự mặc dù nằm xuống trước nhưng chậm chạp không nhập mộng, đợi đến lúc Tô Ân phát ra tiếng hít thở nhẹ nhàng mới cẩn thận xoay người.

Tô Ân trước kia toàn ở một mình, giường cũng không lớn, cũng may Huyền Ngự còn nhỏ, hai người không quá chật, lúc này Huyền Ngự quay người đối diện với tấm lưng Tô Ân.

Tô Ân mặc lý y đơn bạc, phần lưng buông lỏng, hơi cong, theo hô hấp chậm rãi phập phồng. Huyền Ngự không khỏi kề sát vào một chút, một bên quan sát động tĩnh của Tô Ân một bên chậm rãi ôm eo y, mặt dán lên lưng y, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà thiếp đi.

Hôm qua edit nhầm chương này, cầu A Ngự mau lớn nào ~

10. Chương 10: Khiêu Khích

Gần đây theo dõi Tô Ân ở bên ngoài đã trở thành thú vui mới ngoài luyện kiếm của Huyền Ngự, kỳ thật Huyền Ngự rất tò mò với tiêu cực trong lời Tô Ân, nhưng Tô Ân nhiều lần không đáp ứng đem nó theo, nói sợ đến đó không chú ý được mình, mình chẳng lẽ không khiến người khác bớt lo à!

Cho nên Huyền Ngự dứt khoát quyết định —— trộm theo dõi!

Theo quan sát mấy ngày nay, hành tung Tô Ân thật ra rất cố định thậm chí có chút không thú vị. Buổi sáng ăn xong sẽ tới tiêu cục, dạy kiến thức cơ bản hết cả buổi, sau đó giữa trưa trở về, thuận đường đến mua chút đồ ăn ở chỗ cách tiêu cục không xa để về ăn với Huyền Ngự. Buổi chiều tiếp tục tới tiêu cục, chẳng vạng tối vẫn như cũ mua cơm trên đường về nhà, thỉnh thoảng sẽ mua một ít đồ ăn vặt cho Huyền Ngự và di Lưu. Tối tới lui lui như vậy mấy lần, Huyền Ngự cảm thấy mình đi thêm mấy ngày nữa sẽ có thể nhắm mắt mà đi.

Hôm đó thời tiết rất ngọt ngào, trông như muốn mưa mà chưa mưa nữa, Huyền Ngự nhìn sắc trời một chút, lo lắng tối về Tô Ân bị dầm mưa, cầm ô giấy dầu, xe nhẹ chạy đường quen đến được tiêu cục, lén lút chạy tới cửa hông.

Sảnh bên cạnh của tiêu cục Lô thị là luyện võ đường chuyên huấn luyện những đệ tử mới vào, được ngăn với chánh đường, hậu viện, nên có xây một cái cửa hông không tính là nhỏ, để các đệ tử ra vào. Vì đệ tử phần lớn là người huyện Thúc Trú này, cũng là nơi luyện võ, nên chỗ cửa hông canh gác rất lỏng. Huyền Ngự đứng bên cạnh cánh cửa khép hờ, dựa ô giấy dầu vào tường, hai mắt híp lại nhìn lên qua khe.

“Tô sư phụ, chúng con đã đứng tấn lâu như vậy rồi, sao vẫn còn chưa được học thứ mới thế ạ?” Mấy đệ tử mặc đồng phục màu xám vây quanh Tô Ân, vài đệ tử áo xám khác tản đi các nơi khác, lúc này là thời gian nghỉ ngơi.

“Đúng vậy đúng vậy, Tô sư phụ người đừng nói là không dạy đâu đó!” Một đệ tử trông cao hơn những người khác một chút, ôm quyền, liếc mắt, có chút khinh thường nhìn Tô Ân.

Hừ! Sư phụ ở tiêu cục gì mà như đứa nhóc, nhìn vừa gầy vừa yếu, lại còn mù lòa! Thật không biết Lô lão gia nghĩ cái gì nữa, thế mà lại để người như này đến dạy mình, suốt ngày chỉ biết bắt mình đứng tấn!

(Rồi, để ta xem lát nữa người có kéo nổi A Ân nhà chúng ta không --)

“Tập võ không gấp được, bọn sư huynh của các người cũng đi từng bước một như vậy cả. Hơn nữa các người tuổi còn lớn hơn mấy đệ tử mới nhập môn, vốn đã chậm, tư chất, ngộ tính lại không xuất chúng, nếu mù quáng đẩy nhanh tiến trình ngược lại có thể sẽ bị thương.” Tô Ân cảm nhận âm thanh chuyển hướng về phía đệ tử kia, bình tĩnh nói: “Tiểu Hồ, người là đứa lớn tuổi nhất, càng không thể gấp, tập võ không thể so với những thứ khác được.”

Tô Ân là thiện ý khuyên nhủ đám đệ tử này, nhưng đệ tử cao cao kia bị lôi ra trước đám đông, lại còn trực tiếp nói ra thiếu sót của mình trước mặt chúng đệ tử, lập tức có chút thẹn quá hóa giận.

“Tiểu Hồ là để người gọi sao! Ta là Bàng Hưng Hồ, nhị thiếu gia Bàng gia!” Bàng Hưng Hồ gân cổ quát.

Bàng gia, hiệu buôn tơ lụa lớn nhất huyện Thúc Trú.

Tô Ân quay đôi mắt mù sương về hướng khác, bình tĩnh nói: “Đã vào tiêu cục, phải theo cách làm việc của tiêu cục. Vô luận người có thân phận như thế nào, ở chỗ này chỉ là một đệ tử nhập môn mà thôi.”

Nói xong đi đến chỗ bàn nghỉ ngơi trong sảnh, y không muốn cãi nhau, nhất là đối với loại người lấy thân phận ra so.

Những đệ tử tản ra ban này, đã sớm mang tâm đi xem náo nhiệt nhìn chăm chăm bên này. Lúc thấy Tô Ân phản bác thẳng như thế, đều bắt đầu lạng lẽ bàn tán, còn có mấy người trộm che miệng không biết cười cái gì.

Bàng Hưng Hồ quét mắt qua càn quét lên lửa giận, tiến lên tóm lấy cánh tay Tô Ân, dùng sức kéo Tô Ân nhìn như gầy yếu mà lại chẳng nhúc nhích nổi. Đệ tử bên cạnh thấy đều cười, Bàng Hưng Hồ thẹn quá hóa giận, cầm kiếm gỗ trong tay cản trước mặt Tô Ân.

“Đây là có ý gì?”

“Có dám tỷ thí một phen không, nếu đệ tử nhập môn ta đây thắng người, người phải rời khỏi tiêu cục, vĩnh viễn không được trở lại làm ở tiêu cục Lô thị này. Nếu thua, ta sẽ ra ngoài đường, trước cửa tiêu cục dập đầu nhận lỗi với người, từ nay về sau không dám dị nghị gì hết. Sao hả?”

“Không thể so.” Tô Ân hời hợt đáp.

“Vì sao hả! Người không dám à?” Bàn Hưng Hồ không ngờ Tô Ân sẽ cự tuyệt trực tiếp như vậy, càng tức hơn.

“Vô luận thế nào cũng không tốt cho ta, vì sao ta phải so cơ chứ?” Tô Ân đưa tay đẩy kiếm gỗ ra, tiến lên phía trước.

“Người...!” Bàn Hưng Hồ kinh ngạc nửa ngày sau vẫn không phản bác lại được, thẳng đến một người nhẹ giọng nhắc nhở bên tai mới kịp phản ứng.

“Nhị gia, người nọ căn bản xem thường cái đập đầu của ngài đó!”

“Cái gì!” Bàn Hưng Hồ hiểu, thoáng chốc mặt đỏ lên, đầu choáng váng, cầm theo kiếm gỗ phi thẳng đến sau lưng Tô Ân.

“Tô sư phụ coi chừng!” Bên cạnh một vài đệ tử kinh hô, nhưng không ai ra tay, ẩn ẩn có mấy người cầm lấy kiếm gỗ xong lại nắm chặt nắm đấm, không cam lòng buông buông. Đều là đệ tử nhà thường dân, sao dám chọc tới Bàn gia?

Tô Ân nghe thấy tiếng gió, biết có người đánh úp sau lưng, bộ pháp dưới chân khê biến, nghiêng người đồng thời hai ngón tay ngưng khí đập lên thân kiếm, kiếm gỗ trong tay Bàn Hưng Hồ nhất thời lệch hướng.

Thừa dịp Bàn Hưng Hồ thất thần, Tô Ân nhanh chóng đập một cái, theo thân kiếm gỗ nắm chặt cánh tay Bàn Hưng Hồ, thủ pháp thay đổi, Bàn Hưng Hồ chỉ thấy một hồi co rút đau đớn, kiếm gỗ trong tay đã rơi mất tự lúc nào.

Tô Ân buông tay, để lại Bàn Hưng Hồ và một đám đệ tử a dua nịnh hót gã. Những đệ tử khác ở một bên xem đều trầm trồ khen ngợi, có kẻ lạnh trí lặng lẽ đi đến bên kiếm gỗ đã rơi xuống của Bàn Hưng Hồ đá ra một góc khuất.

Huyền Ngự trốn ở ngoài oán hận nhìn chằm chằm đám người kia, thầm ghi nhớ bộ dáng của Bàn Hưng Hồ, lại chuyển ánh mắt sáng người sang nhìn Tô Ân. Minh vừa rồi chiếu chút nữa đã lao ra mất, nhưng không ngờ Tô Ân phản ứng nhanh vậy, thoáng cái đã hóa giải chiêu đánh lên ban này, không khỏi một hồi vui mừng, không hổ là người mình vừa ý!

Huyền Ngự nhìn chăm chú Tô Ân đang uống trà từ đầu đến chân mấy lần, thật sự càng nhìn càng thích. Nhưng nghĩ lại, nếu lúc ấy mình lao ra, gợn gàng giải quyết xong người nọ, sau đó bảo vệ Tô Ân ở sau lưng thật tốt biết bao! Huyền Ngự thầm quyết tâm, nhất định phải luyện kiếm cho thật tốt, hơn nữa phải giỏi hơn Tô Ân, như vậy mới bảo vệ được Tô Ân chứ, ai cũng không thể động tới một cọng lông của y.

Bàn Hưng Hồ nắm tay phải, trước mắt một đám người đi đến trước mắt Tô Ân, đứng cách khoảng ba bước, người bên cạnh không biết cố ý hay vô tình đứng sán lại.

“Ta Bàn Hưng Hồ đã thua cược, người đã thắng ta ta đương nhiên sẽ đứng ở cửa ra vào của tiêu cục dập đầu nhận lỗi với người.” Bàn Hưng Hồ nói rất thẳng, đệ tử vây quanh ban đầu còn cảnh giác nhìn chằm chằm đám người bọn gã, không ngờ Bàn Hưng Hồ tâm cao khí ngạo như vậy mà lại chủ động nhận lỗi, trong lúc nhất thời đều ngây ngẩn cả người.

“Ta cũng không cá cược gì với người, sao lại đồng ý cái nhận thua cược của người kia.” Tô Ân buông chén trà nhỏ, mắt nhìn thẳng, thần sắc lạnh nhạt.

“Người!” Bàn Hưng Hồ nhất thời nghẹn lời, chỉ tay vào Tô Ân tức đến không nói ra lời.

“Thời cơ không đứng lâu, hôm nay trời có vẻ muốn mưa, mọi người cũng về nhà sớm đi.” Tô Ân nói xong xoay người muốn đi tìm gã sai vặt trong phủ, báo với quản gia một tiếng là mình đi.

Đệ tử vậy xem thấy Tô sư phụ không muốn so đo liền tản ra, cầm quần áo, kiếm gỗ rời khỏi, kêu bạn gọi bè, thoáng cái trong sảnh có chút loạn.

Tô Ân vốn định không nhiều lời, Bàn Hưng Hồ chắc cũng không dây dưa nữa, dù sao để gã dập đầu với mình cũng không cần thiết, nhưng Bàn Hưng Hồ lại cảm thấy Tô Ân coi mình là người vô hình, lập tức nổi trận lôi đình.

“Tên mù lòa chết tiệt kia! Hôm nay ngươi đừng hòng rời khỏi!” Bàn Hưng Hồ hét lớn một tiếng, Tô Ân hơi dừng lại, đang muốn nhìn về phía Bàn Hưng Hồ lại nghe thấy tiếng xé gió từ một bên khác truyền đến — là tiếng mũi kiếm đánh lại.

Tô Ân không kịp gờ tay cản lại, nhưng cơ hồ đồng thời nghe thấy tiếng kiếm rơi xuống đất thanh thúy cùng tiếng một người kêu đau.

Hai mắt mờ sương của Tô Ân nhìn về phía phát ra thanh âm, không khỏi nhú mày, đánh lên mình chính là kiếm thật!

“Ngươi là tên khốn kiếp! Vậy mà muốn giết y!” Huyền Ngự cầm kiếm gỗ chỉ vào người trước mắt, thoáng cái nắm chặt cổ tay gã, dùng mười phần lực đạo.

Huyền Ngự hai mắt đỏ lên, một cước thật đau đá lẫn người kia ra đất, một phát đá bay thanh kiếm rơi xuống, ngẩng đầu nhìn Bàn Hưng Hồ đang sưng sốt, từng bước tiến lại.

Bàn Hưng hồ lúc này mới kịp phản ứng, nhìn người trước mắt tay cầm kiếm gỗ, thế mà là một thiếu niên trông vô cùng non nớt, lại nhịn không được rùng mình một cái.

“Ngươi... Ngươi muốn làm gì!” Bàn Hưng Hồ lui về sau, thuận tay kéo người đứng gần đó sang che chắn giữa mình và thiếu niên.

“Huyền Ngự?” Tô Ân hướng về phía Huyền Ngự khẽ gọi một tiếng nhưng không được đáp lại.

“Đến y mà ngươi cũng dám đụng vào hả!” Huyền Ngự trợn mắt, tay cầm kiếm gỗ vì phần nộ mà khẽ run nhè nhẹ. Mình tưởng tan cuộc rồi có thể đón ca ca về nhà, nếu không phải mình nhiều lần nhìn trộm, phát hiện trong đám đệ tử có kiếm người nọ là khác thường, mới khó khăn ngăn trở một kiếm kia, nếu không ca ca còn có thể mạnh khỏe đứng trước mặt mình không? Ca ca đã không so đo lại còn dây dưa, chính là người này nhiều chuyện!

Người chắn trước mặt Bàn Hưng Hồ đã sợ đến phát run, thấy Huyền Ngự đến gần cả đám đều tránh tránh né né ra.

“Mày thử đụng đến chồng bà đi! Bà cho mày xem!” :v Cơ mà hình như là vợ ha?

11. Chương 11: Sư Phụ

“Ngươi, ngươi đừng qua đây!” Bàn Hưng Hồ lui về sau, trong lúc hoảng sợ va phải giá đỡ, thấy có kiếm gỗ phía sau, đột nhiên xoay người cầm lấy.

Nhưng Huyền Ngự đã sớm xuất thủ lúc hắn quay đầu, một bước vọt lên, thẳng đến sau đầu gã.

(Lúc này A Ngự đang cầm kiếm và có ý định muốn giết ông Hồ kia)

Bỗng nhiên giữa trời xuất hiện một đạo ngân quang, chỉ nghe “Ầm” một tiếng, kiếm gỗ trong tay Huyền Ngự bị đánh trúng, văng ra xa ba mét, kiếm gỗ gãy thành hai mảnh.

“Hài tử, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng đi –” Chẳng biết lúc nào chỗ cổng vòm nổi với chính đường đã có mấy người đứng.

“Bái kiến lão gia!”

“Bái kiến sư phụ!”

Mọi người vội khom người hành lễ, Tô Ân lúc này cũng đã đứng bên cạnh Huyền Ngự, cố ý đưa nó che chở phía sau lưng, hơi gật đầu với người đi tới.

“Ừ, không có chuyện gì rồi, đều giải tán đi.” Người tới chính là tổng tiêu đầu của tiêu cục Lô thị – Lô Ngô Hoài, cũng chính là phụ thân của Lô Lạc Lê.

(Gặp lại anh L³:v)

Lời nói của tổng tiêu đầu phát ra khiến mọi người nhao nhao hưởng ứng, rất nhanh những người không liên quan trong luyện võ đường đã đi hết.

Từ lúc mấy người kia bắt đầu xích mích với Tô Ân đã có người báo tin cho Lô Ngô Hoài, chỉ là không ngờ sẽ nháo thành như vậy, trùng hợp có mấy vị khách quan trọng nên mãi mới tới.

“Làm phiền Tô sư phụ rồi, mấy đệ tử này cứ để ta xử trí.” Lô Ngô Hoài trưng cầu ý kiến của Tô Ân, lần hai khẽ gật đầu, rất nhanh mấy người đi theo sau lưng Lô Ngô Hoài đã tiến tới đỡ Bàn Hưng Hổ đã xụi lơ sững sờ ngồi dưới đất về phía sau.

“Tô Ân, đứa nhỏ này là...?” Một lão giả khoác tổ y xanh đen tiến lên vài bước từ phía sau Lô Ngô Hoài, vuốt vuốt chòm râu bạc trắng hiền lành hỏi thăm.

(Tổ y xanh đen, màu sắc kỳ lạ, tổ y rồi còn xanh đen, chắc t nhầm ở đâu đó rồi)

“Bái kiến Mạnh tiên bối.” Tô Ân cung kính hướng lão giả chấp tay thi lễ, người lên tiếng đầu tiên cùng ra tay ngăn Huyền Ngự chính là vị Mạnh tiên bối này, “Đây là đệ đệ của ta.” Tô Ân nói xong lại che che cho Huyền Ngự phía sau, một tay còn nắm chặt tay nó.

Lửa giận vừa bốc lên của Huyền Ngự lập tức tắt ngúm, nếu không phải Tô Ân nắm tay mình, thì từ lúc Bàn Hưng Hổ bị mang đi đã bạo phát. Lúc này thấy có người hỏi mình, liền ngó ngó ra phía trước, liếc thấy là người vừa rồi đánh trúng kiếm của mình, ánh mắt lập tức u ám đi vài phần, cảnh giác nhìn chằm chằm người nọ.

“Đệ đệ?”

“Vâng.”

Mạnh Quy Nhai như có điều suy nghĩ nhìn về phía Huyền Ngự, đôi mắt đối diện vừa sắc bén lại tinh tường sáng ngời như báo săn, vui mừng gật đầu, rất vừa ý.

“Kiếm thuật của nó là người dạy sao?” Kỳ thật lúc Huyền Ngự ra tay mấy người Mạnh Quy Nhai đã có mặt ở luyện võ đường rồi, chỉ là không ngăn cản, thẳng đến cuối cùng thấy Huyền Ngự có sát ý mới ra tay. Nên những chiêu thức Huyền Ngự xuất ra Mạnh Quy Nhai đều thấy nhất thanh nhị sở, từng chiêu từng thức này vừa lạnh lẽo lại không chừa đường lui, nhưng đâu đâu cũng lộ ra phong cách Tô Ân.

“Huyền Ngự vừa học kiếm thuật không lâu nên không khống chế được, cũng không phải cố ý nhắm vào chỗ hiểm của Tiểu Hổ, là ta quản giáo không nghiêm.” Tô Ân sợ tội sẽ rơi xuống đầu Huyền Ngự, vội giải thích đổ hết trách nhiệm lên người mình.

“Ca ca!” Huyền Ngự khẽ gật mình, mới gọi một tiếng đã bị Tô Ân kéo ra sau bọc càng kín.

Mạnh Quy Nhai mỉm cười, mặt mũi càng thêm hiền lành, “Ta cũng không phải muốn trách cứ gì nó, chỉ là thấy được thiên phú bên trong, chẳng biết có nguyện ý đến chỗ ta học mấy ngày không?” Vừa về sau Mạnh Quy Nhai là nói với Huyền Ngự.

Tô Ân sững sờ chợt nhin không được kinh hỉ mà hỏi: “Chuyện này là thật sao?”

Nói xong mới cảm thấy hình như có chút không ổn, vội thu liễm vui sướng trong lòng, cung kính nói: “Có thể được Mạnh tiên bối chỉ điểm đúng là vô cùng may mắn, chỉ là không biết Huyền Ngự có đồng ý không thôi?”

“Ta sẵn lòng.”

Huyền Ngự không chút do dự trả lời khiến Tô Ẩn hơi ngoài ý muốn, dù sao ban nãy người cũng mới hùng hổ xong, thế mà lại bình tĩnh như này đồng ý với người mới gặp mặt, huống chi người này còn vừa đánh bay một kiếm kia của Huyền Ngự.

Mạnh Quy Nhai thỏa mãn vuốt râu, gật gật đầu với Huyền Ngự, không chút che giấu thưởng thức trong ánh mắt.

Đôi mắt đen nhánh của Huyền Ngự cũng hữu thần nhìn lại Mạnh Quy Nhai, không hề yếu thế, nhưng trong mắt là vô vàn đề phòng, mà một thoáng giao thủ vừa rồi đã nói cho bản thân hay kiếm thuật người này cao đến nỗi ca ca cũng không thể so được.

Tuy không biết người này đến từ đâu, nhưng thấy bộ dạng và thái độ của ca ca, tuyệt đối không giống tên hỗn đản ban nãy, hơn nữa xem thái độ của bọn họ đối với tên ban nãy hẳn không cùng một đường. Mình vừa rồi còn thâm hạ quyết tâm phải học kiếm thuật thật giỏi, để rồi có một ngày đứng chắn trước người bảo vệ ca ca thật chu toàn, hôm nay có cơ hội tốt như vậy đương nhiên không thể bỏ lỡ.

“Gọi Huyền Ngự đúng không? Không tệ, không tệ.” Mạnh Quy Nhai ha ha cười nói, “Căn cơ của ca ca người vốn tốt, ta còn định thu làm đồ đệ, chỉ tiếc kiếm thuật của ta trọng nhân pháp, thật đáng tiếc...”

Mạnh Quy Nhai nhìn Tô Ẩn thờ dài, mình đã không dưới một lần tiếc hận Tô Ẩn rồi. Lúc trước mình quy ẩn tới bãi phong Lô tiêu đầu, lần đầu đến luyện võ đường đã nhìn trúng Tô Ẩn, ai ngờ tật mắt của Tô Ẩn nghiêm trọng, thật không cách nào luyện tập kiếm pháp của mình.

“Tô Ẩn không có phúc, vô duyên lĩnh ngộ kiếm pháp của Mạnh tiên bối, Huyền Ngự nếu có thể được tiên bối chỉ điểm coi như đã làm tròn tâm nguyện của ta.” Tô Ẩn khiêm tốn nói.

Mạnh tiên bối đối với mình luôn vô cùng chiều cố, năm đó lại càng cố ý truyền thụ kiếm thuật cho mình, nhưng tiếc thế chất mình không hợp, hôm nay Mạnh tiên bối tuy nói là chỉ điểm nhưng chắc chắn muốn thu Huyền Ngự làm đồ đệ, Huyền Ngự có may mắn được Mạnh tiên bối chỉ điểm mình thật sự rất cao hứng.

“Được được.” Mạnh Quy Nhai hỏi Huyền Ngự: “Ba ngày sau ta muốn rời đi, người có nguyện theo cùng ta không?”

Lần này Huyền Ngự không lập tức trả lời, ngược lại hơi nhú lông mày, hỏi: “Bao lâu ta có thể về một lần?”

“Nhà ta ở núi Trác Phong cách nơi này không xa, nhưng nhanh lắm cũng mất hai ngày đường. Người nếu muốn về, ta có thể để người về thăm ca ca người một chốc.”

Mạnh Quy Nhai kiên nhẫn trả lời, lão nói xong thiếu niên đứng sau lưng y tiến lên phía trước một bước, gật đầu ý bảo Huyền Ngự, đáp ứng những gì Mạnh Quy Nhai nói.

“Được, ba ngày sau ta sẽ đi cùng người.” Huyền Ngự trước luôn được Tô Ẩn bảo vệ sau lưng, lúc này đi tới một bước, hướng Mạnh Quy Nhai cung kính chấp tay cúi người hành lễ, đã nhận sự phụ này rồi.

Ca ca, ta nhất định sẽ học thành trở về, bảo vệ người ở sau lưng không chút tổn hại!

“Này thật đáng mừng! Mạnh lão người nhận được một lương đồ thế này cũng coi như trút được một tâm sự, nào, chúng ta tiếp tục trở về uống rượu.” Lô Ngộ Hoài thấy chuyện được giải quyết ổn thỏa, trong lòng tiếc nuối tiệc rượu mới bị gián đoạn, “Tô sư phụ người cũng tới đi, còn đệ đệ người nữa, mọi người đều quen cả.”

“Cái đó...” Tô Ẩn không thể uống rượu vì bị tật ở mắt, chỉ sợ làm cụt hứng, vừa định mở miệng cự tuyệt đã bị Lô Ngộ Hoài cắt ngang.

“Tiểu tử nhà ta suốt ngày nhắc tới người đó, lần này mới từ kinh thành về khẳng định muốn gặp người...”

“A Ẩn! A Ẩn đâu? Nghe nói tiểu tử thối Bàng Hưng Hồ khi dễ A Ẩn phải không, để ta dạy dỗ hắn!” Lô Ngộ Hoài lời còn chưa dứt liền thấy một thân ảnh màu lam như gió xông vào luyện võ đường, tiểu nha hoàn phía sau vội theo sát.

“A Ẩn!” Lô Lạc Lê thấy Tô Ẩn trong đám người, mắt sáng rực, đang muốn chạy tới bỗng nhiên ngừng lại, rủ mắt trộm nhìn thoáng qua Lô Ngộ Hoài một bên, “Phụ... Phụ thân.”

Nha hoàn đi theo cũng vội cúi đầu cung kính đứng sau lưng Lô Lạc Lê.

“Con đứa nhóc này, đã nói không được tới luyện võ đường rồi mà.” Lô Ngộ Hoài vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn đứa con trai bảo bối độc nhất của mình, “Cha là thô nhân, chỉ biết múa đao múa thương, nên hi vọng con có thể đọc chút sách, đừng đến luyện võ đường ồn ã này...”

Lô Lạc Lê cúi đầu, biết phụ thân muốn thuyết giáo, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, nhất là trước mặt A Ẩn, đành trộm nhìn Mạnh Quy Nhai phía sau xin giúp đỡ. Mạnh tiên sinh cùng phụ thân giao tình rất tốt, nhìn mình cũng là bộ dạng hiền lành, chắc sẽ giúp mình nhỉ?

Quả nhiên, Mạnh Quy Nhai cười ha ha mở miệng: “Lô tiêu đầu, không phải muốn tiếp tục uống rượu sao? Vừa rồi Bình tiên bối mới nói được một nửa chuyện thú vị ở Hạnh Dương, không biết...”

“A, được được, người xem trí nhớ của ta này. Đi, đi uống rượu, Lạc nhi cũng tới đi!”

Đang định edit nốt chương 12 mà được mấy dòng xong đẹp, lười quá! -_-||

12. Chương 12: Vụng Trộm

La la la, chương này A Ẩn say rượu a

~

Trên bàn tròn trong sảnh chính hoa lệ bày đầy món ngon, lại còn có rượu Tương Lâm Trúc Túc cất giữ nhiều năm của Lô Ngộ Hoài, nhưng vì Lô Ngộ Hoài coi trọng vị khách quý Mạnh Quy Nhai này mới lấy ra.

Ngồi ở chủ vị là Lô Ngộ Hoài, bên cạnh là Mạnh Quy Nhai, bên người có thiếu niên tên Tri Cần, tuổi tác chắc cũng không lớn hơn Tô Ẩn lắm.

Mà Lô Lạc Lê, Tô Ẩn và Huyền Ngự theo thứ tự ngồi cách Lô Ngộ Hoài ba chỗ, đây thật ra là Lô Lạc Lê cố ý sắp xếp, dù sao khi vị phụ thân kia uống rượu vào ngồi cách xa một chút vẫn hơn, bằng không mấy chuyện xấu hổ của mình lại biến thành trò cười cho người khác, lúc khác thì không sao, nhưng hôm nay có A Ẩn vẫn nên cẩn thận một chút.

“A Ẩn, ăn cái này đi, người nếm thử. Thịt ngỗng nướng này hương vị không tệ, thịt chiên giòn này nữa, còn rất nhiều món khác, nếu không ta gấp mỗi thứ một miếng cho người nha!” Lô Lạc Lê cực kỳ quan tâm Tô Ẩn, sợ y không thấy rõ đồ ăn không gấp trứng được, rất nhanh đĩa trước mặt Tô Ẩn đầy ắp đồ ăn đủ loại.

“Lạc Lê...” Tô Ẩn cầm đũa không biết nên xuống tay thế nào, bỗng nhiên tay trái nhẹ nhàng bị kéo một cái, Tô Ẩn quay sang, ngồi đó là Huyền Ngự.

“Ca ca, há miệng nào, a~” Tô Ẩn cười cười, nghe lời há miệng.

Vừa vào miệng liền ngập tràn gạch cua thơm lừng, Huyền Ngự cẩn thận gỡ hết gạch cua xuống.

“A Ẩn ——” Lô Lạc Lê đang bận gấp rau quay ra vừa thấy một màn này, lại nhìn nhìn đồ ăn mình gấp cho A Ẩn dường như chưa động miếng nào, không khỏi có chút ủy khuất.

Vừa nâng mắt lên đã đối diện ánh mắt dương dương đắc ý xen chút khiêu khích của Huyền Ngự, bỗng nhiên có chút tức giận. Tên “đệ đệ” mặc danh kỳ diệu lời ra này chắc chính là nhóc ăn mỳ nhật bên đường mà A Ân đã từng nói với mình đây mà! Đây là ánh mắt khoe khoang sao!

Mà bên này trong lòng Huyền Ngự cũng đủ loại không vui, người trông văn văn nhược nhược này mở miệng ra là một tiếng lại một tiếng A Ân, cứ như thân với ca ca lắm ấy, gọi vậy khiến trong lòng mình rất, không, phục!

“Ca ca, ăn ngon không?” Huyền Ngự thuận thế tiến gần lại Tô Ân, trong mắt Lô Lạc Lê xem ra chỉ thiếu nước ngồi luôn vào trong lòng Tô Ân mà thôi!

Cho dù chỉ là một đứa nhỏ, nhưng sao mình vẫn thấy không thoải mái!

“Ngon lắm, người đang lớn cũng nên ăn nhiều chút. Ta nhìn không rõ lắm, nếu người muốn ăn gì thì tự gấp, nhưng không được quấy đến mấy vị Lô tiêu đầu nhé.”

“Vâng, ca ca, cái này ăn cũng ngon nè.” Tô Ân lại ngoan ngoãn ăn đồ Huyền Ngự gấp.

Lô Lạc Lê bất mãn trừng mắt nhìn Huyền Ngự, lại lần hai nhận được ánh mắt sắc lẹm mang theo khinh thường lộ liễu, lần này Lô Lạc Lê hoàn toàn tức giận, nhưng ngại có Tô Ân và phụ thân ở đây nên không dám nổi giận, đành phải nghĩ biện pháp khác.

“A Ân, người nếm thử rượu Tương Lâm Trúc Túc này đi, ngon lắm đấy.” Lô Lạc Lê rót một chén đưa đến bên miệng Tô Ân, bầu rượu này là thừa dịp phụ thân không chú ý đã lấy. Phụ thân vô cùng quý rượu này, mình cũng chỉ may mắn được thử qua mấy lần, thật sự rất tuyệt.

“Thơm quá.” Tô Ân hơi nghiêng đầu đã ngửi thấy hương thơm man mát rượu Tương Lâm Trúc Túc tỏa ra, mình tuy không được uống rượu, nhưng rượu Tương Lâm Trúc Túc thơm quá. Mùi thơm ngát xa xưa, lại không phải mùi thơm nồng của rượu ngon bình thường, ngược lại có mùi thơm ngát của lá trúc, cứ như giọt sương sớm đọng trên lá trúc sắp rơi xuống, nhưng hơi thấm mùi rượu.

Tô Ân không khỏi cảm lên từ tay Lô Lạc Lê uống vài chén.

Lô Lạc Lê một bộ đắc thắng hất cằm lên nhìn Huyền Ngự, nhưng sau đó liếc cũng chẳng liếc hẳn lấy một cái, Huyền Ngự lúc này đây đang nhìn chằm chằm Tô Ân đến nhập thần.

Tô Ân rõ ràng đã say, hai gò má đỏ ửng, ngay cả khóe mắt cũng hơi hồng, vốn hai mắt mông lung nay lại càng thêm mê ly.

Đây là lần đầu Tô Ân uống say, cũng là lần đầu Huyền Ngự thấy Tô Ân uống say.

Lô Lạc Lê cũng nhìn theo ánh mắt Huyền Ngự, ngây ngẩn cả người.

Mặc dù biết mắt A Ân đẹp, phong nghi thanh tú, nhưng hôm nay hơi say rượu A Ân lại như hoa đào rơi xuống hồ nước trong xanh vào mùa xuân, hồ nhiễm một mạt hồng nhạt.

“Ca ca, người say rồi, chúng ta về nhà thôi!” Huyền Ngự kịp thời ngăn ánh mắt Lô Lạc Lê, đứng dậy kéo tay Tô Ân.

Lô Lạc Lê giữ chặt Tô Ân: “A Ân không bằng không nay cứ ở lại nghỉ ngơi đi, chờ ngày mai tỉnh rượu hẵng về.”

Huyền Ngự: “Không cần phiền vậy, ca ca chúng ta về nhà thôi.”

Lô Lạc Lê: “A Ân đi cũng không vững kìa, người làm sao đưa về được chứ?”

Huyền Ngự còn muốn phản bác, lại nghe tiếng Tô Ân mang theo men say nói: “Không cần cãi, chúng ta về nhà nào... Đa tạ Lạc Lê.”

Huyền Ngự vui sướng dìu Tô Ân về nhà, nhường lòng mỳ nhìn Lô Lạc Lê.

Cuối cùng Lô Lạc Lê để xe ngựa đưa Tô Ân và Huyền Ngự về nhà.

Huyền Ngự đóng cửa lại, không hiểu sao nhẹ thở ra, thật vật vả tổng được cái tên Lô Lạc Lê dính người kia. Giờ rốt cục chỉ còn ca ca với mình!

Huyền Ngự múc nước, đặt thùng đến trước giường, hít vào một hơi, sau đó vươn tay nhẹ giật dây lưng Tô Ân ra.

Rượu Trúc Túc không tính là mạnh, khiến văn nhân nhã khách yêu thích, xưng là “chí nhã”, chính vì hương thơm mát của nó làm say lòng người. Nhưng Tô Ân từ trước đến nay không uống rượu, khi còn bé mỗi lần phụ thân uống rượu, lại trộm nếm thử, mà toàn bị phụ thân cầm đũa gõ vào mu bàn tay. Lần này lại tham uống uống nhiều mấy chén, nên Tô Ân say triệt để.

Dây lưng đã cởi, làn da trắng nõn dưới ánh nến vàng nhạt trông càng tinh xảo đáng yêu, hai điểm đỏ hồng trước ngực cũng bởi vì nước lạnh chà lau mà càng thêm kiều diễm.

Huyền Ngự hít sâu một hơi, nghĩ phải lau thật nhanh nhưng động tác trên tay cứ không tự giác thả chậm, đôi mắt cũng không tự chủ nhìn bên kia.

“Ưm ~” Tô Ân trong mơ màng khẽ rên một tiếng.

Đây chỉ là hành vi vô thức của Tô Ân, Huyền Ngự cảm giác cả người mình bắt đầu nóng lên, rõ ràng mình thanh tỉnh nhưng sao giờ cứ như có chút men say...

Huyền Ngự cuối cùng cắn răng, rất nhanh chà lau cho Tô Ân, mình cũng cực nhanh đứng lên, thay đổi lý y sạch sẽ, thổi tắt nến, sau đó nhanh chóng bò lên giường, tiến gần sát Tô Ân.

Tối nay trăng rất sáng, xuyên qua ô cửa sổ chiếu trên mặt đất.

Đôi mắt rất nhanh thích ứng với bóng tối, Huyền Ngự cơ hồ dán lên Tô Ân, cảm thụ thân thể pháp phòng lúc Tô Ân hít thở.

Ba ngày sau mình phải đi rồi, tuy nói có thể về, nhưng chưa học được bản lĩnh thật sự mình sẽ thẹn với ca ca.

Thật...

Không nữa.

Huyền Ngự nhẹ nhàng động thân trên, chậm rãi ấn lên môi Tô Ân.

Thật mềm... Thật thơm...

Ca ca, ta nhất định sẽ học tốt kiếm thuật.

Ta nhất định sẽ nhanh chóng lớn lên.

Như vậy ——

Người chỉ có thể là người của riêng ta thôi.

Tác giả: Ta cảm thấy cần trưởng thành, bằng không sẽ không làm được chuyện đó đó đó đó đó đó... (che mặt)

Editor: Khơ khơ, chả nhớ trước tác giả có nói gì không, lần này mới để ý, thế là cop sang dịch. Đúng lắm a tác giả quân ~ Hô biến cho Ngự Ngự mau lớn nào ~

Chương sau Ngự lớn rồi a~ học võ cũng tốt a~ mà cũng không phải phiền lòng anh L^3 vì ảnh lên kinh thành làm quan lâu lắm mới về a~

13. Chương 13: Tắm Rửa

Lại tắm cùng nhau

~_____

Hoa đào trong sân nở rồi lại tàn, đã là lần thứ bảy.

Tô Ân vẫn sống một cuộc sống bình bình đạm đạm, mỗi ngày tới dạy ở tiêu cục, về nhà như cũ mua theo chút đồ ăn, chỉ là hiện tại căn bản đều mang cho dì Lưu.

Từ sau chuyện ở tiêu cục năm đó, Lô tiêu đầu chẳng e ngại mặt mũi đệ tử nhà giàu nữa, mà bây giờ càng thân thiết với Tô Ân, mấy người Tiểu Tuần Tiểu Mạt cũng giúp được chút việc ở tiêu cục, càng thanh nhàn hơn rất nhiều.

Lô Lạc Lê thì ở kinh thành làm vài việc của quan văn mà cứ cứ giao cho, cũng coi như thỏa tâm nguyện của Lô tiêu đầu. Kinh thành đường xa, nên Lô Lạc Lê ít về, nhưng mỗi tháng đều gửi thư, mỗi lần hai phong, một cho phụ thân, một cho Tô Ân, mà một cho phụ thân kia ở trong ngoại trừ báo bình an, hỏi thăm tình hình gần đây, còn dặn dò phụ thân quan tâm tới Tô Ân một chút, thế nên Lô Ngộ Hoài hay chọc Lô Lạc Lê là lo cho phụ thân này còn không bằng lo lắng Tô Ân.

Huyền Ngự ngay từ đầu về đã ít, bởi mỗi lần đều phải đi về rất bất tiện, về sau lớn lên một chút, kiếm thuật, cưỡi ngựa đã khá lên không ít, sự phụ cũng an tâm để mình trở về. Hiện giờ trên cơ bản cứ hai tháng về một lần, ở lại ba ngày thì đi. Tô Ân đau lòng hắt hủi xa một nhọc, lại bảo hắt hủi về ít một tí cũng không sao, nhưng Huyền Ngự chỉ ước có thật nhiều thời gian ở bên ca ca, sao chịu theo y.

“Ca ca, ca ca ~ giúp ta cầm quần áo với –” Huyền Ngự thích ý nằm trong thùng gỗ, đầu hơi ngẩng, hai tay tùy ý đặt lên thành thùng, tóc đen dài rơi loạn. Quanh năm tập võ luyện kiếm khiến cơ bắp trên người đã rõ ràng hơn, giữa khuôn mặt tươi cười là lông mày hơi xé, nghiêm nhiên là một thiếu niên tuấn dật tài giỏi nhanh nhẹn.

Cách đó không xa truyền đến tiếng trả lời nhẹ nhàng.

“Thật là, người đứa nhỏ này lần nào cũng quên đem quần áo.” Tô Ân cầm quần áo sạch đi tới, tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trên mặt lại không giấu được vui vẻ, vì mỗi lần Huyền Ngự về Tô Ân đều rất cao hứng.

“Ca ca, ta năm nay đã mười bảy, không còn là đứa nhỏ nữa mà.” Huyền Ngự xoay người, quả nhiên thấy Tô Ân đang sờ sờ tìm cái ghế để quần áo trong trí nhớ, nhưng lần này lại bị chuyển đến sau thùng gỗ.

“Ca ca, ở bên này nè ~” Tô Ân không sờ thấy ghế, có chút nghi hoặc, nhưng vẫn đi về phía Huyền Ngự.

“Cái ghế đó...” Tô Ân vừa đứng trước thùng gỗ, liền cảm thấy nước trên mặt vương chút ẩm, đưa tay sờ lên, mặt dính nước, không khỏi bật cười lắc đầu, dung túng hành vi trẻ con của Huyền Ngự.

Trên tay Tô Ân chợt nhẹ, Huyền Ngự cầm lấy quần áo tiện tay để lên cái ghế phía sau.

Một hồi tiếng nước nhẹ vang lên, thân thể Tô Ân chợt nhẹ bẫng, giày trên chân cũng bị tháo ra, còn chưa kịp phản ứng đã ngâm mình trong làn nước ấm.

“Huyền Ngự!” Tô Ân trong lúc kinh ngạc cảm thấy hơi bất đắc dĩ, nhưng lại không tức giận.

“Ca ca cùng tắm đi, trước kia đều là ca ca tắm giúp ta, giờ để ta giúp ca ca đi mà ~”

“Có thể... Nhưng mà...” Nhưng mà người bây giờ đã lớn vậy rồi!

Tô Ân căn bản không cần được động tác Huyền Ngự, hai ba phút đã bị lột sạch.

Cho dù đều là nam tử, nhưng Huyền Ngự đã chẳng còn là tiểu hài tử nữa, trước kia có thể vô tư tắm cùng một chỗ chỉ có duy nhất lần kia, và lần này. Lỗ thể trước mặt Huyền Ngự luôn có chút không tự nhiên.

Tô Ân muốn đuổi chân, nhưng cứ đuổi ra lại đụng phải chân Huyền Ngự, không khỏi chột dạ lui về sau.

Thùng nước tuy không nhỏ nhưng đối với hai đại nam nhân mà nói thì vẫn có chút chật, ngày trước toàn là Huyền Ngự ngồi bên trong mình ngồi ngoài kỳ lưng cho hắn, về sau số lần Huyền Ngự về ít đi, số lần mình tắm cho hắn cũng giảm bớt, sau khi Huyền Ngự lớn lên như hiện giờ hai người chen chúc trong thùng gỗ đối diện nhau càng là lần đầu, Tô Ân thể nào cũng chẳng tự nhiên được.

“Ca ca, ta giúp ngươi kỳ lưng nha.” Ánh mắt Huyền Ngự lướt qua từng nơi trên làn da trắng nõn của Tô Ân, không chút che giấu ánh mắt nóng rực, mà ngữ khí vẫn bình tĩnh nói chuyện như thường.

“A... — Được...” Tô Ân cảm nhận được sóng nước, hắn là Huyền Ngự tiến lại gần, cẩn thận xoay người, sau lưng bỗng dán vào một lồng ngực nóng bỏng, trong lòng cả kinh, thân thể nhẹ run, theo bản năng hơi nhích về phía trước.

(Dựng đây:v)

Huyền Ngự cong khoe miệng, cố ý nghiêng người đến bên tai Tô Ân: “Ca ca thả lỏng, hôm nay cứ để ta chà cho ca ca.”

Khí tức giữa từng chữ thốt lên đều phả lên vành tai mẫn cảm của Tô Ân, lần thứ hai có chút rùng mình.

“Ừ...” Tô Ân nín thở đáp, không biết vì sao mình lại có cảm giác khẩn trương như vậy.

Huyền Ngự rất hài lòng biểu hiện của ca ca lúc này, ca ca nhu thuận như vậy, giống như hạt của hoa sen bỏ vào đường trắng, trắng trắng mềm mềm, không hề phòng bị, bỏ qua hương vị đắng chát chỉ còn lại sự ngọt ngào, vô cùng mê người.

Từng chút từng chút cẩn thận chà lau tắm lưng trắng nõn, trong lúc nhất thời hai người đều không nói gì.

Huyền Ngự thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, tự nhiên cũng cảm thấy được thân thể Tô Ân hơi cứng ngắc, cố ý không nói gì quan sát thần sắc ca ca.

Tô Ân không biết nói gì cho phải, thị giác ngày càng yếu càng khiến những giác quan khác nhạy bén hơn. Tỷ như hiện tại, mình có thể rõ ràng cảm nhận ngón tay của Huyền Ngự trong lúc chà vô ý lướt qua làn da, đầu ngón tay ướt nước đụng một cái liền mẫn cảm không khống chế được mà co người.

“Ca ca ~”

“Ừ!”

Tô Ân cố không để mình run rẩy, bị Huyền Ngự bỗng nhiên dán sát vào bên gáy làm nũng gọi một tiếng, chột cả kinh.

“Sao vậy...”

“Lưng kì xong rồi, ca ca quay lại đi ~”

Huyền Ngự lui về sau một tí, tuy phản ứng của ca ca rất đáng yêu, nhưng không thể thái quá, phải từng bước một, bằng không sẽ dọa ca ca mất.

“... Được.” Tô Ân do dự xoay người, hơi thở nhẹ ra, nhưng Huyền Ngự vẫn phát hiện, quả nhiên không thể quá gấp mà.

Đôi mắt mờ sương của Tô Ân có chút ướt, hai má cũng ửng hồng, lẳng lặng nghiêng người tắm giặt.

Trong lòng luôn mang một loại cảm giác kỳ quái, tuy không ghét loại cảm giác ấy nhưng thật không tốt. Đại khái, đại khái là vì hai người đều không mặc quần áo, nhưng mình không rõ mà Huyền Ngự lại thấy nhất thanh nhị sở?

Huyền Ngự không quan tâm việc tắm rửa, ánh mắt không một khắc rời khỏi Tô Ân.

Ca ca rõ ràng đang thất thần, nhưng ca ca lúc thất thần cũng nhìn rất đẹp.

Mặc dù biết tật mắt là bệnh, nhưng thời điểm này mình thật sự thấy vô cùng may mắn khi ca ca không nhìn được ánh mắt đang đè nén **.

Huyền Ngự thắm hít vào một hơi.

Không vội không vội, đối với người như ca ca phải để y tự hiểu và nói ra, nếu một phát ăn sạch ca ca, chắc chắn về sau ca ca sẽ không tha thứ cho mình đâu...

“Ca ca tắm xong chưa?” Huyền Ngự nhẹ nhàng cắt đứt dòng suy nghĩ của Tô Ân.

“Ừ, đã tắm xong.” Tô Ân tuy trả lời, nhưng lúc ngẩng đầu vẫn lộ ra thần sắc có hơi nghi hoặc.

“Ca ca ta ôm người ra.” Huyền Ngự bước ra khỏi thùng gỗ, lau sạch nước đọng trên người, chỉ mặc quần, thân trên cường tráng trần trụi.

(Trần trụi với thiên nhiên/ hồn nhiên như cây cỏ)

“!” Tô Ân kinh ngạc mở to đôi mắt mờ sương, vội cự tuyệt: “Không cần không cần, ta tự mình đi là được rồi!”

“Nhưng ca ca không đem quần áo sạch tới, hơn nữa giấy cũng ướt mất tiêu.” Mắt Huyền Ngự liếc đôi giày vải không dính một giọt nước, đường đường nói.

“Vậy...” Vậy người cầm quần áo cho ta đi...

Nhưng Tô Ân còn chưa nói xong đã bị người đưa tay vào trong nước bế lên, một phát rơi vào trong ngực Huyền Ngự, Huyền Ngự trực tiếp ôm ca ca không mặc y phục, toàn thân trơn bóng bước về phía phòng ngủ.

“Huyền Ngự ——” Tô Ân dán lên thân trên cường tráng của Huyền Ngự, không biết làm sao thấp giọng gọi một tiếng.

Tô Ân không dám động, mình không mặc gì, hơn nữa khe động đã đụng phải da thịt ấm áp của Huyền Ngự.

Bộ dạng này cứ như hồi mình ôm Huyền Ngự bị thương lúc còn bé, nhưng mà, nhưng mà cảm thấy có chút không đúng.

Tác giả: Đột nhiên phát hiện ba chương liền có cảnh tắm rửa —— không phải tắm trong thùng gỗ thì là đường đến chỗ thùng gỗ...

Editor: Ta không nhớ mấy chương trước có đúng là đều tắm chung không nữa:v

14. Chương 14: Biển Trúc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc Tô Ân rời giường Huyền Ngự đã luyện kiếm trong sân được một lúc, Tô Ân dựa cửa, nghe tiếng kiếm xé gió đã biết kiếm thuật của Huyền Ngự đã đạt đến cảnh giới rất cao, trong lòng vô cùng vui mừng.

Huyền Ngự kết thúc một chiêu cuối cùng của kiếm pháp, thu hồi khí tức, cười gọi: “Ca ca.”

Tô Ân còn vì chuyện tối qua mà cảm thấy có chút ngượng, nhưng Huyền Ngự vẫn như chưa có chuyện gì xảy ra. Thấy Tô Ân rời giường, vô cùng tự nhiên rửa tay, sau đó đem đồ ăn vẫn còn ấm dọn ra đĩa. Những cái này trước đều do Tô Ân làm, giờ chỉ cần Huyền Ngự ở nhà sẽ làm sạch.

(Chuyện tối qua: v hiểu lầm đó)

Tật mắt của Tô Ân chẳng hiểu sao mấy năm gần đây tựa hồ càng có khuynh hướng nặng thêm, tuy Tô Ân không nói nhưng Huyền Ngự nhìn mấy điểm khác thường trong cử động hàng ngày của Tô Ân là biết mắt ca ca ngày càng kém, cho dù những biến hóa nhỏ này diễn ra trong bảy năm trời, thì vài điểm nhỏ nhất cũng bị phóng đại ra.

Nên chỉ cần Huyền Ngự ở nhà sẽ nhóm lửa, đun nước, thậm chí châm nến cũng không cần Tô Ân làm, lúc mình phải về núi Trác Phong cũng dặn dò ca ca ăn ở ngoài hoặc mua về ăn, vì muốn giám sát Tô Ân mà Huyền Ngự tạo quan hệ tốt với dì Lưu để nhờ dì chăm sóc Tô Ân giùm, đương nhiên loại chuyện này khỏi cần nói dì Lưu cũng làm.

“Ca ca hôm nay không có việc gì làm, ta đưa ca ca ra ngoài cưỡi ngựa được không?” Huyền Ngự đưa đĩa đến bên tay phải của Tô Ân, ngồi xuống bên trái y, thuận tay gấp một miếng màn hầu có hành* bỏ vào chén Tô Ân. Lần trước thấy ca ca hay ăn mấy cái này, nên lần này đặc biệt đến khách điểm kia mua nhiều thêm hai phần.

*Màn thầu có hành (ở trên):

“Cưỡi ngựa?” Tô Ân cầm cái bát được đặt ở vị trí nhất định, uống một ngụm, không khỏi bật cười. Hôm qua là chè ô mai, hôm nay là chè đậu xanh, mát lạnh ngon miệng, còn tri kỷ mà bỏ thêm chút đường trắng. Từ hồi hè năm trước mình vì thời tiết quá nóng rồi bị trúng nắng không ăn uống được gì, nên Huyền Ngự mỗi lần về đều đổi nhiều kiểu để mình ăn được nhiều chút.

“Bình thường ca ca ngoại trừ thỉnh thoảng tới thành Bắc, rất ít đi chỗ nào xa, hôm nay ta đưa ca ca ra ngoài dạo chơi.” Huyền Ngự dừng đĩa, thanh âm rõ ràng thấp xuống, “Ca ca còn chưa từng ra ngoài chơi với ta bao giờ...”

Tô Ân cảm thấy tim thoáng bị bóp nghẹt một phát, suy nghĩ mãi vẫn thấy thực sự chưa từng mang Huyền Ngự ra ngoài chơi. Mình vì tật mắt làm trở ngại mà rất ít khi xa nhà, về sau Huyền Ngự tới núi Trác Phong thời gian gặp mặt càng ít, mình đúng là không làm tròn chức trách của ca ca mà...

“Được, hôm nay người muốn tới đâu ta đều theo cùng người.” Tô Ân vươn tay xoa đầu Huyền Ngự như đứa nhỏ, sau đó rất nhanh mừng rỡ cọ cọ lên.

Huyền Ngự nhẹ nhàng nắm chặt tay trái Tô Ân, dán lên da mặt trơn bóng, mang theo chút nũng nịu của trẻ con nói: “Ca ca thật tốt ~”

Tô Ân trong nháy mắt ngớ người, tâm cứ như bị cái gì chạm nhẹ một cái, có cái gì đó trong lúc lơ đãng đã trộm xâm nhập vào trong tim.

Sau khi ăn xong, Huyền Ngự đi trước mở chốt chuồng ngựa dắt ra ngoài, cho ăn cỏ khô với uống nước. Con ngựa này là đại sư huynh Mạnh Tri Cần nuôi, từ khi Huyền Ngự có thể tự mình về nhà vẫn luôn cưỡi con ngựa này, đến hôm nay đã quen thân.

Mạnh Tri Cần nuôi rất nhiều ngựa, phần đặt tên có chút tùy ý. Con ngựa này toàn thân đen kịt, chỉ có trên bốn chân là màu trắng, từ lúc sinh ra đã được Mạnh Tri Cần đặt tên là “Bạch Đạp”, ý là cho dù bốn chân trắng thì vẫn là ngựa đen thôi, cho nên cái màu trắng kia chính là bạch đạp. Nhưng Huyền Ngự từ nhỏ đã không thích cái tên “Bạch Đạp” này, tự mình đặt cái tên khác, là “Đạp Tuyết”. lúc Mạnh Quy Nhai biết còn đặc biệt khen vài câu.

(Bạch đạp là vô ích hay sao ấy, theo tôi hiểu thì là màu trắng vô ích có cũng như không, chung quy vẫn là ngựa đen)

Huyền Ngự đỡ Tô Ân lên Đạp Tuyết, rồi mình cũng trèo lên, kéo dây cương đem Tô Ân bảo vệ trước người.

Tô Ân lần đầu cưỡi ngựa, lưng ngựa xóc nảy cộng với ảnh hưởng của tật mắt, trên đường đi cứ nắm chặt góc áo Huyền Ngự.

Huyền Ngự tự nhiên biết, một tay điều chỉnh dây cương một tay trực tiếp ôm Tô Ân vào ngực.

Tô Ân đang khấn trương làm sao chú ý có ôm hay không ôm, tấm lưng dán lên lồng ngực vững chắc đáng tin cậy không muốn tách ra, chưa cần Huyền Ngự nhắc cũng ngoan ngoãn ngốc trong ngực Huyền Ngự.

“Ca ca thực nghe lời.” Huyền Ngự cúi đầu hữu ý mà như vô ý hôn hôn tóc Tô Ân, nhẹ nói.

Tô Ân hai má nóng lên, mình lớn hơn Huyền Ngự rất nhiều sao có thể bị nói “thực nghe lời” chứ, vừa muốn mở miệng phản bác thì ngựa đột nhiên dừng lại.

“Sao thế?”

“Đến rồi, ca ca.” Huyền Ngự xoay người xuống ngựa, sau đó trực tiếp ôm Tô Ân xuống khỏi Đạp Tuyết.

Huyền Ngự nắm tay Tô Ân, đi được một đoạn, dừng lại, sau đó đột nhiên vòng ra sau nửa ôm Tô Ân.

“Huyền Ngự!” Tô Ân có chút xấu hổ, đây cũng không phải trên ngựa, như thế này quả thực có chút không ổn.

“Ca ca đừng nhúc nhích.” Huyền Ngự dứt khoát ôm sát Tô Ân, thanh âm trấn định rơi vào trong tai Tô Ân, “Nghe ——”

Một trận gió thổi qua, thổi đến quần áo bay phấp phới, Tô Ân bốn phía không chỗ dựa, chỉ có thể nắm chặt lấy tay Huyền Ngự ôm trước người.

Lúc này, hai người đang đứng trên vách núi, phía trước vài bước chính là vách đá dốc đứng lởm chởm.

Nổi theo sau tiếng gió là một hồi tiếng vang kỳ dị, Tô Ân không nhìn rõ nhưng vẫn có thể cảm nhận được từng đợt gió mạnh tấp vào mặt, tựa như ngàn vạn hạt mưa quất lên phiến lá, mỗi một tiếng đều là một nhịp trống thanh thúy, giữa sự lộn xộn bỗng lộ ra hài hòa đến kỳ dị.

“Ca ca, trước mặt chính là biển trúc rộng lớn của huyện Thúy Trúc.” Huyền Ngự chậm rãi nói, suy nghĩ việc miêu tả tràng cảnh trước mặt, “Gió thổi mạnh, chim rừng kinh sợ, lá trúc tung bay, khắp rừng trúc cứ như những gợn sóng bắt đầu vỗ bờ, khí thế mênh mông cuộn cuộn kia tựa hồ có thể nuốt chửng vách núi dưới chân này.”

“Nghe nói Hạnh Dương có biển, Nam Uyên có hồ, Trường Thiên có linh mộc. Ca ca, hôm nay ta đưa người đi ngắm biển trúc, sau này ta nhất định đưa người đi xem hết kỳ cảnh thế gian.”

Tô Ân kiềm chế rung động khó hiểu trong lòng, không khỏi chủ động dựa vào ngực Huyền Ngự, nếu ban nãy có chút kháng cự thì giờ chẳng còn lại gì.

“Ca ca, sư phụ nói ngộ tính của ta cao nên sắp học thành kiếm pháp, Trung thu tháng sau ta về ở cùng người có được không?”

“Được, ta chờ người trở lại.”

Ngày lễ Trung thu, trăng sáng tỏa hào quang trên bầu trời, lúc này nhà nhà đốt đèn sum họp, nhưng Huyền Ngự vẫn chưa về.

Tô Ân ngồi ở ghế dài ngoài chủ phòng, luôn lắng tai nghe tiếng động ngoài cửa. Trên bàn ngoại trừ thức ăn còn có vào loại bánh Trung thu khác nhau, có Tô Ân đặc biệt mua cũng có tự tay dì Lưu làm.

Dì Lưu ngồi ở đối diện, thấy Tô Ân nhú mày, biết y đang lo lắng cho Huyền Ngự, an ủi: “Bây giờ cách giờ Tuất còn vài giây thôi, đứa nhỏ kia xuất phát từ sáng nên chắc tối chậm một chút.”

Tô Ân gật gật đầu, mình cũng biết rõ từ núi Trác Phong tới nhanh nhất cũng mất một ngày, nếu trên đường có chút trì hoãn thì phải đến tối Huyền Ngự mới về được.

“Dì Lưu dì ăn trước đi, cũng không thể để trống bụng bị đói được.”

“Không sao, chờ thêm chút nữa, cũng không cần gấp làm gì.”

Lúc này ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng động rất nhỏ, thanh âm rất nhẹ, như là có người tận lực áp chế.

“Là Huyền Ngự về sao?” Tô Ân đứng dậy, có chút nghi hoặc. Nếu là Huyền Ngự về, trước hết hẳn phải nghe thấy tiếng vó ngựa, nhưng nếu không phải Huyền Ngự về, thì còn ai vào đây nữa?

“Dì Lưu, dì có nghe thấy tiếng gì không?” Tô Ân nghi ngờ hỏi.

Dì Lưu cẩn thận nghe ngóng một lúc vẫn chẳng thấy tiếng gì, cho rằng Tô Ân do quá nhớ Huyền Ngự nên nghe lầm, lại không nên nói thẳng, mở miệng nói: “Có lẽ là mèo hoang chăng?”

Tô Ân nhú nhú lông mày, cảm giác có gì đó không đúng. Y rời khỏi chỗ ngồi, đứng trước cửa do dự một hồi vẫn mở ra.

Vừa ra đến đường nhỏ, Tô Ân liền cảm thấy một hồi kiếm khí đánh úp lại. Cho dù không nhìn thấy nhưng cảm giác của người tập võ khiến y vô thức lui về sau, cũng nhanh chóng đóng cửa lại. Đồng thời “rắc” một tiếng, rõ ràng là tiếng kiếm cắm vào cửa gỗ.

“Dì Lưu, cẩn thận!”

Móa, tôi suýt khóc vì đoạn trên vách núi. Đối với bản thân tôi, ngược chưa chắc đã khóc, nhưng nhẹ nhàng mà cảm động. Như hồi đọc bộ Người thấp sao trời ấy. Tiếc là quyển đó mua về cho bạn mượn nó làm rách con bà nó rồi --

Mà con mẹ nó, thằng mất dạy nào đánh A Ân nhà tao đấy!!!

15. Chương 15: Đêm Tối

Tô Ân nhanh chóng di chuyển đến bên cạnh di Lưu, chắn trước người bà.

Kiểm đàm vào cửa gỗ đã được người kia thu về, người nọ một kích chưa trúng, lúc này lại không tấn công nữa.

Bên ngoài yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ nghe thấy tiếng nền cháy “lách tách”, khiến người hoài nghi có phải một kiếm kia chỉ là ảo giác, nhưng Tô Ân biết tất cả thể hiện rằng đối phương đang tìm thời cơ để ra tay.

“Di Lưu, lát nữa ta dập tắt nến thì di chạy về phía phòng bếp, bên đó không có nến nên di phải cẩn thận một chút. Đến cửa sau thì phải nghe ngóng động tĩnh bên ngoài rồi mới mở, ra rồi thì chạy vào trong thôn, được không?”

Tô Ân một bên chú ý động tĩnh bốn phía một bên vô cùng bình tĩnh dẫn dò di Lưu, những gì của ngày hôm nay khiến y nhớ lại cái đêm của mười lăm năm trước.

Cũng là buổi tối vô cùng yên ắng như thế này, phụ thân đọc sách dưới đèn, mẫu thân ngồi bên giường ru mình ngủ. Bỗng nhiên đèn tắt, mình cứ tưởng phụ thân muốn đi ngủ, nhưng lại có một đạo ngân quang xẹt qua giữa không trung, không biết đó là gì, phụ thân theo bản năng rút kiếm ra. Sau đó là tiếng phá cửa và tiếng đánh nhau, mẫu thân ôm mình theo sát sau lưng phụ thân, trong tay đang giấu ngân châm.

Đêm đó không trăng, trời rất tối, lúc ấy mình rất sợ hãi, nhớ mang máng bên ngoài có rất nhiều bóng người chuyển động. Tiếng bàn rơi xuống đất vỡ tan, tiếng binh khí va chạm dữ dội, có khi còn có chất lỏng bắn lên người mình, mình biết đó là máu, nhưng không biết là của mẫu thân hay ai khác.

Chung quanh vô cùng hỗn loạn, đầu óc cũng vô cùng mơ hồ, chờ mình hồi phục tinh thần, trước mắt chỉ có ngọn lửa lớn dấy lên hừng hực phía xa, chỗ đó là nhà của mình, sờ lên khóe mắt, có chất lỏng gì đó chảy xuống, chuyện sau đó mình không nhớ gì hết.

Về sau là do di Lưu đi ngang qua cứu mình, từ sau lần ấy là bị tật ở mắt.

Bàn tay dưới ống tay áo siết chặt, tất cả đều giống như hồi đó, tất cả đều là nhắm vào mình!

“Tiểu Ân!” Di Lưu bắt được cánh tay Tô Ân, bà biết Tô Ân muốn làm gì.

“Đi.” Tô Ân không có quá nhiều thời gian để lè mề, vì bên ngoài đã bắt đầu có động tĩnh rồi. Hiện tại không biết có bao nhiêu người, hơn nữa kiếm cũng để trong phòng ngủ rồi, phải nắm bắt thời gian.

Tô Ân cầm đuôi trong tay, dập tắt nến xong lập tức đẩy di Lưu đi.

Cơ hồ cửa cùng lúc bị đá văng, nện đột nhiên bị tắt khiến người nọ lơ mất nửa nhịp tấn công.

Tô Ân đá vào chân ghế dài để nó văng về phía đối phương, cũng nhanh chóng chạy tới phòng ngủ, lấy được kiếm!

Trong phòng đen kịt, nhưng rất nhanh đã được ánh trăng chiếu sáng.

Tô Ân vừa rút kiếm ra, đã có người phá cửa sổ mà vào, cũng may Tô Ân nhờ vào quen thuộc địa thế mà có thể miễn cưỡng đối phó với hai người. Trong lúc đánh nhau bàn không ngừng bị phá, vị trí cũng chuyển dời, Tô Ân thi thoảng đập trúng, chỉ có thể từng chút bị ép đến góc tường.

“Xoẹt” một tiếng, mũi kiếm lướt qua phần eo, quần áo đơn bạc bị chém rách, eo và bụng Tô Ân cũng bị kiếm khí gây thương tích, kiếm trong tay không khỏi chệch đi. Ngay khi kiếm tiếp theo định đâm đến, người nọ đột nhiên kêu lên đau đớn, kiếm trong tay cũng lệch hướng.

“Tiểu Ân con chạy mau!”

“Dì Lưu! Dì...” Tô Ân kinh ngạc, lại không có chút phân tâm, vội ngăn một kiếm đánh úp lại.

“A!” Rất nhanh sau đấy có tiếng vật gì đó bị đâm và tiếng kêu đau khiến Tô Ân lập tức kinh hãi.

“Dì Lưu! Dì sao vậy? Dì Lưu, dì Lưu!” Tô Ân hoảng sợ, vẫn cần rằng đỡ một kiếm tiếp theo, vung tay chém đứt yết hầu người nọ.

Tên còn lại mất nhìn đồng bọn ngã xuống, đang định tấn công, lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng vó ngựa.

“Ca ca, ta về rồi!”

Người nọ hừ lạnh một tiếng, quay người nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Là ai?” Huyền Ngự thấy được bóng người, hừ thấp một tiếng, nhưng người nọ thoát cực nhanh, mà việc cấp bách là xác định an nguy của ca ca.

Vừa vào đến sân nhỏ Huyền Ngự đã thấy không đúng, cửa nhà rộng mở lại không có ánh nến, mỗi lần mình về ca ca đều giữ đèn, cho dù muộn đến mấy.

“Ca ca, ca ca người ở đâu?” Huyền Ngự cầm theo kiếm, bước nhanh vào phòng trong, mặt đen lại, lòng càng lo lắng.

Mượn ánh trăng, căn phòng hỗn loạn từng chút đập vào mắt, đã cực lực khắc chế nhưng vẫn vô cùng đau đớn.

“Ca ca!” Huyền Ngự ôm lấy Tô Ân đã ngã ngồi, trong lòng rất hối hận, tại sao mình không về sớm một chút, nếu chậm một bước nữa có phải thứ mình đang ôm trong lòng là một cái đầu người không?

“Dì Lưu, dì Lưu dì ấy... Hức hức –” Tô Ân phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào, tựa vào Huyền Ngự run rẩy khóc, trên tay ôm chặt thân thể dì Lưu.

Huyền Ngự vừa sờ mạch dì Lưu tâm liền trầm xuống, đã vô phương cứu chữa.

“Ca ca –” Huyền Ngự nhỏ giọng an ủi, một tay ôm Tô Ân, tay kia nhẹ nhàng mà nhanh chóng kiểm tra thân thể Tô Ân. Hai chỗ bị thương, một chỗ gần eo rách da, một chỗ ở vai bị thương, vết thương ở vai đã khiến xương tổn hại, phải trị gấp.

Người trong ngực chợt im lặng, thân thể cũng mềm nhũn, Huyền Ngự vội đặt tay lên mạch Tô Ân, lại nâng khuôn mặt tràn đầy nước mắt kia lên, trong lòng vô cùng đau lòng và thống hận.

May là chỉ ngắt đi thôi, chắc do đánh nhau một hồi và đả kích từ cái chết của dì Lưu quá lớn, mới này còn khóc lớn một hồi, tâm lực đều kiệt quệ.

Huyền Ngự dọn ra một chỗ sạch sẽ xử lý miệng vết thương cho Tô Ân, thay quần áo khác, lại an trí thi thể của dì Lưu, lột quần áo trên còn lại chôn trong rừng, lúc này mới sửa lại phòng cùng xem xét đánh giá căn thận dấu vết đánh nhau trong phòng.

Người đến có hai, một người từ cửa vào, một người phá cửa sổ. Nhìn vết chém trên cửa là biết, có một người kiếm thuật không phải hạng cao thủ nhưng cũng đủ đối phó với kiếm khách bình thường, tên còn lại cũng chẳng thua kém bao nhiêu, cộng thêm khinh công rất giỏi.

Chỉ là vì sao những người này lại nhắm vào ca ca? Vì sao lại tới vào lúc này?

Ca ca an phận ở huyện Thúy Trúc này đã hai mươi mấy năm vẫn bình an vô sự, sao mãi đến hôm nay mới có những vị khách không rõ lai lịch không mời mà đến này?

Nếu là toán cướp bình thường, không nói mấy đồ vật trong phòng vẫn nguyên mà võ công cũng chẳng cao đến vậy, cho thấy rõ ràng là nhằm vào ca ca mà đến, nhưng vì sao là ca ca?

Huyền Ngự nhìn Tô Ân ngủ trên giường, trong lòng tràn ngập lo lắng và nghi hoặc.

Buổi chiều ngày thứ hai, Tô Ân mới tỉnh lại, nhưng mệt mỏi cùng tâm lực lao lực quá độ trong mắt thì

không cách nào che dấu được, tinh thần vô cùng thấp.

“Ca ca tỉnh rồi, ăn chút gì nhé?” Huyền Ngự vẫn luôn canh chừng bên giường vội nâng Tô Ân dậy, nửa ôm y vào ngực.

Tô Ân vô lực lắc đầu, lòng y rất đau. Cái chết của dì Lưu như một đạo sấm sét, tới cũng nhanh đi càng nhanh, nhanh đến nỗi khiến người ta tưởng rằng đó là ảo giác, nhưng nơi bị đánh trúng kia lại đau lợi hại, thời thời khắc khắc nhắc nhở Tô Ân đây không phải là mơ.

“Ca ca còn đau không?” Huyền Ngự cẩn thận đỡ lấy vai trái Tô Ân, âm thầm truyền chút nội lực.

Tô Ân nhắm mắt nằm trong lòng Huyền Ngự nửa ngày, lúc được dỗ uống chút nước đường mới hơi có khí lực.

“Dì Lưu...” Tô Ân có chút kích động, hít thở hơi khó khăn.

“Dì Lưu chôn ở phía tây của khu rừng, chỗ hồ sen mà bà ấy thích nhất –” Huyền Ngự thuận khí cho Tô Ân, thấp giọng an ủi.

Người trong ngực lúc này mới thoáng bình tĩnh lại, thật lâu mới nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

**** má thằng thích khách!!! Tôi vừa đi đọc trước chương 16, hu hu hu Huyền Ngự vừa hôn được một miếng thì lúc sau A Ân bị thích khách đuổi giết, rớt xuống nước, khi đó Huyền Ngự phải về thăm sư phụ, mẹ nó!!! Lũ thích khách là ai? Điện chủ là thằng méo nào? Sao 15 năm rồi mới quay về giết nốt A Ân? Why?*

16. Chương 16: Rơi Xuống Nước

Tô Ân nằm trên giường hai ngày đã muốn xuống đất đi thăm dì Lưu, Huyền Ngự không lay chuyển được chỉ có thể đi với y. Huyền Ngự cẩn thận dìu Tô Ân, sợ y nhìn thấy phần mộ của dì Lưu lại thương tâm quá độ.

Mộ dì Lưu ở trong rừng, cách nhà Tô Ân chừng nửa nén nhang đường đi. Không xa, nhưng tình hình thân thể của Tô Ân hiện giờ đi cũng tốn khá nhiều thời gian, Huyền Ngự mặc dù đau lòng nhưng biết ca ca phải nhất định tự mình đến.

Thời gian dần trôi, một mảng hồng nhạt hiện lên trước mắt. Nơi đây hẻo lánh, hoa sen năm nay nở muộn,

vừa đúng lúc này đang nở rộ kiêu diễm hai bên bờ.

Những bông sen đưa hương hoa, đua nhau khoe sắc thắm, nhưng nằm ở lối đi chính giữa lại là mộ của dì Lưu - người mà Tô Ân coi như thân nhân, là dì Lưu đã đứng trước người che chắn bảo hộ cho thân hình nhỏ bé của y.

“Đã đến rồi, ca ca.”

Tô Ân buông tay Huyền Ngự, chậm rãi quỳ xuống trước mộ phần.

Nhất thời không ai nói gì hết, chỉ nghe từng đợt gió thổi, chợt có tiếng chim tước lãnh lót.

Huyền Ngự đứng sau lưng, lẳng lặng nhìn bóng lưng thẳng tắp nhưng lại suy sụp tinh thần phía trước, hẳn biết ca ca cần yên tĩnh.

Đã qua thật lâu, thẳng đến khi thân người Tô Ân bắt đầu run nhẹ, Huyền Ngự cuối cùng nhin không được nhẹ giọng gọi: “Ca ca –”

Tô Ân khó khăn mà chậm chạp chống người đứng dậy, đôi mắt mờ sương cũng chẳng thể nào che dấu bi thống và tự trách, trên mặt đã sớm vương đầy lệ.

Y nhìn về phía Huyền Ngự, bờ môi khẽ nhúc nhích, giọng khàn khàn, như đang cầu xin sự giúp đỡ, “Huyền Ngự...”

Một tiếng gọi này khiến tim Huyền Ngự đau như cắt, hẳn ôm Tô Ân, một mực che chở trong ngực, ở bên tai ôn nhu an ủi: “Ca ca người không cần nói, người thống người khổ ta đều hiểu hết. Ca ca, có ta ở đây, đừng sợ, những người kia ta sẽ tìm ra, tất cả những đau đớn ca ca phải chịu ta sẽ trả lại hết!”

Đảo mắt đã gần nửa tháng trôi qua, Huyền Ngự đã sửa lại mấy cái bàn, bên tiêu cực tự nhiên đã xin nghỉ. Nửa tháng trôi qua vô cùng bình lặng, khiến người nghi hoặc cái đêm Trung thu ấy có phải chỉ là sự ngẫu nhiên.

Tô Ân mặc dù gầy yếu nhưng dù sao cũng là người tập võ, lại có Huyền Ngự mỗi ngày đốc lòng chăm sóc, thân thể hồi phục rất tốt, không chỉ thân thể, mà trong mắt cũng lấy lại chút thần sắc.

Huyền Ngự biến đổi nhiều món cho Tô Ân, còn làm đủ loại biện pháp để y có thể vui vẻ một chút, nhưng Tô Ân chẳng qua chỉ cười một cái, lát sau lại bắt đầu xuất thần, Huyền Ngự biết ca ca đang nghĩ gì, mặc dù nóng lòng nhưng cũng vô lực.

Hôm đó sau khi Tô Ân ngủ trưa dậy, trong mơ hồ nghe thấy có tiếng người nói chuyện và tiếng vó ngựa rời

đi.

Chốc lát sau đã có người vài nhà, một đường nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ.

“Ca ca dậy rồi sao, muốn uống nước không?” Huyền Ngự tiến lên nâng Tô Ân dậy, thấy y gật đầu thì cầm chén trà bên cạnh, cho y uống non nửa chén.

Huyền Ngự vô cùng tự nhiên lau miệng cho Tô Ân, Tô Ân giữ chặt tay áo hắn, hỏi: “Vừa rồi có người đến sao?”

Động tác Huyền Ngự thoáng dừng lại, sau đó đặt tay Tô Ân vào lòng bàn tay mình.

“Là sư huynh tới tìm ta, sư phụ đầu năm sinh bệnh vẫn luôn không khỏi sắc, thời gian trước đột nhiên nặng thêm, hôm nay...”

“Người đi đi, ta có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân.”

“Ca ca, ta lo người ở lại một mình, aiz –” Huyền Ngự ôm Tô Ân vào lòng.

“Ta biết, không có chuyện gì đâu, ta đã tốt lên nhiều rồi.” Tô Ân như an ủi mà nhẹ xoa mặt Huyền Ngự.

“Ca ca –” Huyền Ngự nâng cằm Tô Ân lên.

“A – ưm...!” Tô Ân không dám tin mà cảm nhận ấm áp trên môi, mình tuy không hiểu chuyện nam nữ nhưng cũng biết đây là gì, cái này! Đây rõ ràng là Huyền Ngự.

Đầu lưỡi ấm áp tinh tế miêu tả cánh môi, vẫn không muốn dừng lại. Huyền Ngự nhẹ nhàng linh hoạt cạy mở hàm răng, thừa lúc thở dốc liền tiến công. Đầu lưỡi vừa vào đã bắt được đầu lưỡi đang luống cuống kia, khuấy đảo triền miên, đem tất cả đảo đến mê loạn.

“Ưm a – này – Huyền... Ưm...”

Huyền Ngự cuối cùng cũng buông tha bờ môi đỏ mọng kiều diễm, một bên giúp ca ca thuận khí một bên tại vành tai đỏ bừng thấp giọng thở hơi: “Ca ca đừng thương tâm nữa, lúc ca ca thương tâm hãy nghĩ đến ta đi, nếu không ta sẽ rất đau lòng đó.”

“Huyền Ngự...” Tô Ân thoát lực tựa trong ngực Huyền Ngự, vẫn mang theo chút chấn kinh trước phản ứng vừa rồi.

“Ca ca ta đi hai ngày, hai ngày sau sẽ về. Đồ ăn đã chuẩn bị xong hết trong phòng bếp, nước cũng đầy hết rồi, ca ca ngoan ngoãn ở nhà chờ ta, ta sẽ rất mau trở về.”

Huyền Ngự ôm Tô Ân vuốt ve an ủi hồi lâu, Tô Ân luôn không nói chuyện, Huyền Ngự tuy đã sớm dự đến tình huống này nhưng vẫn không tránh khỏi thất lạc.

Sau khi ăn cơm tối với ca ca xong, nhìn ca ca nằm lên giường, Huyền Ngự mới suốt đêm cưỡi ngựa chạy đi.

Tiếng gió phàn phật bên tai, Huyền Ngự cưỡi ngựa rất nhanh. Hắn biết mình đang trốn tránh, vốn có thể sáng mai mới đi, nhưng ban đêm ngủ cùng khiến mình không biết nên đối mặt với ca ca như thế nào.

Mà bên này Tô Ân ngồi ở đầu giường trong lòng cũng hỗn loạn hồi lâu không thể ngủ.

Suy nghĩ một lúc thì hiểu ra, bất luận là ngôn ngữ mập mờ, hay hữu ý hoặc vô ý đụng chạm, hôm nay nghĩ lại cứ như tơ tằm bao lấy từng điểm nhỏ trong cuộc sống của mình, mà nụ hôn lại như thủy triều vọt tới.

Tô Ân thở dài, một tay đè chặt ngực.

Này không đúng, mình là ca ca của nó, cho dù không có huyết thống cũng đã là ca ca nhiều năm như vậy. Không đúng, không đúng, nhưng vì sao tim mình lại đập nhanh đến vậy?

Mãi mà không buồn ngủ, Tô Ân dứt khoát rời giường, muốn đến phòng bếp uống miếng nước.

Huyền Ngự tuy chỉ đi có hai ngày, lại đổ đầy cả vạc nước, trong ấm có trà nhưng đã nguội. Tô Ân cũng chẳng thèm để ý uống hai chén, đang muốn quay trở lại phòng ngủ lại mơ hồ nghe thấy tiếng gì. Đã có giáo huấn lần trước, lần này Tô Ân vô cùng cảnh giác, lập tức nín thở tập trung tinh thần, cẩn trọng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Thị lực của Tô Ân bị hao tổn cũng khiến các giác quan khác càng thêm linh mẫn, quả nhiên một tiếng rút kiếm rất nhỏ truyền đến trong tai Tô Ân. Tô Ân nhú mào, nghe động tĩnh bên ngoài đồng thời nhẹ nhàng di chuyển đến bên cửa sau.

Y biết bên ngoài không chỉ có một người, mình bây giờ không có khả năng dùng vũ khí phòng thân, mà coi như có thể cũng không đánh lại những người này.

Ngay khi đối phương phá cửa vào, Tô Ân đẩy ra một đường nhỏ từ cửa sau chạy thoát. Địa hình trong rừng bản thân rất quen thuộc, cho dù chạy không thoát nhưng vẫn có thể kéo dài một khoảng thời gian ngắn nữa.

“Không có ai.” Hai thích khách áo đen đứng trước giường, trên giường chỉ có một cái chăn mỏng, nào có ai đâu.

“Lão đại, người chạy mất rồi!” Người canh bên ngoài cửa hô lớn vào trong phòng, một người khác bên cạnh gã đã đuổi theo phương hướng mà Tô Ân chạy.

“Đuổi theo.”

“A —” Tô Ân thấp giọng kêu đau, vết thương trên vai đã rách ra.

Tô Ân phải tạm thời trốn vào sau một gốc cây, cố gắng điều tức vận công, ẩn vào mấy huyết vị mới miễn cưỡng cầm máu. Sau lưng đã có tiếng động truyền đến, Tô Ân cử động thân, đang muốn tiếp tục chạy thì trước mắt trong lúc vô tình hiện lên một mảng sáng màu đỏ. Trong bóng tối mảng đỏ kia vô cùng bắt mắt, thị lực Tô Ân đã cực kém vẫn cảm thấy chói mắt.

Tô Ân hô hấp trì trệ, hơi hạ mắt, cắn răng quay người chạy trốn. Lúc mở mắt ra, nước mắt đã rơi xuống tự lúc nào.

Nơi đó chính là nhà của mình và Huyền Ngự, là nơi bắt đầu một lần nữa, hôm nay tất cả đã mất hết, tất cả đều giống y năm đó!

Chạy thật lâu, trí óc Tô Ân bắt đầu mơ hồ, chỗ sâu trong rừng này mình chưa từng đến. Nơi đây không biết đường, bị vấp mấy lần Tô Ân mới có thể dò dẫm đi tiếp.

Xa xa có tiếng nước, đó là đầu sông lớn, qua sông đã là huyện lân cận.

Tô Ân ghé vào mép nước há miệng thở dốc, xa hơn sẽ không có đường nữa.

“Tìm được rồi, người ở đây!”

Theo tiếng một người, trước mặt Tô Ân rất nhanh xuất hiện thêm bốn người.

“Vẫn còn chạy được sao, không phải nói là mù à?” Người đằng trước vừa rút kiếm ra vừa đến gần Tô Ân.

“Đừng xem thường y, trước kia chẳng phải vẫn một mình về được đây sao?”

Bốn người chậm rãi tiến lên vây quanh Tô Ân, một người thử rẽ cỏ chỗ Tô Ân núp ra, mấy người còn lại thấy thế nhao nhao ra tay.

Tuy có ánh trăng, nhưng chẳng giúp Tô Ân được chút nào. Chỉ dựa vào thanh âm, dựa vào thân thể còn chưa khỏi hẳn, Tô Ân chỉ có thể khó khăn né mấy lần, trên người rất nhanh toàn là vết thương.

“Phi, tiểu tử này cũng xứng để mấy người chúng ta tới sao?”

“Đúng đó, nhanh giải quyết rồi chúng ta về uống rượu.”

Đầu lĩnh đâm một kiếm vào nơi trái tim Tô Ân, Tô Ân tự biết lần này là tử thủ, dốc sức liều mạng lui về sau.

Kiếm kia đâm gần đến lồng ngực, trước khi Tô Ân rơi xuống nước mãnh liệt nghiêng thân mình đau đớn hít vào một hơi, thân kiếm đâm vào thịt, nhưng tốt xấu gì cũng tránh được tim.

“Ừm” một tiếng, dòng nước rất nhanh đã cuốn Tô Ân đi xa.

“Đi, về báo cáo với điện chủ thôi.”

Bốn người đạp chân, nhanh chóng biến mất.

Thi xong~ mà không được chơi như mọi năm, học tiếp! -_-

17. Chương 17: Tuyết Rơi

Nửa năm sau, Nhập Vân đường của Nam Uyên, một nam tử khoanh tay đứng ở đỉnh núi, dưới chân là hồ nước xanh tĩnh lặng.

“Đường chủ, lão chủ nhân đã dậy và muốn gặp ngài.” Một người cúi đầu quỳ sau lưng, cung kính nói.

Nam tử đứng hồi lâu kia mới thu hồi ánh mắt nhìn về phía xa, xoay người đi về phía lầu vũ.

Trong phòng rất nhiều nha hoàn đang quỳ và toàn một màu xanh của áo những thủ hạ, không ai dám lên tiếng. Trên giường là một lão giả mái tóc hoa râm, sắc mặt không tốt thở hổn hển, người này chính là đường chủ Cố Uẩn đời trước của Nhập Vân đường.

“Huyền Ngự đâu rồi? Sao còn chưa tới, có phải các người lại khiến nó tức giận rồi không!” Cố Uẩn giận dữ,

những người đang quỳ chẳng ai dám động, sợ khiến ông sinh khí.

Một người quỳ bên giường ngượng ngập đáp: “Đã phái người đi mời rồi ạ, có lẽ sắp đến rồi...”

“Hừ.” Cố Uẩn tức đến dưng râu, thực không biết nói gì nữa.

Người nọ âm thầm sờ lên lòng bàn tay, tất cả đều là mồ hôi lạnh. Trong lòng thở dài, lão chủ nhân này cũng quá bao che khuyết điểm rồi, không ai dám nói đường chủ không tốt, chỉ là khi thấy đường chủ sắc mặt không tốt bị ông (*Cố Uẩn ấy*) nhìn ra đều sẽ trách bản thân, còn trách cả những người khác. Bất quá tình thương vẫn còn nguyên vẹn, lão chủ nhân tuổi đã cao, mà từ ngày thiếu chủ nhân mất tích đã qua nhiều năm, đương nhiên sẽ được đối đãi như bảo bối rồi.

“Phụ thân con đã đến.” Huyền Ngự chưa vào đến cửa, Cố Uẩn nghe thấy giọng hần sắc mặt đã hòa hoãn xuống.

“Mau mau mau, tới đây để vi phụ nhìn kỹ con nào.”

Một đám người đang quỳ tự giác mà vui sướng lui ra ngoài.

“Phụ thân có thấy khỏe hơn không?” Huyền Ngự ngồi bên giường, tự nhiên dém góc chăn. Thời tiết chợt ẩm chợt lạnh như thế này, vẫn nên chú ý một chút.

“Khỏe, đương nhiên khỏe, thấy con ta liền khỏe hơn rất nhiều.” Cố Uẩn yêu thương nhìn Huyền Ngự, lúc này mình chẳng còn là đường chủ gì hết, cũng không phải lão chủ nhân chi cả, chỉ là một người cha tìm lại cảm giác yêu thương con cái.

“Ta bây giờ cứ nhắm mắt lại là mơ thấy mẹ con cười với ta, nói với ta, Ngự Nhi nhà chúng ta cuối cùng cũng về rồi.” Cố Uẩn nhìn đứa con trai độc nhất trước mặt.

Huyền Ngự nắm chặt tay Cố Uẩn, biết lúc này tốt nhất nên lắng nghe.

”May mà có Mạnh lão đệ đấy! Nếu không phải đệ ấy viết một lá thư, thì nhiều năm như vậy cũng không thể tìm được con. Nhớ năm đó ta thay đệ ấy cầm một kiếm kia cũng thật đáng, không những giúp ta tìm con về mà còn truyền thụ toàn bộ kiếm thuật nữa. Aiz —— nhưng thật đáng tiếc.

Lúc trước ta không bảo vệ tốt mẹ con, làm lạc luôn cả con, mẹ con về sau bệnh nặng rồi cũng đi mất. Aiz —— là ta có lỗi với mẹ con. Nguyên một đám đều đi hết rồi, ta cũng sắp đi, có ai ngờ lại tìm được con về đây. Thật may mắn quá, may mắn quá!”

Cố Uẩn yêu thương nhìn Huyền Ngự, trong mắt tràn đầy hạnh phúc khi đã đánh mất mà tìm lại được.

“Phụ thân, mấy ngày nữa con muốn xa nhà một chuyến ——” Huyền Ngự chậm rãi mà kiên định thốt ra những lời này.

Cố Uẩn nghe vậy khẽ giật mình, trong lòng hiểu rõ, không biết làm sao mà lắc đầu, “Con đã quyết tâm thế thì ta cũng không nên cản con làm gì, chỉ là bây giờ Sâm La điện dưới sự dẫn dắt của Diêm Sương Thiên đã có xu thế trỗi dậy. Ta biết người nọ trong lòng con vô cùng quan trọng, bất quá nếu con làm mình bị thương, nó trên trời có linh thiêng nhất định rất đau lòng đấy.”

“—— Phụ thân quá lo lắng rồi, lần này con sẽ tới Sâm La điện nhỏ cỏ tận gốc để giải mối hận trong lòng mình.”

Đợi đến lúc Cố Uẩn uống thuốc một lần nữa ngồi nằm ngủ Huyền Ngự mới quay lại đỉnh núi, chăm chú nhìn về phương xa, nơi đó là huyện Thúy Trúc, nơi đã từng là nhà của mình và ca ca.

Nửa năm này được Vân đường tìm về, rồi sau đó phụ thân bị bệnh, mình tiếp nhận chức đường chủ cũng nhanh chóng ổn định địa vị. Sau khi điều tra thân phận ca ca và người sát hại y, đã tập hợp lực lượng chuẩn bị đánh Sâm La điện. Chuyện này đã tốn bao tâm huyết của Huyền Ngự, nhưng lại không thôi tự trách bản thân, không thể nào quên cái ngày hôm ấy trở về nhà, chứng kiến một mảnh phế tích cháy đen, cùng vết máu đã khô bên bờ sông nhìn thấy mà hốt hoảng.

Đây tất cả đều vạch trần sự thật mà mình không muốn tin là thật —— mình đã tới chậm!

Từng nói muốn dẫn ca ca đi xem hết cảnh đẹp trên thế gian này, từng nói muốn đứng trước mặt bảo vệ y cả đời chu toàn! Nhưng con người ôn nhu đơn thuần ấy đã không còn ở đây, mình đã nuốt lời rồi...

Ca ca, ta nhất định báo thù cho ngươi!

Ca ca, ca ca ——

Ta rất nhớ ngươi, ca ca...

Ngày ấy đúng là mười chín tháng chạp, đêm qua một trận tuyết rơi phủ trọn huyện Thúy Trúc trong một màu trắng, tuyết trắng đọng trên lá trúc càng khiến màu xanh thêm tươi tắn, quả nhiên là một cảnh đẹp.

Lô Lạc Lê không lâu đã chuyển về nhà, trên đường gặp mưa tuyết, hôm kia mới về tới. Hôm qua nghỉ ngơi lấy sức được một ngày đã bị người ta lôi đi thưởng tuyết, cái vị đứng trong quan trường này lại không tiện từ chối.

“Mời Lô đại nhân, mời đi bên này. Ở đây chính là chỗ thưởng tuyết tốt nhất huyện Thúy Trúc, người bình thường không hề biết. Bờ sông bên kia là huyện lân cận, dòng sông chảy xuôi thành hai nhánh. Bình thường ở đây cũng có vài ngư dân, người ít cảnh đẹp, thưởng tuyết thì thích hợp nhất rồi.” Lưu Trứ Lương tuổi trung niên, rung rung ria mép, khuôn mặt tươi cười, nịnh nọt nhìn Lô Lạc Lê.

“Lưu đại nhân có lòng quá.” Lô Lạc Lê những năm này đã gặp chán những kẻ nịnh hót trong quan trường, đã sớm thấy nhưng không thể trách, cũng thuận miệng qua loa tạ ơn.

Bởi vì đi thưởng tuyết, nên hai người không mang theo quá nhiều thủ hạ, sau lưng chỉ có bốn người. Lô Lạc Lê còn chưa chính thức nhậm chức, đi theo đều là tiêu sư trong tiêu cục. Vì muốn cuộc thưởng tuyết diễn ra tốt đẹp, bốn người đứng xa xa phía sau.

Lưu đại nhân cứ trong sáng trong tối vượt sông, còn mơ hồ dẫn dắt chủ đề tới chuyện quan trường, Lô Lạc Lê ban đầu còn nói chuyện với gã một chút, về sau dứt khoát hỏi ba câu cũng không đáp lại một câu. Lưu đại nhân này cũng là người biết nhìn, thấy sắc mặt Lô Lạc Lê không vui cũng biết ý mà không nói gì nữa, liền đứng sau lưng hẩn chờ, còn cố ý chừa một khoảng cách.

Lô Lạc Lê cuối cùng thanh tịnh rất nhiều, lúc này mới bắt đầu ngắm cảnh. Nơi này tuy hơi chếch một chút, nhưng cảnh tuyết lại quả thực không tệ. Con sông lớn uốn lượn trước mắt, chia ngọn núi phía xa làm hai nửa, một nửa vẫn chảy trong huyện Thúc Trú, nửa còn lại đổ về huyện lân cận. Mà hai bờ sông là rừng trúc phủ tuyết trắng, chim rừng ngẫu nhiên bay vút lên mang theo hoa tuyết tung bay.

(Hay lắm, hay lắm, một nửa chảy bên huyện Thúc Trú, một nửa chảy bên huyện kế, đúng là thâm ý!)

Chỗ gần đó có mấy gian nhà lá, bây giờ đã qua buổi trưa, mà có một gian mới bay lên khói bếp.

Với tư cách huyện lệnh tương lai của Thúc Trú, Lô Lạc Lê muốn tìm hiểu cuộc sống của dân chúng đang muốn đến gần, lại nghe thấy trong túp lều tựa hồ có người gọi ra, rất nhanh gian nhà bên cạnh mở cửa, có người dầm lên tuyết xột xoạt đi về bên này.

Tuyết rơi có chút dày, người nọ có vẻ rất để ý dưới chân, đi thật chậm.

Lô Lạc Lê có chút tò mò, liền tiến lên vài bước, thấy rõ người nọ là ai, trong lòng đột nhiên cả kinh, thốt lên: “A Ân!”

Tô Ân bước chân trì trệ, nhìn lại phía Lô Lạc Lê, nửa ngày mới kịp phản ứng, nghiêng đầu lưỡng lự nói: “Lạc Lê?”

Lô Lạc Lê vội chạy tới, cởi áo choàng khoác cho Tô Ân, giữa trời tuyết mù mịt quần áo Tô Ân thật đơn bạc.

“Đây là thế nào? A Ân vì sao người lại? Nhà tranh này, quần áo... này... Huyện Ngự đâu rồi?” Lô Lạc Lê có rất nhiều thắc mắc, sắc mặt A Ân như vậy chắc chắn bị bệnh, với cả tuyết đối không nên ở chỗ này, thật sự khiến người khác không cách nào tiếp nhận.

So với Lô Lạc Lê đang bối rối thì Tô Ân trấn định hơn nhiều, y chỉ nhẹ cười cười, nói: “Lạc Lê, người về rồi.”

Lô Lạc Lê đang muốn hỏi tiếp, thì nhà tranh bên cạnh “két” cái mở ra, lộ ra gương mặt phúc hậu.

“Tiểu Tô sao không vào thế? Bên ngoài lạnh như vậy...” Lão bà bà mở cửa thấy bên ngoài đứng một đám người, hơi giật mình rồi cười nói: “Sao có nhiều khách đến vậy? Vào đi, bên ngoài lạnh lắm, nhà ta tuy hơi nhỏ nhưng vẫn tốt hơn bên ngoài.” Nói xong liền mời mọi người vào.

Lô Lạc Lê đỡ Tô Ẩn vào nhà, thủ hạ khác tự nhiên canh ở ngoài. Lưu đại nhân kia vốn định vào theo, sau khi nhận được ánh mắt của Lô Lạc Lê liền tự giác lui ra ngoài.

“Mau mau ngồi đi, lão đầu tử nhà ta hôm nay lên huyện thành, vừa đủ con cá này cho chúng ta ăn. Mau, Tiểu Tô thân thể con còn chưa khỏe, ăn nhiều một chút.” Lão bà bà nói xong múc thêm một chén canh cá hầm thơm ngát đưa đến tay Tô Ẩn, Lô Lạc Lê thấy thịt cá bên trong đều là phần ít xương nhất.

“Cám ơn bà bà.”

“Aiz ~ đứa nhỏ ngoan.” Lão bà bà nói xong cũng múc cho Lô Lạc Lê một chén nữa, Lô Lạc Lê cảm ơn nhận lấy.

“Người là bằng hữu của Tiểu Tô sao?” Thấy Lô Lạc Lê gạt đầu lão bà bà về mặt may mắn, “Ây cha, thật tốt quá. Chúng ta ở chỗ này, trời rất lạnh cũng không có gì ngon cho Tiểu Tô bồi bổ. Giờ tốt quá rồi, người đem Tiểu Tô về dưỡng thương cho tốt đi, nếu không ở lại đây với chúng ta thực không tốt...”

“Bà bà đừng đuổi ta đi mà!” Tô Ẩn đang uống canh cá nghe thấy mãnh liệt ngẩng đầu, đôi mắt không có tiêu cự rõ ràng lộ ra kinh hoảng,

Mà Lô Lạc Lê thì kinh ngạc hỏi: “A Ẩn bị thương? Bị thương chỗ nào, có nặng không?” Tay cũng vội kiểm tra một phen, “Không được, người vẫn nên theo ta về khám đại phu thật kỹ.”

Tô Ẩn sờ sờ bắt lấy cánh tay Lô Lạc Lê, “Lạc Lê ta không sao... Ta đã đỡ nhiều lắm rồi.”

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Lô Lạc Lê vừa đau lòng vừa nghi hoặc, nắm chặt tay Tô Ẩn, một mực ủ trong lòng bàn tay, “Bà bà người nói cho ta biết đi! A Ẩn là bằng hữu ta coi trọng nhất, hôm nay sao có thể như vậy được?”

Lão bà bà thấy hẳn thật sự thực tâm, trong lòng cũng nhẹ nhõm, buông chén nói hết chuyện Tô Ẩn đã trải qua.

Ngày ấy Tô Ẩn rơi xuống sông, nước chảy rất siết lại còn bị thương, Tô Ẩn vô lực bơi tới bên cạnh bờ, liền bị nước cuốn tới hạ lưu. Tô Ẩn khi đó đầu óc đã mụ mị, thần chí không rõ, chỉ theo bản năng cố nhô đầu lên khỏi mặt nước. Trôi nổi trong nước hồi lâu, thẳng đến khi được người đánh cá dùng lưới cứu lên.

Hoàng hôn tứ hợp, lão bà bà vẫn luôn chờ lão đầu tử nhà mình đánh cá trở về, mà hôm nay lại mang về một người sống sờ sờ.

Hai người thiện tâm, giúp Tô Ân xử lý vết thương, nấu canh cá dút cho y uống, lão đầu tử còn đặc biệt tới thị trấn mua thuốc về. Từ đó về sau Tô Ân luôn ở đây dưỡng thương, chờ y tốt lên hai người liền chặt gỗ dựng nhà tranh dọn chỗ cho y ở. Tô Ân cũng giúp họ chút việc nhà vặt vãnh, chỉ là sau khi Tô Ân tỉnh lại hai người phát hiện nam tử thanh tú này bị mù, trong lòng càng thêm thương xót, càng thêm quan tâm chăm sóc y.

Bất quá Tô Ân vẫn luôn không kể chuyện cũ của mình, chỉ nói mỗi tên, lão bà bà hỏi mấy lần rồi cũng chẳng hỏi nữa. Thanh niên một thân vết thương, hai mắt bị mù, còn được cứu từ dưới nước lên, có vẻ quá khứ nhất định không dễ chịu gì, cần chi phải bới ra khiến y nhớ lại rồi khó chịu chứ.

Chỉ là ở chỗ này thật sự quá đơn sơ, vết thương của Tô Ân lâu lắm mới khỏi sẹo. Thời gian từng ngày trôi qua, một thời gian trước con trai ở huyện kế bên dốc sức làm ăn rồi muốn đưa bọn họ qua ở cùng, hai người mới phát sầu vì không biết nên an trí Tô Ân thế nào, luôn chậm chạp không đi, Tô Ân cuối cùng cũng có người chăm sóc cũng coi như trút bớt được một nỗi tâm sự.

Lô Lạc Lê nghe xong chậm chạp cúi đầu không nói, hồi lâu mới ngẩng đầu, hốc mắt đỏ lên.

“A Ân... Trước kia đã xảy ra chuyện gì rồi?” Lô Lạc Lê nói xong quơ tay, run rẩy sờ mắt Tô Ân, “Mắt của người...”

“Đã không nhìn thấy rồi.” Tô Ân nhàn nhạt nói, nhắm mắt lại tùy ý Lô Lạc Lê nhẹ nhàng sờ trán.

Mấy người hay lắm, lần 1 hạ sát không thành làm con nhà người ta mờ hết mắt, lần 2 làm mù mẹ luôn, đệt!

18. Chương 18: Tin Tức

Lô Lạc Lê theo Tô Ân trở lại túp lều nhỏ của y, nghe Tô Ân nói xong tiền căn hậu quả, khi nói đến chuyện dùng một mối lửa đốt sạch nhà, Lô Lạc Lê đâm mạnh lên mặt bàn, phần hện trong lòng đã không cách nào che giấu.

Tô Ân chỉ kể qua loa đoạn bị người đuổi giết, nhưng Lô Lạc Lê vẫn vô cùng đau lòng, nắm chặt tay y. Những ngày mình không có ở đây, người này sao lại chịu nhiều đau khổ đến vậy! Những kẻ kia rốt cục là ai, dám coi trời bằng vung như thế!

“Huyền Ngự có tìm người không?”

Tô Ân lắc đầu, “Ta không biết hắn ở đâu, có đi tìm ta không. Hôm những người kia đuổi giết ta, ta chỉ mong hắn có thể bình an.”

“Người có muốn đi tìm hắn không?”

“Ngay từ đầu đã muốn rồi, nhưng đôi mắt này ngay cả đi đường cũng khó khăn thì làm sao tìm được, huống chi không có ta bên cạnh hắn mới được an toàn hơn nhiều.”

Lô Lạc Lê nhú mày, “A Ân người đi cùng ta, ta nhất định có thể bảo vệ người thật tốt.”

Tô Ân lắc đầu, rút tay về, “Ở đây rất tốt, những người đó cho rằng ta đã chết sẽ không đi tìm nữa. Nếu ra ngoài sợ rước lấy phiền toái... Lạc Lê, người có thể giúp ta một việc được không?”

“Người nói đi.”

“Ta muốn biết giờ Huyền Ngự có bình an hay không.”

Sau đó Lô Lạc Lê cũng không miễn cưỡng Tô Ân đi cùng mình nữa, chỉ là ngày thứ hai liền chuyển chỗ ở, các loại đồ nọ kia như than củi, còn dẫn cả đại phụ đến khám. Đã qua mấy ngày, cuộc sống của Tô Ân đều do Lô Lạc Lê chăm lo, năm sau nhậm chức không thể tới thường xuyên cũng thỉnh thoảng phái người tặng đồ. Nhưng Tô Ân không muốn để người khác hùa hạ, nên âm thầm phái mấy tiểu sư bảo vệ y.

Ngoại trừ luôn mong ngóng tin bình an của Huyền Ngự, cuộc sống của Tô Ân trôi qua cũng nhẹ nhàng.

Lô Lạc Lê từng phái người tới núi Trác Phong, nhưng chỗ đó đã sớm người không nhà trống, chỉ tìm được mộ phần Mạnh Quy Nhai ở trong rừng.

Mùa đông đã qua, băng trên sông đã tan, mặt trời cũng ấm áp dần, Tô Ân xách theo thùng ra bờ sông lấy nước. Con đường nơi đây hết sức quen thuộc, dù cho không nhìn thấy cũng chẳng cần lo rớt xuống sông.

Nước xuân trong trẻo, tiếng chim hót đôi bờ, Tô Ân xắn tay áo múc nước, tất cả yên lặng.

Mà lúc này trong Sâm La điện đang được canh phòng nghiêm ngặt, mọi người ngồi quây lại trung tâm.

“Con mọt nó rốt cuộc có chuyện gì xảy ra! Sao Nhập Vân đường lại không vừa mắt chúng ta, giết sạch hơn hai trăm người ở ba điện phía đông nam của lão tử! Nếu không phải tại lão già Cố Uẩn chết tiết kia, Sâm

La điện chúng ta sao phải sa sút thế này chứ? Bây giờ chúng ta vừa tốt lên thì muốn đàn áp chúng ta, tức chết lão tử rồi!” Người ngồi trên điện đập tay lên ghế một tiếng rung trời, đủ để thấy gã tức giận bao nhiêu.

“Điện chủ, theo tin tức lần này báo về chính là con trai của Cố Uẩn dẫn người tới, giết hết ba điện một người không tha.” Một nam tử áo xám bên cạnh nói.

“Con trai? Con của lão ta không phải đã sớm chết rồi sao?”

“Chưa chết, nửa năm trước đã tìm về được, hiện đã tiếp nhận Nhập Vân đường.”

“Hắn là vì muốn củng cố vị trí mà khai đao với Sâm La điện chúng ta đây mà!”

Nam tử áo xám dừng một chút, ấp úng nói: “Hình như... có nguyên nhân khác.”

“Là gì?”

“Nhập Vân đường và Nam Uyên ở xa, lại đặc biệt chạy tới diệt ba điện đông nam kia...”

Điện chủ mặc dù tức giận lắm nhưng vẫn là người khôn ngoan, được nhắc nhở liền phản ứng ngay, “Huyện Thụy Trúc?”

Nam tử áo xám cười cười, xem như ngầm thừa nhận.

“... Chẳng lẽ vì con trai của Tô Nguyên Cư kia? Ta giết y cũng chỉ vì báo thù cho cha ta, cũng mượn thanh danh khi còn sống của Tô Nguyên Cư để lấy lại danh tiếng của Sâm La điện trên giang hồ. Nhưng Tô Nguyên Cư năm đó nghe nói không có giao tình gì với người trong Nhập Vân đường, lần này vì sao phải nhúng tay?”

Điện chủ nhíu mày, năm đó phụ thân bị Cố Uẩn đánh trọng thương, trúng độc nặng, đại phu trong điện không ai chữa được, phụ thân dưới cơn giận dữ liên tục giết chết mười một người. Đúng lúc vợ của Tô Nguyên Cư đi ngang qua, nghe nói bà ta y thuật cao minh, người giang hồ đều kính trọng gọi Vân phu nhân, thế là thuận tay bắt bà đến. Nhưng bà không muốn chữa liền nhốt lại, sau Tô Nguyên Cư chạy suốt đêm đến rồi cứu ra, nhưng phụ thân lại độc phát thân vong. Nhị điện chủ giận dữ, phái người giết vợ chồng Tô Nguyên Cư, chỉ sót lại một đứa con trai không tìm thấy.

Vốn chuyện này chỉ dừng lại ở đó thôi, nhưng giờ Sâm La điện muốn trở lại giang hồ, tự nhiên cần thứ gì đó để chứng minh. Nhập Vân đường không thể động vào, nhưng vẫn cần người thay thế, mà Tô Ẩn chính là người thay thế đó.

“Sợ là có liên quan đến đứa con trai đột nhiên trở về này của Cố Uẩn ——”

“Vậy nên làm sao bây giờ? Người cũng đã giết...”

“Điện chủ, không bằng chúng ta tự xoay chuyển thế cờ?”

“Hả?” Điện chủ nghe vậy động tâm, nam tử liền nghiêng thân thì thầm với gã.

Trong phân đường của Nhập Vân đường.

“Đường chủ, ngoài cửa có người mặc quần áo của Sâm La điện, bộ dạng khả nghi đã bị chúng ta bắt lại.”
Người dưới đường ôm quyền quỳ xuống, cung kính thông báo.

(Ở Sâm La điện là “người dưới điện”, “người trên điện”, “người trong điện”, thế nên Nhập Vân đường sẽ là “người dưới đường”, “người trên đường”, “người trong đường”)

“Dẫn tới.”

“Vâng.”

Rất nhanh một nam tử áo xám bị bắt tới.

“Thả ta ra!” Nam tử kia còn chưa nói xong đã bị người đè nặng, đá vào sau đầu gối, khuỷu chân quỳ xuống, gã giãy dụa hét lớn: “Ta tới đưa thiệp mời! Mau thả ta ra!”

“Dừng tay.” Huyền Ngự khoát tay, người đứng bên cạnh tức thì bước tới soát người sau đó tìm được thiệp mời, xác nhận không bị hạ độc mới đưa tới trước mặt hắn.

Huyền Ngự nhận thiệp mời, vừa nhìn liền có chút mệt mỏi, nở nụ cười khinh miệt.

“Nói cho chủ tử các ngươi biết, năm ngày sau ta sẽ đến dự tiệc.”

Phất tay để người thả tên kia đi, sau đó bảo những người khác cũng lui ra.

Huyền Ngự ngồi trên đường, trong mắt ánh lên tia ngoan lệ.

Diêm Sương Thiên muốn thiết yến bồi tội, còn thầm nhắc đến chuyện ca ca chưa chết. Mình còn chưa để lộ chuyện ca ca ra bên ngoài người này đã nhắc tới, quả thực không đơn giản. Nếu nói ca ca chưa chết mà chỉ bị bắt lại, xét theo tác phong của Sâm La điện thì nửa năm qua tuyệt đối không giữ lại tính mạng của ca ca! Huyền Ngự biết yến này không đi được, nhưng bản thân tuy hiểu rõ ca ca đã chết mà vẫn luôn ôm suy nghĩ đó, chỉ cần liên quan mình nhất định sẽ đi.

Năm ngày sau, cửa điện Sâm La mở rộng, hai bên đứng đầy người hoan nghênh đường chủ Nhập Vân đường đến.

Người trong giang hồ đều nói cách hành sự của điện chủ Sâm La lần này khác hoàn toàn với quá khứ, Nhập Vân đường giết chết hàng trăm thủ hạ dưới tay gã mà vẫn qua lại. Nhưng rất nhanh truyền ra tin tức đường chủ của Nhập Vân đường trọng thương trong Sâm La điện, người trong giang hồ suy nghĩ liền hiểu ngay, đích thị trúng kế của Sâm La điện, nói Sâm La điện đúng là có chết cũng không sửa được bản tính, không dám quang minh chính đại ra tay, chỉ dám dùng thủ đoạn của tiểu nhân ngầm hạ sát.

“Đường chủ, tin tức đã tung ra rồi.”

“Tốt, lui xuống đi.” Huyền Ngự ngồi trong phòng, khép quyển sách trong tay lại, cong khóe miệng.

Ngày ấy mình phái người thủ ở bên ngoài, còn tuyển mấy người tinh nhuệ mang theo đi dự tiệc, mặc dù đã sớm lường trước sẽ có mai phục, chỉ là chưa từng nghĩ Diêm Sương Thiên lại nóng vội như thế. Còn chưa đem rượu độc tới đã sai người ra giết, mình giả vờ say rượu để gã đâm một kiếm, tuy chỉ trầy da, nhưng lấy được lòng người, rồi Nhập Vân đường sẽ lấy danh chính nghĩa thảo phạt Sâm La điện, lần bị thương này* chính là biện pháp hay nhất.

**Lần bị thương nói ở trên là cái tờ rọng thương lan truyền ra ngoài, còn Ngự chỉ trầy da thôi mà --*

Hôm nay ánh mặt trời chói lọi, trời xanh không mây. Thân thể Tô Ân đã tốt lên, chỉ là lần này bị thương không được chữa trị tốt, thân thể đã yếu đi không ít.

Bất quá hôm nay thời tiết rất đẹp, Tô Ân mặc dù không khỏe cũng đổi quần áo mùa xuân được. Lúc này mang ghế ra ngồi bên bờ sông câu cá, gậy trúc dài nhỏ để một bên, thùng gỗ một bên khác chỉ chứa nước chứ không có cá. Tô Ân một tay đặt trên đầu gối chống đầu, nhắm mắt thích ý nghe tiếng nước. Mình sẽ không câu cá, chỉ giết thời gian chút thôi.

Chốc lát sau, thân hình Tô Ân khẽ động, mở đôi mắt mờ sương, không phải có cá mắc câu mà có tiếng bước chân lại gần.

“Ai đó?” Tô Ân đứng dậy, hơi nghiêng đầu.

“A Ân.” Thanh âm Lô Lạc Lê truyền tới từ phía sau.

Tô Ân nở nụ cười, “Sao hôm nay cũng tới vậy?”

“A Ân, ta tra được tung tích Huyền Ngự rồi!” Lô Lạc Lê kéo Tô Ân ngồi xuống, còn mình ngồi ở hòn đá bên cạnh.

“Huyền Ngự thế nào? Có chuyện gì sao!... Hắn bây giờ đang ở đâu?” Tô Ân nghe xong, tim đập càng nhanh, vội hỏi liên tiếp.

“A Ân đừng nóng vội.” Lô Lạc Lê an ủi, nhưng trong lòng có chút bận tâm, A Ân chỉ mới nghe được tin tức của Huyền Ngự đã kích động như thế rồi, nếu nghe được chuyện mình sắp nói không biết sẽ ra sao nữa đây.

Lô Lạc Lê có chút do dự, nghĩ nghĩ vẫn nên mở miệng thăm dò nói: “A Ân, người đã biết thân phận Huyền Ngự chưa?”

Tô Ân nghĩ lại một chút, mình trước kia cũng không phải chưa từng nghĩ tới việc tìm cha mẹ thân sinh của Huyền Ngự, huống chi khóa trường mệnh kia là đồ của những gia đình giàu có, chỉ là mười mấy năm trôi qua cũng không có ai tìm tới Huyền Ngự, mình liền cho rằng Huyền Ngự là công tử ca có gia đình sa sút gì đó, câu Lạc Lê vừa hỏi rõ ràng có ý khác, Tô Ân có chút hồ đồ rồi.

Lô Lạc Lê thấy vậy liền biết Tô Ân cũng không biết rõ tình hình, mình thật không muốn nói ra, nhưng bây giờ đã đồn ra đồn vào tin đường chủ của Nhập Vân đường trọng thương rồi, A Ân thì vẫn luôn nhớ Huyền Ngự, với lại xem quan hệ của hai người nếu mình không nói với A Ân cũng áy náy, mới chậm rãi mở miệng.

“A Ân, người có biết Nhập Vân đường không?”

Tô Ân gật đầu, đây chính là môn phái chiếm cứ một địa vị nhất định trong giang hồ, khi còn bé mình thường xuyên nghe phụ thân nhắc tới, chỉ là không hiểu sao Lạc Lê lại nói đến nó.

Lô Lạc Lê hơi ngáp ngừng, mới quyết định nói: “Huyền Ngự giờ đã là đường chủ của Nhập Vân đường, vài ngày trước đánh nhau trong Sâm La điện đã bị thương.”

“Cái gì!” Tô Ân mạnh mẽ đứng dậy, làm thùng nước bên cạnh ngã lắn, trái tim như bị sét đánh trúng, rất đau, thật sự không thể tin được, run rẩy nói: “Bị trọng thương...”

“Sao lại như vậy được? Lạc Lê ——” Tô Ân cứ như khẩn cầu giữ chặt tay áo Lô Lạc Lê, hy vọng hắn có thể nói những lời khác, nhưng trầm mặc sau đó hoàn toàn dập tắt hi vọng, tự biết Lạc Lê sẽ không gạt mình, nhưng loại chuyện này khiến mình không thể nào tiếp nhận được!

Tô Ân chỉ cảm thấy như có ai đó rút hết khí lực của mình, thoáng cái đã thoát lực ngã ngồi xuống đất.

Lô Lạc Lê vội đỡ y, một tay để sau lưng ra hiệu tiêu sư tiến lên đưa Tô Ân về phòng.

Tô Ân nằm trên giường nghỉ ngơi hồi lâu mới hồi phục tinh thần, vừa mở mắt lệ đã trào dâng.

“Lạc Lê... Hân hiện ở nơi nào?” Tô Ân nức nở, mang theo chút ghen ngào nói: “... Ta muốn tới gặp hân.”

Lô Lạc Lê thở dài, lau nước mắt trên khóe mắt y.

Tôi sắp thi rồi -- Nên có 2 phương án: 1 là dịch nốt rồi ôn, 2 là thi xong rồi dịch, có lẽ phương án 1 tôi sẽ chọn ~ Vì sắp được nghỉ tiết dương lịch, cơ mà nghỉ xong thi mọe rồi __. Sao lớp 9 lúc mẻo nào cũng thấy thi thế? Ktra thì lăm, mà còn hết thi học kỳ đến hsg, may là bỏ thi nghề rồi đấy T~T Cảm ơn các cô đã ủng hộ nha ~

Hôm nay quá luôn 2c 18 19, còn c20 nữa là hoàn rồi

19. Chương 19: Gặp Lại

“Đã chuẩn bị xong chưa?” Huyền Ngự mặc ngoại bào, phát tay để người thay thuốc lui.

“Bẩm đường chủ, đã kiểm kê hết đội ngũ, có 500 người đã bắt đầu xuất phát về phía Sâm La điện tiến hành mai phục.”

“Tốt, xuống đi.”

Huyền Ngự đứng bên cửa sổ, chấp tay, ngoài cửa là ánh tà dương đỏ như máu, tựa hồ biểu thị tối nay nhất định không yên ổn.

(Tất nhiên không yên ổn, vì tiếng rên của ai đó, nhưng chương sau mới có:v)

“Đường chủ, ngoài đường có người cầu kiến, nói là bạn cũ của đường chủ.” Một thủ hạ vội chạy đến, quỳ trước cửa.

“Bạn cũ?” Huyền Ngự tập trung suy nghĩ, mình ở chỗ này làm gì có bạn cũ nào, “Không gặp.”

“Vâng.”

“Đợi chút.” Huyền Ngự nghĩ lại, có lẽ là Mạnh sư huynh đi ngang qua đây, nghe được tin tức tung ra trên giang hồ nên đến thăm mình, liền đổi giọng, “Để hân vào đi.”

Tô Ân vô cùng lo lắng đứng chờ ngoài cửa, nhiều lần nghiêng tai lắng nghe, chỉ cầu người thông báo kia ra nhanh một chút. Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng bước chân tiến đến, Tô Ân bước lên trước một bước, “Xin hỏi ——”

“Theo ta vào.” Người nọ không để Tô Ân nhiều lời đã nghiêng đầu quay đi, Tô Ân nường theo tiếng động mà đuổi theo, trong lòng thấp thỏm không thôi.

Con đường trong đường có hành lang gấp khúc, ngoằn ngoèo ngoèo ngoèo đi một hồi, đi đến nỗi tâm Tô Ân rối cả lên, người nọ đi ngày càng nhanh khiến sau một thời gian Tô Ân đuổi theo hơi không kịp. Cuối cùng người dẫn đường cũng dừng lại trước một cánh cửa, đi vào trong thông báo một tiếng, sau đó cũng không ngừng lên mà đi tiếp. Tô Ân lắc lắc đầu, vừa rồi vì để đuổi kịp mà vẫn luôn tập trung tinh thần lắng nghe tiếng bước chân người nọ, thật hao tâm tổn sức quá.

“Vào đi.” Giọng nói của Huyền Ngự truyền đến, xa cách lâu ngày, thời khắc gặp lại lo lắng, trong lòng Tô Ân lúc này dậy từng đợt sóng, tay đẩy cửa không khỏi run lên.

“Két” một tiếng, cửa gỗ khắc hoa chậm rãi bị đẩy ra.

“Sư huynh, nhiều ngày ——” Huyền Ngự ngẩng đầu, bỗng im bật, hô hấp cũng đình trệ.

Thân ảnh đơn bạc trước cửa kia nghiêm nhiên là người mình ngày đêm mong nhớ, cho rằng kiếp này không thể gặp lại.

Tô Ân nghe tiếng cũng hồng hồng hốc mắt, hai mắt nhìn về phía phát ra giọng nói, chỗ đó rõ ràng đen kịt một mảnh mà lúc này như có sao băng xẹt qua đêm tối mang đến ánh sáng.

Hai người im lặng hồi lâu, cuối cùng Tô Ân mở miệng trước, “—— Huyền Ngự.”

Thanh âm quen thuộc lọt vào tai, Huyền Ngự vội đứng lên từ trên ghế, dùng tốc độ nhanh nhất của mình chạy về phía trước, ôm chặt Tô Ân vào ngực, run rẩy không ngừng thấp giọng gọi khẽ: “Ca ca, ca ca... Là người thật sao? Có phải ta đã quá nhớ người mà sinh ra ảo giác không?”

Nước mắt Tô Ân cuối cùng rơi xuống, nhẹ nhàng ôm sau lưng Huyền Ngự. Tuy trong lòng mừng rỡ vạn phần, nhưng vẫn cố kìm vết thương của Huyền Ngự.

“Ta rất nhớ người.” Thanh âm Tô Ân rất nhẹ, nhưng thân thể Huyền Ngự đột nhiên run lên, không dám tin một tay nắm chặt bả vai Tô Ân, tay kia do dự mà xoa mặt y, gắt gao nhìn vào đôi mắt không có tiêu cự kia, phẳng phất như đang xác nhận lại xem mình có chẳng đã nghe lầm. Những lời này cứ nhiên nói ra từ miệng ca ca!

Lúc này không chỉ vui sướng điên cuồng khi mất mà được lại, mà còn cảm động khi tâm ý được đáp lại.

“Ca ca, ta cũng nhớ ngươi vô cùng! Sau khi rời khỏi ngươi mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi khắc, cả ngày lẫn đêm, ta thậm chí nhớ đến điên luôn!” Huyền Ngự ôm lấy thân thể mềm mại trong ngực, chôn mặt vào bả vai Tô Ân, cảm thụ khí tức thuộc về ca ca, trong lòng vạn phần tự trách, ghen ngào nói: “Ta cho rằng sẽ không gặp được ca ca nữa, đều là ta không tốt, ta không nên đi...”

“Không phải lỗi của ngươi, là do bọn họ nhắm vào ta.” Tô Ân nhẹ nhàng vuốt tóc Huyền Ngự, vui mừng nói: “May mắn ngươi không làm sao, bằng không ta sẽ không tha thứ cho mình.”

Hai người ôm nhau an ủi hồi lâu, kể rõ mọi chuyện từ ngày từ biệt ấy.

Tô Ân không muốn Huyền Ngự lo lắng, tận lực lược đi một vài chi tiết nhỏ, nhưng Huyền Ngự đã sớm tra rõ mọi chuyện, chỉ cần nghĩ thêm một chút là biết ca ca phải chịu bao nhiêu đau khổ. Huống chi vừa nghĩ tới lúc ca ca cần dựa vào nhất, cần có người chăm sóc nhất mà không phải mình ở bên, tự trách trong lòng và lửa giận liên dâng cao như sóng biển.

“Huyền Ngự, ngươi bị thương nghiêm trọng, ta...” Tô Ân nửa lo lắng nửa xấu hổ hơi cụp mắt, không tự nhiên giật giật thân thể cứng ngắc.

Huyền Ngự màu sắc trì trệ, lập tức cười nói: “Xem ra tin ta bị thương mọi người đều biết ha!” Nói xong càng ôm chặt hơn Tô Ân đang ngồi trên đùi mình, thuận tiện nâng cằm y lên trộm hôn một miếng.

“A!” Tô Ân còn chưa kịp phản ứng, đôi môi ấm áp kia vừa chạm đã rời đi.

“Lần này tung tin ra chỉ để Nhập Vân đường có cái cớ để đánh Sâm La điện, muốn câu cá tất yếu phải thả mồi, không ngờ lại câu trước được con cá nhỏ trắng trẻo thơm ngon là ca ca.”

“Cá... Cá nhỏ trắng trẻo cái gì chứ,” Tô Ân vẽ mặt mơ màng giật mình, mở lớn hai mắt, “—— Ngươi không bị thương?” Nhưng rõ ràng mình thấy mình thuốc trên người Huyền Ngự mà.

Huyền Ngự khó được thấy bộ dạng mờ mịt đáng yêu như này của ca ca, nhịn không được cắn lên cái mũi nhỏ nhắn của y, “Bị thương thì có, nhưng chỉ là trầy da thôi, không có gì đáng ngại.”

“Hả?” Tô Ân có chút buồn rầu nhăn đôi lông mày lại, sờ sờ mũi, “Sao ngươi lại cắn ta?”

“Bởi vì ca ca thật sự rất thơm ngon.” Nói xong thật sự tiến đến bên tai Tô Ân ngửi ngửi.

Tô Ân đỏ mặt nhin không được đẩy đầu Huyền Ngự ra, khí tức khi nói chuyện của Huyền Ngự phả lên

khiến từ tai đến cổ y đổ một mảng lớn.

“Sâm La điện? Sao phải đánh Sâm La điện?” Tô Ân vốn muốn nói sang chuyện khác để Huyền Ngự không dán sát vào mình như thế, lời này vừa hỏi ra Huyền Ngự ngược lại thật sự không nháo nữa, không chỉ không nháo mà lập tức nghiêm túc.

“Ca ca còn nhớ người mà người giết chết lúc trước không?”

Tô Ân gật đầu, đoạn ký ức kia mình thực không muốn nhớ tới.

“Trước khi ta đem hắc đi chôn đã lột sạch y phục, sau tìm không được ca ca lại được Nhập Vân đường tìm về, liền sai người tra thân phận thích khách kia, biết được người là do Sâm La điện phái đến ám sát ca ca!” Huyền Ngự cắn răng, “Còn khiến ca ca bị thương, khiến chúng ta cách xa hai nơi mãi mà không thể gặp lại, thậm chí đến sống chết của đối phương cũng không rõ. Thực sự đáng giận đến cực điểm, ta sao có thể buông tha cho bọn hắc đi được!”

“Nhưng... Tại sao phải giết ta?” Tô Ân không nghĩ ra, “Ta có liên quan gì đến bọn họ?”

“Ca ca là người vô tội.” Huyền Ngự để Tô Ân dựa đầu vào ngực mình, đem chuyện của điện chủ Diêm Trắc và vợ chồng Tô thị nói hết ra.

Tô Ân run rẩy nắm ống tay áo Huyền Ngự, quá đối phần nộ khiến khí tức y bất ổn, tất cả chuyện này mình chưa từng biết, nhưng trận đại hỏa lúc nhỏ kia vẫn luôn in dấu một vết sẹo vĩnh viễn không biến mất trong lòng mình.

“Phụ thân mẫu thân đã sớm mất, nhiều năm như vậy vì sao bọn họ không buông tha cho ta chứ!” Tô Ân gắt gao cắn môi, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Không sao rồi, qua đêm nay không ai có thể tổn thương ca ca nữa rồi.” Huyền Ngự đau lòng hôn cánh môi Tô Ân, tay phải vuốt ve lưng y trấn an.

Đứng trước người ca ca, bảo vệ y cả đời chu toàn, lần này mình tuyệt đối không nuốt lời nữa!

“Ca ca đêm nay cứ ở chỗ này đi, mấy ngày nữa chúng ta lại về nhà.” Huyền Ngự ôm Tô Ân đã bình tĩnh lại, mặc dù không muốn buông người mềm mại trong ngực, nhưng chỉ cần qua đêm nay thôi, mình có thể thực thực sự vĩnh viễn cùng ca ca một chỗ.

Tô Ân vốn cho rằng Huyền Ngự trọng thương, đã sớm chuẩn bị chăm sóc hắc đi một thời gian dài, lúc này tự nhiên đáp ứng.

Hai người ăn xong cơm tối, Huyền Ngự an trí Tô Ân trong phòng mình, rửa mặt xong như thường ngày vô cùng tự nhiên ngủ chung.

“Đã rất lâu rồi không được an tâm như ngày hôm nay.” Huyền Ngự nghiêng người ôm Tô Ân đã tắm rửa sạch sẽ vào trong ngực, ngửi ngửi hương thơm trong trẻo nhẹ nhàng trên người ca ca.

Lòng Tô Ân một hồi chua xót, một tia ngượng ngùng kia cũng theo gió mà bay, ngoan ngoãn nằm trong ngực Huyền Ngự.

Hôm nay đi đường mệt nhọc, gặp được Huyền Ngự rồi lại là một hồi đại hỉ đại bi, Tô Ân rất nhanh mơ màng.

Trong mơ hồ hình như truyền đến tiếng đập cửa, ầm ập bên người rồi đi, Tô Ân không thoải mái nhú mày.

Huyền Ngự cẩn thận dịch lại góc chăn, xác định Tô Ân đã ngủ sau mới nhẹ nhàng ra ngoài.

“Đường chủ, mọi người đã toàn bộ chờ lệnh.” Một người khom người đứng ngoài cửa.

“Ừ, bây giờ là giờ gì rồi?”

“Kém giờ Tị một khắc*.”

(Một khắc = 15’)

“Được, giờ Tị hai khắc xuất phát.”

Huyền Ngự ngẩn gọn ra lệnh, quay người nhẹ đẩy cửa ra, nhẹ đi vào phòng trong, đã thấy người đáng lẽ đang ngủ say lúc này ngồi dựa vào đầu giường, nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi ngừng đầu nhìn mình.

Chương sau có H! (Nhưng chỉ một chút thôi, không bằng bên Huỳnh trường xuất giá thay, bắt quá lâu lắm rồi cổ trang mới có H:V)

20. Chương 20: Vào Đêm

Đôi mắt Huyền Ngự lóe sáng, rất nhanh khôi phục trạng thái bình thường, ôm cả Tô Ân và chần mền trên giường.

“Đánh thức ca ca sao? Còn lâu nữa trời mới sáng, ngủ thêm chút đi.” Huyền Ngự không muốn nói chuyện đánh Sâm La điện đêm nay cho ca ca biết.

Nhưng không ngờ Tô Ân trực tiếp hỏi: “Đêm nay ngươi muốn đánh Sâm La điện sao?”

Huyền Ngự cười khỏ, biết ca ca đã nghe được đoạn đối thoại ban nãy, xem ra chuyện này không giấu được.

“Ca ca ngủ ngoan đi, tỉnh dậy ta sẽ về thôi.”

“Ta ——” Tô Ân muốn nói lại thôi, vốn định bảo mình cũng đi, nhưng đã đi thì sao chứ, mình chẳng những không giúp gì được mà còn khiến Huyền Ngự phân tâm, “Nhưng vết thương của ngươi còn chưa lành.”

“Chút thương tích ấy đối với người tập võ có là gì,” Huyền Ngự nâng cằm Tô Ân lên, ôn nhu vuốt ve làn da mịn màng, “Ca ca không cần lo lắng, Sâm La điện chẳng là cái thá gì trong mắt ta hết.”

“Chuyện này căn bản không liên quan đến ngươi, nếu báo thù thì cũng do ta đi làm, nhưng ngươi lại...” Tô Ân rủ mi, trong lòng vừa áy náy vừa vô lực, thấp giọng nói: “Ta chẳng thể giúp được chuyện gì, lại còn hại chết cả dì Lưu, rồi khiến ngươi cũng bị thương nữa, ta... ta đúng là phiền phức...”

“Sao thể được!” Huyền Ngự nghiêm mặt, “Việc này sao lại không liên quan tới ta cho được? Cha mẹ ca ca cũng là cha mẹ ta, chẳng lẽ ca ca chưa từng coi ta là người nhà sao?”

“Không, không phải, Huyền Ngự vẫn luôn là người nhà của ta mà.” Tô Ân vội giải thích, “Thế nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết, với lại, ca ca cũng không phải người phiền phức.” Huyền Ngự biết ca ca lo lắng, y sợ mình bị thương, mà nếu mình bị thương ca ca chắc chắn sẽ đổ hết lỗi lên bản thân y. “Ta là do ca ca nuôi lớn, kiếm thuật cũng do ca dạy đầu tiên, cái chết của dì Lưu là do Sâm La điện chứ không phải ca sai, sao ca lại là kẻ phiền phức cho được?”

Huyền Ngự hôn hôn tóc Tô Ân, “Ca ca là ca ca tốt nhất trên cõi đời này, chỉ cần qua đêm nay thôi, ta sẽ thực hiện lời hứa lúc đó với ca ca, lần lượt đưa ngươi đi xem hết cảnh đẹp thế gian, có được không?”

Nghe lời ấy, Tô Ân quay mặt đi nơi khác, do dự nói: “Huyền Ngự —— hiện giờ ta đã... không nhìn thấy gì nữa rồi.”

Thân thể Huyền Ngự cứng đờ, tuy cách đây vài năm thị lực ca ca bắt đầu giảm, mình cũng đã liệu trước chuyện này, nhưng giờ thật sự xảy ra không khỏi có chút hoảng loạn.

“Bắt đầu từ khi nào?” Thanh âm Huyền Ngự cố nén cho nhẹ bớt đi, tựa hồ cẩn thận tránh chạm vào vết thương trong lòng Tô Ân.

“... Sau lần rơi xuống nước đó.”

Huyền Ngự bất động thanh sắc cắn chặt răng, trong mắt tràn đầy vẻ ngoan lệ, nhưng ngữ khí thốt ra lại ôn nhu tới cực điểm.

“Không sao đâu, ca ca.” Huyền Ngự lướt qua má Tô Ân, ghé vào tai y ôn nhu nói: “Sau này để ta làm cặp mắt của người.”

“Huyền Ngự ——” Giọng Tô Ân run run, ôm lấy cổ Huyền Ngự, trong mắt lệ quang lấp lánh, sau đó làm ra hành động mà bản thân cũng không ý thức được —— nghiêng đầu hôn lên môi Huyền Ngự.

“!” Huyền Ngự chột cả kinh, cực nhanh phản ứng lại, khi Tô Ân còn chưa rời đi nhanh chóng chiếm thế chủ động.

“A...!” Đợi Tô Ân kịp phản ứng xem mình đã làm chuyện gì, miệng đã bị công thành đoạt đất, tước sạch vũ khí.

Hung hăng yêu thương cánh môi Tô Ân, Huyền Ngự mới hỏa mãn nhìn ca ca bị chà đạp. Hôn đến môi đỏ bừng, ở bên tai Tô Ân đang thở gấp vừa cười vừa nói: “Ca ca chủ động như vậy, ta sợ không kìm nổi nữa rồi.”

Đầu óc Tô Ân một mảnh hỗn loạn, lúc này căn bản không biết Huyền Ngự đang nói gì, thở hổn hển nỉ non: “Gi... gì cơ?”

“A!” Xương quai xanh đột nhiên đau nhức, Tô Ân lúc này mới lấy lại tinh thần, cảm giác được mình đang nằm trên giường, chăn mềm lót dưới thân, vạt áo bị kéo ra, còn có một vật nặng đè lên —— chính là Huyền Ngự.

“Ca ca thật đẹp.” Huyền Ngự giạng chân Tô Ân ra, một tay giật quần áo mình ra ném trên đất, một tay thành thạo cởi nút thắt đai lưng của Tô Ân, sau đó cúi người mút lên xương quai xanh tạo thành một đóa hoa màu hồng xinh đẹp.

“Huyền Ngự ——” Tô Ân cuối cùng biết rõ Huyền Ngự muốn làm gì, đẩy lồng ngực kiên cố của hắn, nghiêng mặt đỏ bừng, “Này... này không đúng...”

“Không đúng thể nào?” Huyền Ngự tiện thể mút ngón tay tuyết trắng của Tô Ân, sủng nịnh nhìn biểu cảm e lệ nhưng không phản cảm của ca ca.

“Chúng ta là huynh đệ ——” Tô Ân vô thố giải thích, nhưng lý do này ngay cả bản thân cũng chẳng tin.

Huyền Ngự câu khước miệng, thở nhẹ bên môi Tô Ân, “VẬY ca ca có thích ta không?”

Tô Ân khẩn trương đến nỗi lông mi run nhè nhẹ, cắn môi, hồi lâu mới xầu hổ đáp nhẹ một tiếng.

Nghe được đáp án mình mong muốn, Huyền Ngự ban thưởng mà hôn Tô Ân một ngụm, nhu tình trong đôi mắt như muốn tràn ra, cẩn thận như đối với báu vật mà ôm Tô Ân, “Ca ca, ta cũng thích người lắm!”

Tim Tô Ân đập nhanh hơn, không ngờ mình sẽ có một ngày vì một câu nói mà kích động như thế vui mừng như thế, nên không biết đáp lại thế nào mới được.

“A... ——” Trong lúc Tô Ân còn ngây người, Huyền Ngự đã bóc sạch sẽ y, lúc này thưởng thức điểm đỏ hồng đáng yêu trên ngực trái.

“Sao ở chỗ này của ca ca cũng ngon vậy?” Huyền Ngự cười nhẹ trêu chọc, chọn mảy nhìn ca ca cắn chặt môi.

Tô Ân chưa bao giờ chịu cảm giác kích thích như vậy, không nói nên lời, sao có thể trả lời câu hỏi của hắn nữa, chỉ cảm thấy eo như nhũn ra từng chút, sắp không còn khí lực nữa.

Không thấy tiếng trả lời Huyền Ngự cũng không gấp, phối hợp nói: “Có phải phía dưới cũng như vậy không ta?”

Nói xong một đường hướng xuống phía dưới, hôn qua xương sườn mẫn cảm, đến cái rốn đáng yêu thì lưu luyến một chút, đồng thời dùng tay phải nâng bắp chân Tô Ân lên, xoa nhẹ dọc theo hai đùi trắng nõn, kích thích khiến Tô Ân run rẩy từng đợt.

“Ừm, quả nhiên rất đẹp.” Huyền Ngự tán dương tiểu đồng tây tinh xảo kia, “Quả nhiên ca ca chỗ nào cũng đẹp hết.”

“Huyền Ngự ~” Tô Ân rốt cục nhịn không được lên tiếng, loại... loại lời nói như vậy sao có thể nói ra chứ, sau đó chưa chờ y nói ra đã hành động trước.

“A ah ~ Huyền Ngự...” Tô Ân nắm chặt chần dưới thân, eo cong lên.

Huyền Ngự thỏa mãn phun ra nuốt vào tiểu đông tây, đồng thời vỗ về nơi bí ẩn kia, đợi Tô Ân thả lỏng mới dần cho vào một ngón tay, sau đó hai ngón, ba ngón.

“Ha ha —— ha ha ——” Tô Ân há miệng thở dốc, toàn thân không chịu nổi chế mà run rẩy vì tê dại.

“Ca ca lát nữa đừng chạy nha ~” Huyền Ngự cúi người hôn cổ Tô Ân, cầm hai tay y để y ôm lấy cổ mình, ôn nhu nói: “Ca ca ôm lấy ta.”

Tô Ân lúc này không biết người ở chỗ nào, chỉ cảm nhận được thanh âm Huyền Ngự mờ mờ truyền đến, thân thể liên phản ứng theo, ôm chặt cổ Huyền Ngự.

“Thực nghe lời ~” Huyền Ngự hôn nhẹ lên môi Tô Ân, sau đó nâng hai chân y lên, chậm rãi mà kiên định tiến vào.

“A ưm ——” Tô Ân cảm thấy nơi khó mở miệng kia bị tiến vào, chân thật căng ra đến cực hạn, cảm giác cực nóng như bị thiêu đốt.

“Ca ca, ca ca...” Huyền Ngự than nhẹ bên tai Tô Ân, trong lời nói ấy chất chứa thâm tình cùng chờ đợi cả chục năm qua, “Ca ca cuối cùng cũng thuộc về ta rồi.”

Huyền Ngự trân trọng ôm người đang ngủ say trong ngực mình, khuôn mặt thanh tú kia, thân thể thấm đầy khí tức của mình kia, trong lòng mặc dù vạn phần không muốn nhưng vẫn phải nhắm mắt buông ra, nhẹ nhàng đặt Tô Ân xuống giường.

Tô Ân không thoải mái nhú mày, cũng trong lúc Huyền Ngự xoa nhẹ mặt mình mà an tâm thiếp đi.

Huyền Ngự sững nิ่ง lại không biết làm sao thở dài, lưu lại một nụ hôn trên má Tô Ân rồi dời đi.

Đêm ấy, ánh trăng trong treo nhưng lạnh lùng, chẳng chút xuân ý nào ghé thăm Sâm La điện.

Diêm Vương Thiên vẫn luôn tăng cường phòng bị, nhưng dù có thế nào thế lực cũng chẳng hùng mạnh bằng Nhập Vân đường được. 500 tinh nhuệ kia nghe lệnh một tiếng thì thể như chẻ tre, lính phòng thủ cơ hồ không kịp đánh trả.

Sau đó Huyền Ngự dẫn đầu đội ngũ đuổi tới, một đêm hỗn chiến, điện chủ Sâm La điện rơi vào tay giặc, Diêm Vương Thiên trọng thương mà chết, những nhân vật quan trọng hoặc chết hoặc bị bắt. Còn lại bắt được một vài tiểu binh tiểu tốt, Huyền Ngự cho người thả đi luôn, không ít người vì ơn không giết mà gia nhập Nhập Vân đường. Sau đó phân bộ các nơi của Sâm La điện ồ ạt giải tán, từ ấy về sau trên giang hồ không còn xuất hiện cái tên Sâm La điện nữa.

Buổi chiều ngày thứ hai, Tô Ân mới tỉnh lại, vừa đứng dậy đã bủn rủn ngã lên giường.

Huyền Ngự đọc sách ở gian ngoài nghe thấy tiếng động vội chạy đến, “Ca ca đừng động ~”

Huyền Ngự mỉm cười kéo Tô Ân đang giãy dựa vào ngực, dưới chăn Tô Ân vẫn đang trần truồng, lúc này ôm một cái toàn bộ thân trên đều lộ hết ra, bên trên điểm đầy những đóa hoa đỏ hồng nhìn không sót cái gì.

“Trên người người có mùi thuốc.” Tô Ân tựa trong ngực Huyền Ngự, chớp mũi ngửi thấy mùi thuốc đông y nặng hơn hôm qua rất nhiều.

“Ừm, bị thương rồi.” Huyền Ngự thưởng thức một chút kiệt tác của mình, hơi tiếc nuối kéo chăn bọc kín ca ca, lại cho Tô Ân uống chút nước ấm.

“...” Huyền Ngự thấy ca ca vừa định nhú mào, nhanh chóng đặt tay Tô Ân lên vai phải mình, “Không tin ca ca sờ thử xem, thật sự không sao hết, ta vẫn còn bế được ca ca đó!” Nói xong liền bế Tô Ân lên.

“A! Biết rồi, mau thả ta xuống.” Tô Ân nóng nảy, người này thật là, bả vai bị thương còn xằng bậy.

“Cho nên ca ca đừng lo lắng nữa.” Huyền Ngự lấy lòng cọ cọ chớp mũi Tô Ân.

Tô Ân rử mi xuống, hồi lâu mới nhẹ nói: “Cảm ơn.”

Huyền Ngự cong khóe miệng, nâng mặt Tô Ân lên, tại khóe miệng xinh đẹp hôn một chút.

“Vậy ca ca lấy thân báo đáp đi ~”

Tác giả: Xong... Hoàn rồi

Editor: Khơ khơ khơ, chuẩn bị đón chào bộ truyện thứ 13 đen đủi đi nào. Click vào “Thông báo a~” để biết thêm thông tin chi tiết ~ Happy New Year sớm:v định đăng hôm qua mà lười, edit xong từ 5 ngày trước:v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mu-mat>